SAS

RENDEZ-VOUS LA SAN FRANCISCO

GERARD DE VILLIERS

EDITURA
Tinerama

Gérard de Villiers

SAS

Rendez-vous la San Francisco

V.1.0

ISBN:
973-8070-53-8.

Malko Productions – Paris,
Rendez-vous à San Francisco.
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească.
©TINERAMA 2001.

Gérard de Villiers

SAS

Rendez-vous la San Francisco

În româneşte de
Vasile Murgu

Tinérama

2001

Capitolul I

Jack Links contempla cu tristeţe perdeaua purpurie care acoperea puţin câte puţin albul imaculat al marilor construcţii din San Francisco, de partea cealaltă a golfului.

Soarele se oglindea în apele Pacificului. Ultimele sale raze îmbrăţişau pe rând podul de la Golden Gate – Poarta de Aur – Alcatraz şi întreg oraşul. Şarpanta metalică a imensului pod aducea cu o pânză feerică de păianjen. Construcţiile sinistre de pe insula – închisoare Alcatraz, acum dezafectate, păreau mai vesele şi primele lumini confereau oraşului, chiar şi apei golfului cu reflexe de moar, un aspect sărbătoresc, ascunzând curenţi aducători de moarte şi temperatura sa glacială.

Într-un sfert de ceas, toate vor fi înghiţite de întuneric. Jack Links suferea din cauza aceasta. El iubea San Francisco ca pe o femeie şi cunoştea toate viciile şi secretele straniului oraş care, înghesuit între Pacific şi golful interior, a profitat la maximum de colinele sale şi şi-a construit străzile în zigzag.

Dintre toate oraşele U.S.A., numai San Francisco şi New York-ul au o personalitate distinctă. Acesta a fost capitala tumultoasă a căutătorilor de aur din ultimul secol şi după aceea a rămas ca un oraş sofisticat şi imoral, misterios şi primitor, un cap de pod al Extremului Orient unde orice este posibil.

După treizeci şi opt de ani petrecuţi în China, Jack Links făcuse o pasiune pentru acest oraş – în care birturile murdare din Chinatown – cartierul chinezesc – aveau aerul necunoscutului şi neprevăzutului tinereţii sale, pentru că San Francisco se asemăna unui oraş chinezesc, cel mai mare aflat în afara Chinei.

Jack locuia în nordul golfului la Sausalito. Pentru a merge la Chinatown, el trebuia să treacă peste Golden Gate. Îi plăcea să străbată în mod frecvent acest traseu. Se oprea de fiecare dată în parckingul panoramic de pe drumul 101, chiar înainte de podul enorm pentru a privi oraşul „său”. Abia pe urma plătea cu inima deschisă cei 25 de cenţi la trecere.

În seara aceea tocmai se abandonase acestui viciu minor. De altfel, nu era grăbit. Patronul chinez al spălătoriei la care se ducea să-şi ridice costumul, nu închidea niciodată înainte de ora nouă şi chiar dacă prăvălia ar fi fost închisă, el cunoştea taverna cantoneză la care burtosul Chong mergea să-şi soarbă chop-suey-ul lui.

Acest voiaj bihebdomadar la China Town era bucuria cea mai mare a lui Jack Links. Timp de un sfert de ceas se putea crede încă la Tehung-King sau la Hong-Kong. Pe zece kilometri pătraţi, Chinatown se desfăşura între Russian Hill. Telegraph Hill şi Nob Hill, trei dintre colinele lui San Francisco. Totul este aici chinezesc: jurnalele, firmele, cinematografele şi populaţia. Chiar şi cabinele telefonice sunt în formă de pagodă.

Mintal, Jack Links se antrena, înainte de a pătrunde în prăvălioară, recapitulând inflexiunile un pic cântate ale accentului cantonez. Chong, boiangiul, îl saluta în limba sa natală. Cei doi bărbaţi schimbau câteva politeţuri sub ochii miraţi ai clienţilor chinezi, căci puţini americani erau capabili să se exprime în limba lui Kwang-tung.

După aceea. Jack se ducea într-o cameră din spatele prăvăliei, unde i se preda costumul proaspăt curăţat şi unde lăsa pe cel cu care era îmbrăcat la venire. Aceasta era o veche manie: lui îi repugna să poarte pachete, aşa că intra cu un costum murdar şi ieşea îmbrăcat cu unul curat.

Meditaţia paşnică a lui Jack Links fu deodată tulburată de năvala în parking a unei familii de oregonezi care cobora dintr-un break antediluvian cu strigăte de admiraţie. Dezgustat, el întoarse cheia în contact şi pomi spre pod. Era încă una din ciudăţeniile sale, aceea de a locui în afara oraşului, dar Sausalito merita osteneala.

Aglomeraţia domneşte numai pe un mic drumeag care coboară dinspre partea stângă a şoselei 101. Acolo nu există decât case din lemn. Hangare pentru vapoare şi hidroavioane şi câteva restaurante invadate duminica de citadinii din cealaltă parte a podului. Jack locuia într-una din casele din lemn din Main Street, ocupând întreg etajul unu. Seara, el putea vedea de la fereastră lunga linie luminoasă a Bay-bridge-ului, podul care leagă San Francisco cu Oakland-ul, oraşul nou cu zgârie-norii iluminaţi.

La cei şaizeci şi cinci de ani ai săi, Jack Links, în afara unor momente de „dolce farniente”, nu mai aştepta mare lucru de la viaţă. Timp de treizeci şi opt de ani. El trecuse prin cele mai grele pericole, în diferitele posturi ale serviciilor de informaţii ale U.S. Army. Fusese unul dintre primii care-l sprijiniseră pe generalul Chenault cu escadrila sa de aviatori voluntari în luptele contra japonezilor.

Mai târziu, Jack fusese făcut prizonier de către comuniştii chinezi. Unul dintre vechii săi prieteni – un chinez căruia îi făcuse serviciul de a-l trimite pe fiul său să studieze în Statele Unite – îl scosese din necaz în momentul în care se pregăteau să-l decapiteze cu sabia.

Jack tresări în momentul când dădea cei 25 de cenţi la trecerea podului. Toate acestea deveniseră istorie. Acum îşi ducea viaţa de pensionar ajutând C.I.A. Din când în când, i se trimiteau cu regularitate jurnale chinezeşti la tradus. Recent, el primise vizita unui om de la serviciul „Acţiune” care nu cerea nici mai mult nici mai puţin decât să fie paraşutat în China pentru a întâlni pe misterioşii „guerilleros”. Jack îi explicase că nu avea decât o şansă la un milion să supravieţuiască. Celălalt se ridică, plecă şi nu-l mai revăzu niciodată. Americanii îi subapreciau pe chinezi. El. Jack. Îi cunoştea bine şi se temea de ei.

Unul din prietenii lui cei mai buni era maiorul Fu-Chaw care locuia la Los Angeles, la 470 km. Mai la sud.. Puţini oameni ştiau că Fu-Chaw era şeful serviciilor de informaţii ale Chinei naţionaliste. Oficial, omul se ocupa de o mică fabrică de obiecte de mobilier din lemn, plastic sau fildeş. Aceasta îi înlesnea o mulţime de contacte cu Hong Kong-ul. Toată familia lui fusese asasinată de către comunişti, la Canton. Astfel devenise el un anticomunist convins.

Săptămâna trecută chiar. Jack luase cina cu el la Lotus d’Or, de pe Grant Rue, unde se mânca cea mai bună raţă afumată. Cei doi se vedeau cu regularitate o dată pe lună. Pentru Jack era o ocazie de a vorbi despre China, pentru evocarea amintirilor din viaţa sa aventuroasă, cu cineva care trăise în acelaşi mod ca şi el.

Fu-Chaw venea deseori la San Francisco pentru afacerile sale, dar americanul nu-i punea prea multe întrebări. Ei vorbeau rareori despre problemele de „serviciu”. Mai mult, evocau mai ales creaturile bine făcute de la „Dragon Joyeux” din Tehung-King din 1944.

La ultima lor întâlnire, Jack se abătuse de la regulă, pentru că era ceva care-l amuza pe Fu-Chaw.

— Ei nu mă consideră încă un bătrân ramolit, îi povestise chinezului. Un corespondent local al C.I.A. Mi-a propus un lucru pentru care trebuiesc cunoştinţe mai aparte. Este vorba de traducerea din limba chineză a unui text codificat, treabă în care toată lumea şi-a rupt măselele. Dacă reuşesc, s-ar putea să-mi schimb maşina.

Fu-Chaw ridicase o clipă pleoapele sale grele. Îl interesa tot ce era chinezesc. Îi pusese lui Jack Links câteva întrebări prin care se informase cât mâi bine. Era vorba despre un text oarecare, codificat într-o manieră „artizanală”. Rezistase eforturilor celor mai buni sinologi ai C.I.A. Se apelase la Jack Links care în plus faţă de cunoştinţele sale în limba mandarinilor, trăise un timp îndelungat în Extremul Orient şi era la curent cu anumite limbaje mai secrete şi puţin uzitate.

— Chiar dacă o să reuşesc, sunt sigur că voi avea de lucru o lună sau două, conchise Jack.

Prin ochii lui Fu-Chaw apăru o licărire rapidă şi el remarcă:

— Cred că este vorba despre o afacere de care m-am ocupat eu însumi, acum câteva luni, tot la solicitarea C.I.A. Traducerea mea probabil că nu li s-a părut suficientă. Vă doresc din suflet să reuşiţi mai mult.

Jack îi simţi supărarea din glas şi-l asigură că modestele sale cunoştinţe, desigur, nu-i vor fi suficiente.

Printr-un acord tacit, fiecare dintre ei se concentră asupra fripturii de porc tăiată în cuburi mici.

Plicul conţinând textul se găsea închis în sertarul biroului

lui Jack. El preferase să profite de primele zile frumoase căci învăţase în Orient că timpul trecea mai repede ca gândul.

Coborî Park Presidio Boulevard prins într-un şir de maşini, depăşind marea băltoacă pompos denumită Mountain Lake şi viră la dreapta pe interminabila şi ondulata California Street, la capătul căreia se găsea Chinatown. Cu tandreţe urmări un moment un mic tramvai pe cablu care se căţăra bălăbănindu-se pe Nob Hill. Cu picioarele atârnând în gol. Cuplurile de îndrăgostiţi se înlănţuiau pe banchetele transversale.

Grant Street, strada principală din Chinatown, strălucea în lumina neoanelor în formă de litere chinezeşti şi englezeşti. În faţa unui cinema, un puşti cu vocea ascuţită vindea ziare chinezeşti.

Jack îşi parcă Plymouthul în faţa prăvăliei lui Chong.

Buticul era pustiu şi americanul fu un pic mirat. De obicei se auzea o şuşoteală ca un scâncet. Chong călca în spatele tejghelei. El lăsă fierul de călcat din mână spre a se înclina în faţa lui Jack, după care schimbară câteva saluturi conform ritualului. Cu ochii plecaţi, Chong îl asigura pe Jack că se ruga zi şi noapte pentru ca cele Şapte Fericiri să-l însoţească în toate drumurile sale. Americanul nu cerea chiar atât de mult de la ele.

— Sper că nu mi-ai vândut costumul pentru a-ţi cumpăra o pipă, bătrână canalie? îl întrebă el.

Chong îşi dezveli dinţii încă mai galbeni decât pielea sa, respingând cu oroare o asemenea eventualitate şi dispăru în camera din spate a buticului.

El reapăru, ţinând pe braţ costumul de şantung gri al lui Jack. Ţesătura strălucea de curăţenie şi bine călcată.

Links intră în minuscula cabină care servea drept sală de aşteptare pentru cei care n-aveau decât un singur costum şi se schimbă rapid. Veşmântul pe care-l îmbrăcă mirosea a curat şi părea a fi fost parfumat cu una din acele esenţe al căror secret este deţinut de chinezi. O atenţie delicată, gândi Jack.

— Mergem să luăm un chop-suey [1]? îi propuse el. Este opt fără un sfert, nu vei mai avea mulţi clienţi de-acum…

Chong dădu din cap.

— Am încă mult de călcat, refuză el. Şi afară de asta aştept un prieten.

— Bine, spuse Jack decepţionat.

Lui nu-i făcea plăcere să ia cina singur. Chong îi povestea micile cancanuri din cartier şi asta îl amuza. Probabil că micuţului chinez îi venise poftă de o pipă de opiu în salonul care se găsea deasupra prăvăliei de fructe.

— Atunci pe săptămâna viitoare, spuse el.

— Salut! Mr. Jack.

El se întoarse. Chong îl privea cu un aer încurcat.

— Da?

— Asta costă 1 dolar şi 50.

Jack încruntă sprâncenele. Era prima dată când Chong îi cerea bani. De obicei el regla contul când avea chef.

— Sunt în încurcătură, îi explică Chong cu un surâs trist. Am pierdut la Mah-jong.

— Vrei să-ţi împrumut 20 de dolari?

Links dusese deja mâna la buzunar, dar Chong îşi agita degetele febril.

— Nu, nu, nu ştiu când aş putea să vi-i înapoiez...

Surprins în mod agreabil de aceste scrupule. Jack îi întinse o hârtie de cinci dolari.

Chong trase sertarul casei de marcat şi-i dădu restul. Jack băgă hârtiile împăturite în buzunar şi plecă afară, în aer, plutea mirosul de supă chinezească. Nu era încă ora turiştilor şi toate menajerele din cartier îşi făceau cumpărăturile în marea băcănie de lângă boiangeria lui Chong.

Lui Jack îi făcea plăcere să se amestece în mulţimea orientală. Cu ocazia fiecărei vizite pe care o făcea la boiangiu, hoinărea câte o jumătate de oră de-a lungul vitrinelor cu mărfuri de mâna doua, kimonouri japoneze de trei dolari şi bijuterii false fabricate în pivniţele de pe Powell

---

[1] Chop-suey – o supă chinezească pe bază de ciuperci crescute pe bambus şi diferite legume

Street.

Era la o depărtare de circa o sută de metri de buticul lui Chong când avu senzaţia că-i urmărit, ceea ce-l făcu săntoarcă capul.

Faţa rotundă a unei chinezoaice îl contempla fără să-l vadă. Se lovi de el şi-şi continuă drumul cu un coş plin de legume atârnat de braţ. Jack trebui să-şi coboare ochii pentru a identifica „prezenţa”: o magnifică pisică neagră.

El se oprise deja ca să mângâie animalul dar avu un gest de recul: animalul avea o alură curioasă. Blana sa era zburlită şi emitea un fel de mieunat continuu. Totuşi animalul nu căută să muşte mâna întinsă. Dimpotrivă, pisica începu s-o lingă cu furie, cu o limbă roşie şi aspră.

Jack surâse: era doar o pisicuţă în călduri. Probabil, avusese norocul să-i scape bucătarului de la Sam-Wo, restaurantul de vis-a-vis de boiangeria lui Chong, unde se gătea tocană de pisică, întocmai ca la Hong-Kong. Era un deliciu pentru oamenii obişnuiţi cu aşa ceva… Şi mai ales creierul.

Prea puţin impresionat de aceste gânduri oribile, pisicuţa continua să se frece tot mai straşnic de Jack. Atunci când bărbatul se ridică după o ultimă mângâiere, felina se luă după el.

Strecurându-se printre picioarele trecătorilor. Aceasta părea atrasă în mod inexplicabil de american.

Jack mai hoinări puţin. Nu remarcase că pisica îl urmărea în continuare. Puţin nostalgic el privea tinerele fete îmbrăcate în stil european. Ce farmec deosebit avea fusta oprită la jumătatea coapsei…

El merse până la colţul cu Colombus Avenue, unde începea districtul italian, de unde făcu stânga-mprejur pentru a se îndrepta spre maşina sa. Toate firmele luminoase erau acum aprinse, ceea ce-i conferea lui Grant Street un aer de Hong-Kong.

Pisica neagră mieună şi se prefăcu a sări pe Jack, dar brusca întoarcere a acestuia îi opri elanul. Lăbuţele ei se lăsară moi pe asfalt şi făcu şi ea stânga-mprejur.

La intersecţia dintre Grant şi Pacific Avenue era un mare cinema în formă de pagodă. Jack intră în hol şi întârzie puţin în faţa fotografiilor. Rula un film chinezesc, o istorie despre mandarini în costum vechi. Brusc se simţi tentat să-l vadă. La urma urmei nu avea altceva de făcut. În afara acelui document de tradus.

În timp ce reflecta, doi chinezi trecură pe lângă el aproape atingându-l şi se duseră până la casă.

Ei nu luară bilet ci doar schimbară câteva cuvinte cu casieriţa şi plecară, aproape lovindu-l pe Jack care se apropia la rândul lui de ghişeu.

— Un bilet vă rog, ceru el în engleză.

Chinezoaica, o femeie între două vârste, gesticulă ca şi când nu ar fi înţeles.

El repetă cererea sa în cantoneză.

Ochii casieriţei clipiră surprinşi şi, după o clipă de linişte, răspunse cu o voce ascuţită:

— Nu mai sunt locuri pentru spectacolul acesta. Trebuie să reveniţi peste două ore.

În mod evident, era o minciună. Însă Jack trăise prea mult timp în Extremul Orient pentru a mai insista. La urma urmei era vorba de un teatru chinezesc. Era vorba probabil de una din misterioasele şedinţe ale Societăţii Secrete după care galbenii sunt înnebuniţi.

Ieşind, el văzu pisica.

Animalul deschise ochii mari. Coada lui lovea nervos coastele. Se uita la Jack ca un hindus care priveşte statuia lui Vichnu. Partea din spate se cutremură uşor şi bărbatul înţelese că urmă să sară la el. Instinctiv, el repezi piciorul înainte.

Îngrozit, animalul dispăru în întunericul străzii.

Fără să vrea, Jack se simţi mai liniştit. Nu-i plăceau lucrurile inexplicabile, iar atitudinea animalului era într-adevăr curioasă. Nu părea nici turbat nici furios, dar dragostea lui bruscă pentru Jack părea totuşi ciudată.

Ieşind din cinema, americanul grăbi paşii. Pisica dispăruse. Maşina lui era la trei sute de metri. Înainte de a ajunge la ea, el trecu prin faţa vitrinei lui Sam-Wo şi îi veni poftă să intre.

Se opri câteva clipe să contemple cele patru rânduri de litere chinezeşti îngrijit pictate peste firma în limba engleză.

Fiecare literă reprezenta câte o specialitate a casei. Felurile de mâncare aveau nume încântătoare: tocana „completei înţelepciuni”, raţa „dulcei plăceri”. Jack ştia că în spatele acestor nume pompoase, se ascundea o bucătărie îngrijită şi delicioasă.

Când să intre însă, se răzgândi. Brusc se simţi rău. Experienţa îl învăţase să-şi asculte presentimentele. Încercă totuşi să raţioneze. De ce se putea el teme oare în plin centrul Chinatown-ului în San Francisco cu sute de persoane în jurul său? Şi pentru ce s-ar teme de ceva? El nu mai era decât un paşnic pensionar.

Ridică din umeri.

În momentul acela, o masă neagră se năpusti de-a curmezişul trotuarului, ateriza în spinarea lui Jack şi rămase agăţată acolo. Americanul scoase un ţipăt de durere. Duse mâna la spate şi întâlni o bucată de carne îmblănită: pisica neagră.

O senzaţie neaşteptată îl scutură pe Jack: agăţată cu ghearele de spinarea lui, felina îi lingea drăgăstos ceafa.

Jack se-nvârti în jurul lui pentru a face animalul să cadă, însă acesta se ţinea bine. Atunci, îl apucă şi trase cu toată puterea. Se auzi un zgomot cauzat de deşirarea hainelor şi pisicul mieună înfuriat.

Jack înăbuşi un strigăt de durere. Ghearele animalului îi zgâriau spinarea. Cu un ultim efort reuşi să arunce animalul departe.

Pisicul căzu pe capota unei maşini şi apoi pe trotuar, lovit, abia mişcându-se.

Sprijinit de un zid, Jack îşi recăpătă suflul. Deodată, un chinez ieşi de pe o poartă de lângă el. Era îmbrăcat cu o bluză albă de bucătar şi avea în mână un cuţit lung.

Omul se aplecă asupra pisicii şi-i plimbă lama cuţitului pe gât cu un gest care semăna cu o mângâiere. Începu să curgă un val de sânge şi capul aproape se detaşă de corp. Animalul fu cuprins de o serie de convulsii şi căzu pe stradă încă zbătându-se.

Acest spectacol era încă prea mult pentru Jack. Fără să se mute din loc. El vomită. Surâzând, chinezul se-nclină în faţa lui şi spuse în engleză:

— Acest animal a înnebunit. Din fericire am văzut când v-a atacat. V-ar fi putut scoate ochii. Veniţi să luaţi un pahar ca să vă reveniţi.

Jack mulţumi din cap. Evită pata de sânge de pe trotuar şi intră în restaurant.

I se aduse imediat un pahar mic cu „Hong-Tsieu[2]”. El bău conţinutul dintr-o înghiţitură şi se simţi încălzit. Imediat i se aduse al doilea pahar care-l făcu să-şi revină complet.

Trebui să-şi mărturisească faptul că-i fusese frică. Atacul inexplicabil al pisicii avea în sine ceva diabolic. Zgârieturile ghearelor îi ardeau încă spatele.

El se ridică şi lăsă pe masă două hârtii de un dolar. Era grăbit să ajungă acasă să facă o baie bună.

Când ieşi. Cadavrul pisicii dispăruse. Nu mai rămăsese decât o palidă pată de sânge pe trotuar. Bietul animal urma să facă deliciul unei familii nevoiaşe.

Instalat confortabil pe scaunul maşinii sale. Jack simţi că începe să trăiască din nou. Neoanele de pe Grant Street îi păreau din nou simpatice. În fond ar fi putut rămâne la Sam-Wo pentru a servi cina. Era ilogic să se-ntoarcă în apartamentul lui de celibatar pentru a deschide cutii de conserve.

Jack viră de două ori la dreapta pentru a ajunge pe California Street. Trecu prin faţa hotelului Fairmont strălucitor iluminat şi începu să străbată topoganele care se succedau până la Park Presidio Boulevard.

Era aproape ora zece şi circulaţia era destul de fluidă. Se-ntâlni în parc cu o maşină a poliţiei care mergea încet în căutarea perechilor de îndrăgostiţi prea exuberanţi. Nici el nu mergea prea repede. Îi plăcea să respire aerul serii sub pomii înalţi.

Fu deodată îndelung scuturat de un frison şi ridică geamul de la portiera din dreptul lui. După câteva secunde un al doilea frison făcu să-i tremure capul şi picioarele. Îi fu greu să-şi păstreze mâinile pe volan.

Semăna cu un acces de paludism. Ceva care el nu mai resimţise de vreo zece ani.

---

[2] Hong-Tsieu – seamănă cu vinul de Xeres

În acelaşi timp fu invadat de o senzaţie dezagreabilă de frig. Deschise la maximum instalaţia de încălzire, dar senzaţia de frig, începând de la picioare, persista. Era totuşi luna mai şi ca prin minune nu era nici ceaţă.

Simţi un nou frison chiar în momentul când ajunse la intersecţia cu Doyle Drive. Maşina efectuă o mică deviere bruscă şi Jack se simţi confuz. El aruncă o privire prin retrovizor şi-şi dădu seama cu un amestec de nervozitate şi uşurare că-n urma sa era o maşină a poliţiei, însă girofarul acesteia nu era aprins.

Luminile roşii şi verzi ale ghişeurilor pentru plata taxei de trecere pe Golden Gate se apropiau tot mai mult. Lui Jack îi fu greu să găsească o monedă de 25 de cenţi. Frigul îl cuprindea tot mai mult, îngreunându-i mişcările.

Indiferent, negrul care era de serviciu luă moneda şi-i spuse:

— *Thank you.*

Jack acceleră din nou.

Avu încă un frison mai lung, foarte violent care-l lăsă îngheţat şi fără forţă. Ar fi dat orice, numai să fi fost la el în căldura de-acasă. Acceleră puţin pentru a trece mai repede podul imens.

În dreapta se vedeau luminile din San Francisco. Jack se apropie mai mult de trotuar pentru a le putea contempla.

Deodată se petrecu un lucru de neînţeles: văzu luminile oraşului pălind şi dispărând.

— Ei drăcie, gândi el, ce se-ntâmplă la San Francisco?

Întoarse ochii pentru a verifica direcţia, dar deasupra sa, miile de beculeţe care luminau cablurile erau de asemenea invizibile.

Fu din nou cuprins de o senzaţie de frig şi de data asta înţelese că lui i se întâmpla ceva. Mâinile îi erau paralizate pe volan şi frigul îi invada pieptul. Nu se simţea rău, dar simţea că încet-încet cade în abis.

Capul îi căzu pe piept. Maşina se duse spre parapet.

Jack nu mai auzi sirena maşinii poliţiei din spatele lui şi nu văzu girofarul clipind cu luminile roşii care-i ordonau să oprească.

Cu sirena urlând, Fordul de patrulare încerca să depăşească maşina nebună care mergea în zigzag pe toate cele patru benzi de rulare.

Unul dintre poliţişti alerta deja prin radio cele două extremităţi ale podului şi solicita o ambulanţă.

Maşina lui Jack urcă pe parapetul din stânga şi se năpusti din nou peste carosabil traversând benzile de rulare, lovi spatele Chryslerului care mergea înaintea sa, devie din nou spre dreapta, îşi pierdu roata din faţă dreapta în urma impactului cu parapetul şi se răsturnă. După ce glisă câţiva metri se opri cu roţile în aer.

Zece secunde mai târziu, cei doi poliţişti coborâră din maşină cu extinctoarele în mână şi se repeziră la maşina accidentată. Ei scoaseră relativ uşor corpul lui Jack rămas pe scaunul lui şi-l întinseră pe trotuar. Bărbatul nu prezenta aparent nici o rană, în afara unei tăieturi la frunte. Era însă livid.

În urma maşinii poliţiei, şirul de vehicule creştea văzând cu ochii. Dintr-un Cadillac negru coborî un bărbat care se apropie de poliţişti prezentând o legitimaţie.

— Sunt doctorul G. Robinson, declară el. Pot să vă ajut cu ceva?

Sergentul îl privi recunoscător.

— Desigur. Acest tip nu se prea simte bine. L-am reperat mai devreme în parc, rulând foarte încet şi am crezut că este în căutare de pipiţe. Pe urmă a început să meargă în zigzag şi m-am gândit că e beat dar n-am avut timp să-l opresc când a plătit taxa de trecere, însă i-am pus farul pe mutră… Mă scuzaţi…

Doctorul nu-l auzi. Era aplecat asupra lui Jack pentru a-l examina.

— Ca şi când n-aş fi făcut nimic, continuă sergentul. Din contră a-nceput să meargă mai repede în zigzag până când s-a răsturnat.

— I-a venit probabil rău, spuse calm doctorul. E mort. Stop cardiac sau atac, dacă e să judecăm după simptomele pe care mi le descrieţi.

— Bietul om, zise sergentul. Nu şi-a putut lua la revedere de la soţie şi copii. Mie nu mi-ar plăcea să mor aşa.

Doctorul nu răspunse, ci încheie cămaşa mortului.

Se auzea apropiindu-se sirena unei ambulanţe, venind dinspre oraş. Ajunse la locul accidentului câteva minute mai târziu, urmată de două maşini ale poliţiei.

Urmă o scurtă convorbire între poliţişti, doctor şi un coroner sosit cu ambulanţa. Cei doi medici, pe baza mărturiei sergentului şi după examinarea efectuată de ei, hotărâră să semneze permisul de înhumare.

— Este inutil să mai complicăm formalităţile, conchise coronerul. Astea nu-l vor mai învia. Preveniţi familia, dacă aceasta există. Nu are verighetă.

În ambulanţă fu pus corpul lui Jack Links, un căpitan din a doua maşină băgă în buzunar actele defunctului şi un camion cu macara remorcă epava maşinii pentru a o trage la extremitatea podului, în timp ce sergentul se îndreptă spre Sausalito pentru a merge să anunţe familia despre accident. Peste douăzeci de minute, circulaţia revenise la normal pe Golden Gate. Nu mai era nici o urmă de accident. Corpul lui Jack era deja la morga din San Francisco, unde aştepta să fie cerut de o rudă sau prieten.

La Sausalito, sergentul găsise poarta încuiată. Imobilul în care locuia Jack Links nu avea decât un etaj. Nimeni nu răspunse când poliţistul apăsă pe butonul soneriei şi acesta sfârşi prin a strecura pe sub uşă o convocare de urgenţă, întrucât din permisul de conducere rezulta că-i celibatar, existau puţine şanse ca vreo rudă să apară urgent.

Din exces de zel, sergentul inspectă parterul. Acesta se compunea dintr-un magazin de antichităţi, închis, desigur şi dintr-un apartament în spate, unde nu răspunse nimeni.

Sergentul plecă, spunându-şi că, la urma urmei, asta nu va schimba mare lucru pentru Jack Links.

Capitolul II

Alteţa Sa Serenisimă prinţul Malko Linge, S.A.S. Pentru intimi, deschise cu o mână fermă poarta din sticlă a clădirii principale a Central Intelligence Agency şi intră într-un hol răcoros, stăpânindu-şi un surâs. Când vorbeşti de C.I.A. – cea mai mare organizaţie de contraspionaj din lume, îţi imaginezi clădiri misterioase ascunse sub firme fantomă, inaccesibile persoanelor indezirabile, dar, chiar dacă Malko ar fi fost numărul unu al spionajului comunist, n-ar fi întâmpinat nici o greutate pentru a fi în locul în care se găsea acum. Începând de la Washington, la o depărtare de douăzeci de minute de mers, o mulţime de panouri verzi şi albe cu inscripţia „C.I.A.” marcau drumul.

Cât despre clădire, era destul de vizibilă cu cele şapte etaje ale sale, cu aer condiţionat şi sala de conferinţe cu o capacitate de 500 de persoane. Era, de altfel, cel mai mare edificiu din capitală, după Pentagon.

Începând din momentul în care Malko se apropie de unul din cele şaisprezece ascensoare care deserveau imobilul, două gărzi înarmate, îmbrăcate în uniformă îl încadrară.

— Unde mergeţi dumneavoastră, sir?

Erau politicoşi. Dar fermi. Fiecare purta la centură un mare colt mitralieră, cu un glonţ pe ţeavă. Detaliu pe care-l ignorau vizitatorii ocazionali. Totul era supervizat de un circuit interior de televiziune, iar în cazul unui incident, uşile se blocau electric şi ieşeau gărzi de peste tot.

Malko prezentă permisul său verde. Existau astfel de permise de toate culorile, dar acesta permitea accesul la toate secţiunile din imensa clădire, chiar şi la secţia „H”, la etajul şapte, unde se găseau şefii serviciului de reţea „negru”.

Garda examină cu grijă permisul care cuprindea pe lângă o descriere în detaliu şi o fotografie imprimată. Apoi îl percheziţionă atent. În faţa sa stătea un bărbat cu înălţimea de 1,80 în. Blond, elegant îmbrăcat într-un costum de culoare închisă dintr-o stofă uşoară. Mâinile îi erau îngrijite iar în încălţăminte sa te puteai uita ca-n oglindă. Putea fi luat drept un bogat rentier sau un businessman „în trecere”.

— Scoateţi-vă puţin ochelarii, vă rog! solicită politicos garda.

Malko se execută cu graţie. Gardianul primi şocul celor doi ochi având o culoare deosebită – auriu strălucitor – care-l priveau batjocoritor. Nu mai insistă.

— Amiralul mă aşteaptă, preciza Malko.

Gardianul înclină capul, însemnând că vizitatorul putea trece. Acesta se îndreptă spre primul ascensor, gata de plecare.

În aceeaşi cabină se găsea un bărbat tânăr, cu părul ras care-şi urmărea picioarele foarte încurcat, cu privirea „spion amator”. Era probabil pilotul unui U-2 venit să-şi ridice instrucţiunile. El coborî la etajul patru.

Poarta se deschise la etajul şapte. Pe palierul îngust, erau aşezaţi doi oameni în spatele unui birou. În timp ce unul examina permisul lui Malko, celălalt îl percheziţiona cu un detector de infraroşii pentru a verifica dacă nu purta arme.

— Amiralul Mills m-a convocat, preciză Malko.

Gardienii ştiau. Ei îl cunoşteau pe Malko. Dar regula de a percheziţiona pe toată lumea, trebuia respectată.

Unul dintre ei decroşă telefonul şi-l sună pe amiral. Malko auzi răspunsul: „Aduceţi-mi-l imediat”.

Îl urmă pe gardian pe culoar. La fiecare cinci metri, exista o pancartă care amintea că nu trebuie aruncată nici o hârtie, ci numai păstrată pentru a fi arsă la ora fixată.

Uşa biroului amiralului era vopsită în verde ca toate celelalte. Dacă, printr-o serie de împrejurări nefericite un atentator ar fi putut trece toate barajele şi să ajungă acolo, nu ar mai fi putut înainta: broasca se debloca printr-un sistem de casă de bani. Cifra se schimba în fiecare dimineaţă şi gardienii o găseau într-un plic sigilat.

Bărbatul care-l însoţea pe Malko răsuci trei butoane şi deschise uşa. Făcându-i loc să treacă.

Malko se-ntâlnise deja cu amiralul. Acesta era şeful marilor operaţii „negre”. El manipula sume fabuloase de care nu trebuia să dea cont decât preşedintelui Statelor Unite. El era cel care, într-o zi, îi dăduse lui Malko o servietă conţinând zece milioane de dolari pentru a se duce în Iran[3].

Amiralul era un bărbat de talie mijlocie, chel, cu ochelari pătraţi fără montură, la fel ca Mac Namara. Soţia sa murise acum şase ani din cauza unui cancer şi el nu mai trăia decât pentru munca sa. Sosea la birou în fiecare dimineaţă între orele 5 şi 5,30 şi nu pleca decât douăsprezece ore mai târziu. Nu avea decât o singură ciudăţenie: nu admitea că se poate înşela. Această siguranţă dusese destulă lume la moarte, dar cum în general avea dreptate, era păstrat.

De data aceasta, faţa lui era mai încruntată ca de obicei. Din spatele biroului său îl privi pe Malko în timp ce agentul austriac se apropia. Camera era de o simplitate monahală. Pe pereţii cu lambriuri din lemn nu exista nici o gravură. Într-un colţ, un clasor cenuşiu fereca nişte secrete care puteau face să se cutremure America.

Un mic proiector încastrat în plafon lumina biroul fără nici o hârtie.

— Luaţi loc! spuse Mills.

Vocea lui avea intonaţia impersonală a unui robot. În general cei care intrau în acest sanctuar nu se simţeau bine, dar amiralul nu-l impresiona pe Malko. După ce strânse mâna uscată a şefului C.I.A., el se aşeză într-unui din cele două fotolii din piele, foarte joase aflate în faţa biroului şi aşteptă.

Timp de treizeci de secunde nu se auzi decât aparatul de aer condiţionat, apoi amiralul rupse tăcerea, dregându-şi vocea.

— Dragul meu S.A.S., începu el. Port pe umeri povara unei probleme care nu-mi dă pace.

Malko îl privi surprins. Mills părea nervos şi ezitant, ceea ce nu-i era caracteristic.

— Vă ascult, spuse el.

— Bine-nţeles, este vorba de o chestiune ultrasecretă.

— Bine-nţeles.

---

[3] Vezi „S.A.S. Contra C.I.A.”.

Mills coborî vocea, cu respect.

— Însuşi preşedintele mi-a dat telefon în dimineaţa asta. El contează pe mine: Consilierii lui bâjbâie.

Amiralul schiţă un surâs. Agentul ştia că Mills îi urăşte pe toţi politicienii laolaltă, însă de obicei era mai direct.

„Ce dracu o ascunde acest aer îngrijorat?”

Lui Malko îi era groază de această atmosferă de secret de stat. Cu puţin timp înainte, Mills îl sunase personal la vila sa din Poughkeepsie – Statul New York şi îi ceruse să vină de urgenţă la Washington. Malko ştia că interlocutorul său ar fi fost capabil să-l aducă cu forţa dac-ar fi avut nevoie de el.

Refacerea castelului din Liezen înghiţea sume fabuloase, iar pe de altă parte, ştia că la C.I.A. Nu se dă concediu ca la ceilalţi funcţionari. Memoria sa colosală, pentru care i se aduceau atâtea complimente, era cea mai bună raţiune pentru a fi lichidat dacă cineva voia să falimenteze Agenţia. Timp de zece ani, S.A.S. Aflase mult prea multe lucruri. Malko, prinţ autentic cu titluri prestigioase – Cavaler al Ordinului Suveran de Malta, Cavaler de drept al Ordinului Vulturului Negru. Prinţ al Sfântului Imperiu Roman germanic, între altele – nu era decât un colaborator de lux pentru C.I.A. Graţie prodigioasei sale memorii, de care se servea pentru a vorbi limbi puţin răspândite, a şarmului şi distincţiei sale, îndeplinise un mare număr de misiuni unde forţa brută eşuase. Impresionaţi de titlurile sale, colegii din C.I.A. Îl chemau pe scurt S.A.S. Care era mai la-ndemână decât Alteţa Sa Serenisimă.

C.I.A. Era un organism enorm şi complex care utiliza mai ales profesionişti sută la sută, dar câteodată şi colaboratori „extra”. Acesta este motivul pentru care Malko îşi găsise un loc acolo, pentru că el nu avea nimic dintr-un spion de meserie, sau un mânuitor de pistol mitralieră, iar câteodată imprudenţele sale de amator şi dezinvoltura sa de prinţ îi făceau pe cei care-l foloseau, obişnuiţi cu mai multă rigoare, să scrâşnească din dinţi.

Lată însă că Malko. Aşa cum era el, obţinea rezultate. Parcă era un făcut. Deseori, cu metode mai puţin ortodoxe, el reuşea.

Atunci când mărimile administraţiei reproşau şefilor direcţi ai lui S.A.S. Că folosesc un agent diletant, acestora le făcea plăcere să răspund că afacerea referitoare la Cuba şi revoluţia din Santo Domingo fuseseră organizate de tehnicieni reputaţi iar rezultatele se cunoşteau: în Cuba era cât pe ce să izbucnească războiul mondial şi la Santo Domingo prestigiul U.S.A. Scăzuse enorm în ochii popoarelor civilizate, aşa încât.

Spuneau şefii C.I.A., câteodată e mai bine să foloseşti un amator de geniu decât un specialist îngust la minte. Concluzia: îl foloseau în continuare pe Malko.

Paradoxal, faptul de a consacra toate sumele câştigate renovării castelului său istoric, făceau din S A S. Cel mai bine plătit agent din C.I.A. Americanii care au un respect nelimitat pentru orice ruină mai veche de zece ani. Se simţeau în rolul lui Mecena plătindu-i bunele şi loialele sale servicii.

Ceva încă şi mai subtil juca în favoarea sa: şefii C.I.A. Erau deseori oameni instruiţi şi cultivaţi şi nu le făcea plăcere totdeauna să aibă raporturi cu asasini de meserie şi agenţi vulgari. Prezenţa lui Malko ridica ştacheta instituţiei. Faptul că un prinţ austriac ai cărui strămoşi luptaseră în cruciade catadicsea să se amestece în aceste jocuri josnice, dovedea cu prisosinţă că C.I.A. Lupta pentru o cauză nobilă.

În afară de asta, era atât de reconfortant să găseşti pe cineva care se serveşte de creierul său. În fond C.I.A. Avea perfectă dreptate să-i fie recunoscătoare lui Malko pentru faptul că lucrează pentru ea. Agentul s-ar fi simţit mult mai în largul său la castel, cu un pahar de vodcă fină în mână. Înconjurat de femei frumoase, decât în acest imobil rece al contraspionajului.

El totuşi era acolo trup şi suflet. Cu ochii lui pătrunzători, amiralul îl analiza pe „musafir”, care îşi pironise ochii strălucitori în cei ai superiorului său ierarhic. Se lăsă un moment de tăcere, apoi şeful C.J.A. Spuse:

— O să fac astfel încât să vă întâlniţi cu persoana care ştie tot despre problema care ne interesează.

Apăsă pe butonul unei sonerii plasate pe biroul lui şi aşteptă. Malko nu-l văzuse niciodată pân-acum atât de încordat.

După un minut de aşteptare, zăvoarele de la uşă începură să zornăie şi un necunoscut îmbrăcat în haine de culoare deschisă intră în birou.

Bărbatul îl privi pe Malko. Avea vreo patruzeci de ani, faţa uşor vineţie şi o alură sportiv. Ochii îi erau inexpresivi atunci când vorbea. Ai fi putut spune că-i un peşte mort.

Mills îl arătă printr-un semn al capului pe Malko.

— Prinţul Malko. Pe care noi îl numim S.A.S., adăugă el surâzând, este unul dintre cei mai buni agenţi ai noştri. Puteţi avea încredere în el ca în mine însumi.

Amiralul Mills se reaşeză în spatele biroului. Îşi drese vocea şi spuse:

— Dragul meu S.A.S. Nu vi-l prezint pe acest gentleman, pentru motive de securitate. El aparţine uneia din cele mai importante agenţii federale.

Malko nu clipi. Compartimentarea era regula de aur a serviciilor de informaţii. Necunoscutul mirosea de departe a F.B.I. Se mulţumi să schiţeze un surâs, apoi îşi împreună mâinile pe genunchi şi începu să vorbească, fără a-l privi pe Malko.

— Ne găsim în faţa unei probleme a cărei soluţie ne scapă pe moment, spuse el cu voce inexpresivă; de câtva timp ne lovim în propria noastră ţară de un fenomen inexplicabil şi neliniştitor. Dumneavoastră aţi auzit probabil despre manifestaţiile procomuniste care s-au desfăşurat în vest în acest timp?

Malko încuviinţă din cap. Nu se scria decât despre asta în ziare.

— Bun. Ne gândeam că este opera câtorva exaltaţi, până când ni s-a semnalat că oameni, în mod normal, mai presus de orice bănuială, au luat parte la acestea, spre exemplu, vechi combatanţi al căror patriotism nu poate fi pus la îndoială. Dumneavoastră trebuie să fi citit că acum cincisprezece zile nişte manifestanţi au atacat primăria din South San Francisco. Ei voiau să-l linşeze pe primar. Poliţia a trebuit să facă uz de armă. Au fost şapte răniţi. F.B.I.-ul a deschis o anchetă şi a făcut un sondaj de opinie în regiunea în care s-au produs tulburările, adică San Francisco, Oakland şi împrejurimi. Rezultatele au fost înspăimântătoare: aproape 20% din oamenii interogaţi au rostit veritabile discursuri de propagandă comunistă în faţa agenţilor noştri.

Malko îl întrerupse cu un gest.

— Nu cumva este vorba de foşti prizonieri din războiul coreean sau de oameni care au fost îndoctrinaţi în străinătate?

Necunoscutul negă din cap.

— Imposibil. Noi am verificat. Lucrăm de şapte luni la această istorie. Unii dintre aceşti „neocomunişti” nu au plecat niciodată din cartierul lor. Cei mai mulţi aveau o solidă reputaţie anticomunistă până de curând. N-am putut da de urma nici unui agent – presupunând că vreunul ar fi putu face această treabă. Aceşti oameni au devenit duşmani ai Americii ca la un semn făcut cu o baghetă magică şi nu găsim nici o explicaţie. Imaginaţi-vă că la viitoarele alegeri ei aleg un comunist ca guvernator al statului şi că, odată ales, acest guvernator declară legal partidul comunist[4]!

Abia acum înţelegea Malko de ce interlocutorul lui era neliniştit.

— Nu există nici un punct comun între ei? întrebă el.

— În afară de faptul că locuiesc în aceeaşi regiune, nici unul.

— Înaintea acestei vâlvătăi exista un nucleu comunist în acel colţ de lume?

Necunoscutul ridică din umeri.

— În urmă cu doi ani. F.B.I-ul a recenzat vreo douăzeci de simpatizanţi. Jumătate dintre ei au părăsit statul şi ceilalţi au stat liniştiţi! De altfel referitor la acest subiect s-a petrecut un incident simptomatic săptămâna trecută. Acestui fapt se datorează puţin şi vizita mea aici.

El coborî puţin vocea ca şi când i-ar fi fost teamă să nu fie auzit, cu toate că pereţii erau complet insonorizaţi.

---

[4] În U.S.A. Partidul comunist nu este ilegal la drept vorbind, dar este interzis, dat fiind că statutul său contravine constituţiei americane.

— Ancheta fusese dată unui om de încredere cu o vechime de douăzeci de ani de serviciu. Stătea colo de şase luni. Alaltăieri s-a întors la Washington şi mi-a declarat că nu mai voia să se ocupe de această afacere, că se gândea că oamenii au dreptate.

— Dumneavoastră ce credeţi despre asta? întrebă Malko.

— Omul este în concediu medical în acest moment, după ce i s-au efectuat toate testele posibile şi imaginabile, numai creierul nu i-a fost demontat şi astea toate pentru a se determina faptul că nu a fost drogat.

— Poate fi vizitat?

— Nu ţinem neapărat. El nu v-ar putea spune nimic.

Tonul necunoscutului era de data asta sec şi puţin stânjenit.

Tensiunea crescu brusc în birou. Malko realiză cât de mult îi preocupa problema pe cei doi bărbaţi. El relansă conversaţia. Ochii săi strălucitori erau pe jumătate închişi.

— N-a apărut nici un caz în afara zonei de care am vorbit?

— Nu. Şi asta este încă o curiozitate. Această zonă este delimitată de un cerc cu un diametru de vreo treizeci de kilometri al cărui centru s-ar situa în South San Francisco. Oamenii devin nebuni acolo, se dedau propagandei comuniste, se reunesc în celule şi acţionează ca şi când nici n-ar mai exista guvernul legal.

Omul scoase o foaie de hârtie din buzunar şi citi:

— Spre exemplu, la South San Francisco, ei au spart toate geamurile primăriei; la Oakland, ei au ars un drapel american la intrarea pe Bay Bridge Freeway; la Monterey, un grup de manifestanţi a defilat timp de două ore, spărgând tot ce le-a ieşit în cale.

Malko opri enumerarea cu un gest.

— O clipă, zise el.

Faptul că acest flagel fusese limitat la un cerc strâmt, era un indiciu pe care nu vedea cum l-ar putea folosi, dar îl introduse totuşi într-un colţ al memoriei sale.

La fel ca toată lumea din America, urmărise derularea acestor manifestaţii din ziare. Era vorba de exaltaţi şi beatnici care participau la aceste tulburări.

Pentru că în anumite manifestaţii fuseseră amestecaţi şi negri, se spusese că era vorba de izbucniri rasiale. Pân-acum însă. Malko nu bănuise niciodată că poate exista o maşinaţie în spatele acestor tulburări. La urma urmei, cu câteva luni în urmă. 30.000 de persoane defilaseră prin faţa Casei Albe purtând steagurile Vietcongului pentru a cere încetarea războiului din Vietnam.

— Ce aşteptaţi dumneavoastră de la mine? întrebă Malko, după un moment de linişte.

— Dumneavoastră trebuie să găsiţi cauza schimbării acestor oameni, spuse necunoscutul. Pân-acum publicul a citit relatarea acestor tulburări, dar nu s-a întrebat care-i cauza. Datorită severelor consemne primite de poliţia statală şi de F.B.I. Noi am putut evita să se vorbească de îndoctrinare sistematică. Ziarele locale ne-au ajutat. Ele nu publică decât comunicatele poliţei. De asemenea, pe moment, oamenii cred că-i vorba de manifestaţii răzleţe cum au fost şi pe coasta de Est.

Omul se aplecă înainte cu ochii încruntaţi.

— Toate acestea nu vor dura mult. Dacă este ceva mai serios. Adevărul va ieşi la suprafaţă. Noi a trebuit deja să cerem lui Life Magazine să renunţe la o anchetă privitoare la aceste evenimente, în interes naţional, fără să le dăm vreo explicaţie. Nu putem conta la infinit pe tăcerea lor. Despre asta-i vorba. Amiralul Mills mi-a spus că dumneavoastră puteţi reuşi acolo unde F.B.I a eşuat până-n prezent. Eu doresc mult acest lucru, dar nu cred. Noi însă nu neglijăm nici o şansă.

Spunând aceste cuvinte încurajatoare, necunoscutul se ridică, îi strânse mâna lui Malko şi plecă.

Amiralul Mills se uită fix la interlocutorul său.

— Prietenul nostru nu este exagerat de pesimist, spuse el. Această afacere trebuie să-şi găsească o soluţionare rapidă, căci altfel, va fi o catastrofă.

Tonul îl irită puţin pe Malko.

— Este măgulitor faptul că v-aţi gândit la mine. Dar eu nu fac vrăji cu un glob de cristal. Cum aş putea eu oare să rezolv această enigmă, acum, când F.B.I-ul a trecut regiunea prin ciur şi dârmon?

Amiralul Mills îl privi sincer supărat.

— Ascultă S.A.S., zise el. Înţeleg că misiunea nu te încântă peste măsură, dar tocmai asta-i treaba dumitale. Dac-ar fi fost o treabă simplă, trimiteam o ceată de gorile. A fost găsit mijlocul de a spăla creierul concetăţenilor noştri. Este cea mai gravă ameninţare căreia noi a trebuit vreodată să-i facem faţă. După cum ştiţi, C.I.A. Nu are voie să acţioneze înăuntrul frontierelor americane, deci eu nu pot angaja oficial serviciul. Trebuie deci să lucraţi în ilegalitate.

— În sfârşit, spuse Malko, cel puţin aveţi vreun indiciu, o pistă să-mi daţi?

— Nimic, zise amiralul.

Malko simţi că-ncepe să devină nervos.

— Sunteţi sigur că în această regiune nu s-a produs nimic anormal, care să aibă vreo legătură cu „epidemia” noastră?

Mills părea depăşit.

— S-a descoperit ceva ciudat acum câtva timp. Dar asta nu are legătură cu problema noastră.

— Povestiţi-mi totuşi această istorie, insistă Malko.

Cu regret, amiralul se execută. Dacă ar fi fost altcineva decât S.A.S., nici nu l-ar fi băgat în seamă.

Îi relată istoria lui Jack Links şi a documentului pe care C.I.A. Îi ceruse să-l descifreze.

— Este un om care are tot dosarul afacerii, concluzionă Mills. Acesta este maiorul Fu-Chaw, şeful serviciilor de informaţii din Formosa pentru vest, din Statele Unite. Din păcate, el n-a reuşit să descifreze nimic până-n prezent, decât o traducere fără interes. Mergeţi să-l vedeţi dacă ţineţi neapărat. Eu am să-l previn.

Cufundat în fotoliul în care era aşezat. Malko reflecta profund. El întinse un arătător acuzator spre Mills.

— Sunteţi nedrept, amirale. Vrăjitorul dumneavoastră chinez poate să aibă legătură cu această epidemie.

Mills tresări. Nu admitea să fie contrazis.

— Lăsaţi-mă în pace cu povestea asta şi ocupaţi-vă de ancheta cu care v-am însărcinat.

El se ridică, semn că întrevederea a luat sfârşit. Malko însă. Nu se mişcă din loc şi din fotoliul său spuse:

— Dumneavoastră v-aţi întrebat vreodată cine avea interesul să provoace acest gen de tulburări?

Mills ezită furios.

— Ruşii!

— Ruşii? Relaţiile cu aceştia n-au fost niciodată mai bune decât acum. Să vedem care sunt adevăraţii noştri inamici din acest moment, care vor să distrugă U.S.A.

— Chinezii! spuse într-o doară amiralul.

— Ei bine. Da! Chinezii, conchise Malko. Este o coincidenţă bizară. În trecut, eu m-am bazat deseori pe intuiţie şi de data asta ea-mi spune să merg pe pista acestei criptograme.

Amiralul îi aruncă lui Malko o privire piezişă:

— Mergeţi la dracu dacă doriţi, dar găsiţi ceva şi mai ales nu pierdeţi timpul cu balivernele dumneavoastră. Am să vă trimit la San Francisco doi băieţi pe care-i cunoaşteţi bine: Chris Jones şi Milton Brabeck. Ei vă vor ajuta.

Pe Malko îl amuza mult furia amiralului.

— Sper că nu voi fi la rândul meu contaminat, oftă el.

Eventualitatea era puţin probabilă. Efectiv, castelul lui Malko situat la frontiera austro-ungară, ar fi fost o foarte frumoasă reşedinţă, dacă ungurii n-ar fi transformat parcul în teritoriu comunist, aşa că Malko aproape că nu mai poseda teren. Amiralul cunoştea acest amănunt şi era motivul pentru care avea încredere în Malko.

— Vă urez noroc, spuse el strângându-i mâna; asistaţi la una din manifestaţii pentru a interoga pe cei pe care noi îi numim „zgubilitici”. L-am prevenit pe Richard Hood – şeful poliţiei din San Francisco. Vizitaţi-l când ajungeţi acolo.

Agentul se pomeni din nou pe hol şi fu tentat s-o ia la dreapta în loc de stânga pentru a vedea cât timp le va trebui gărzilor să-l facă ciur.

Instinctul de conservare fu însă mai puternic. Trecu din nou prin faţa lor şi se urcă în ascensor. Culmea! Cabina se opri la etajul patru şi se urcă tânărul ras în cap de care se despărţise la sosire.

Acesta părea încă mai timid. Faţă de aerul sarcastic al lui Malko. El se-nroşi ca un bujor şi-şi fixă ochii asupra pantofilor săi. Pentru tipul ăsta, dacă ar cădea în mâinile ruşilor sau chinezilor n-ar fi nevoie de multă apă pentru a-i spăla creierul.

Sosi microbuzul care lega C.I.A. De Washington. Pe drum, Malko se gândea la enormitatea misiunii sale. Nu ştia nici cu cine avea de-a face, nici cu cine va trebui să lupte, sau dacă exista acolo vreun diabolic „spălător de creiere”.

Ajuns la Washington ceru să fie transportat la aeroportul naţional şi luă avionul spre New-York, după care mai trebui să meargă cu trenul o oră şi jumătate până la gara Poughkeepsie unde-şi lăsase maşina.

El locuia într-o vilă nouă din lemn aşezată pe o colină în afara oraşului. Casele erau aşezate la mare distanţă, aşa că nu avea nici o legătură cu vecinii, care-l luau drept reprezentant comercial.

În subsolul vilei el construise o machetă a castelului său, pe care marca scrupulos toate progresele intervenite în renovare. Fiecărei misiuni îi corespundea o porţiune de acoperiş sau de planşeu. Acest castel însă era ca butoiul Danaidelor. Cu cât lucrai mai mult, cu atât era mai mult de făcut. Totuşi Malko se agăţa de acest vis. Se jurase să nu ceară mâna nici unei femei până ce nu va termina castelul, pentru a-i oferi o locuinţă decentă.

Abia ajuns acasă. Îşi începu pregătirile de voiaj. Mai întâi mica sa valiză de voiaj „SAMSONITE” – asigurarea lui pe viaţă – cu fund dublu în care se găsea un pistolet extraplat cu amortizor de sunet încorporat, putând folosi atât muniţie normală, cât şi cartuşe cu gaze. La alegere. Era cadoul primit de la C.I.A. De care Malko se folosea cât mai rar posibil, el având oroare de armele de foc.

Împături acolo patru costume de alpaca într-o gamă de culori începând cu negru, până la gri. Aceasta făcea parte din cochetăria proprie. Nu putea suporta decât ţesături foarte uşoare şi impecabil călcate.

Într-o jumătate de oră. Îşi făcuse bagajul, cu cămăşile şi pijamalele sale purtând o monogramă discretă. Deşi trăia de mulţi ani în U.S.A.. El nu uita că i se cuvenea titlul de Alteţă Serenisimă şi că anumite familii cu sânge albastru din Europa i-ar fi dat cu toată inima mâna fetei lor, chiar dacă era puţin cocoşat şi îmbătrânit.

Relaxându-se, adormi cu acest gând reconfortant.

Capitolul III

Un soare vesel strălucea deasupra oraşului San Francisco, ceea ce reprezenta o şansă, oraşul fiind cufundat de cele mai multe ori în ceaţă. Cu obrazul lipit de hubloul aparatului DC 8. Malko privea panorama golfului. Se crea impresia că va ateriza în mare. Brusc, apăru pista pe care roţile o atinseră după o uşoară zguduitură.

Aparatul rulă încet până la clădirile aerogării care la San Francisco era ultramodernă. Un fel de manşoane enorme montate pe roţi se lipiră de cele două porţi ale avionului, pasagerii debarcând pe culoare.

Malko, în ale cărui urechi mai stăruia încă urletul motoarelor, se-ndreptă spre culoarul inferior pentru a închiria o maşină. Hertz, Avis, Continental, toate erau acolo. El îşi făcuse rezervarea la Hertz, înainte de a pleca din New York. Mai multe funcţionare, îmbrăcate în costumul galben şi negru din care cauză semănau cu nişte viespi, în aşteptarea clienţilor flecăreau în spatele tejghelei lor.

Una dintre ele apăru chiar din spatele panourilor publicitare. Era o chinezoaică micuţă, cu gura cărnoasă şi doi imenşi ochi castanii. Malko se aplecă imperceptibil pentru a-i studia corpul şi nu fu decepţionat. Rochia mulată pe corp nu ajungea să-i acopere pieptul parcă prea bombat pentru talia sa şi coapsele rotunde. Zâmbind, tânăra femeie îi întrerupse studiul.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

Chinezoaica avea un accent străin încântător. Malko surâse la rândul lui. Nu putea rămâne insensibil la farmecul unei femei frumoase, ori această creatură era de o senzualitate tulburătoare.

În timp ce chinezoaica răsfoia hârtiile pentru a găsi rezervarea, agentul o întrebă:

— Dumneavoastră sunteţi din America?

— Nu sunt franţuzoaică. Vin din Tahiti. Sunt aici doar de un an.

— Sper că nu aţi uitat limba franceză! exclamă Malko în limba acesteia.

— Ah! Dumneavoastră sunteţi francez!

Faţa tinerei chinezoaice era transfigurată. Malko află că se plictisea la San Francisco, că nu-i agrea pe americani, dar că în Tahiti nu găsea de lucru. Tânăra venise în Statele Unite pentru că bunicul său se instalase la San Francisco după ce fugise din China comunistă.

Malko întrerupse politicos flecăreala ei. Prezenţa acestei chinezoaice tahitiene îl tulbura.

— La ce oră terminaţi serviciul? o întrebă.

— La ora opt.

— Acceptaţi invitaţia mea de a bea un pahar împreună la barul lui Mark Hopkins, în jurul ori nouă?

Ea se uită cu coada ochiului la colegii de serviciu.

— Ştiţi, ne este interzis să acceptăm invitaţiile clienţilor.

Malko îşi dădea seama că tânăra ardea de poftă să accepte invitaţia, puţin din cauza francezei lui şi ceva mai mult din cauza ochilor lui strălucitori.

— N-am să spun nimănui nimic, promise Malko.

— Bine, spuse repede chinezoaica. Am să vă aştept însă în hol. Nu îndrăznesc să merg singură la bar.

— Cum vă numiţi, întrebă Malko.

— Li-Li Hua. Americanii îmi spun Lili.

În acest timp, ea pregătise hârtiile pentru maşină.

— Nu am decât un Ford Mustang roşu, spuse scuzându-se tânăra chinezoaică. Maşina este însă nouă.

— Îmi place Mustangul.

Luând hârtiile, mâna lui strânse uşor mâna fetei. Tânăra nu-şi retrase mâna şi un fior plăcut trecu prin şira spinării lui Malko. Se părea că este adevărat ceea ce se spunea despre Tahiti…

Din modestie, agentul nu îşi făcea prea multe iluzii cu privire la şarmul deosebit al ochilor săi strălucitori. El însă vorbea limba franceză. Din momentul în care se adresase tinerei în această limbă, fata abandonase engleza stricată cu o bucurie deosebită. După ce trăise în Tahiti, în San Francisco fata se simţea complet străină. Malko apărea din acest motiv ca trimis de providenţă.

Surâzând, îşi spuse că deşi se află într-o ţară prietenă, este totuşi singur. C.I.A. nu exista oficial, iar F.B.I., nu avea cum să-l vadă cu ochi buni. În orice caz, era obişnuit să lucreze în ilegalitate. Deseori, aceasta devenea chiar un avantaj, datorită faptului că în caz de necesitate putea face apel la F.B.I. sau la poliţia statului. În calitate de agent sub acoperire al C.I.A.. Malko dispunea în realitate de mână liberă în acţiunile sale. Era suficient un telefon adresat amiralului Mills.

Va fi obligat de altfel să contacteze antena locală, oficioasă a C.I.A., tocmai în vederea stabilirii comunicării cu Mills. Numai cei de acolo dispuneau de telefoane care codificau automat comunicările la plecare, decriptându-le la destinaţie.

Malko rula pe Bayshore Freeway spre oraş, având golful pe partea dreaptă. Imaginând un bot deschis, Frisco se află pe maxilarul inferior iar celebrul pod Golden Gate leagă mandibula de maxilarul superior. Interiorul botului îl constituie golful, iar exteriorul Oceanul Pacific.

Malko ştia unde trebuie să ajungă. Reţinuse o cameră la Hotelul Mark Hopkins – cel mai sic din oraş – aşezat pe vârful Nob Hill.

Deşi nu mai fusese la San Francisco de aproximativ zece ani, cu ajutorul memoriei sale colosale Malko găsi repede California Street în labirintul de autostrăzi suspendate care se încrucişau deasupra centrului oraşului. În continuare nu-i mai rămânea decât să urmărească unul din micile tramvaie pe cablu…

Holul pompos şi îmbătrânit al hotelului nu suferise nici o schimbare notabilă, în fiecare sâmbătă seara aveau loc aici baluri la care femei în rochii lungi şi elegante se amuzau să vină cu tramvaiul. Camera costa 32 $. Este adevărat că se afla situată la etajul 24, făcând parte din apartamentul imperial.

— Domnul Linge?

Recepţionerul îi văzuse fisa.

— Da.

— Am un mesaj pentru dumneavoastră.

Recepţionerul îi întinse un plic. Conţinea o singură frază:

„Contactaţi de urgentă pe Richard Hood, la Murray Hill 6 – 7777”.

Malko telefonă de la una din cabinele de pe hol. Numărul era cel al centralei poliţiei din San Francisco. Legătura cu Richard Hood se făcu imediat.

— Fiţi binevenit în oraşul nostru, îi spuse acesta lui Malko, cu o voce guturală; nu ştiu cine sunteţi, dar am ordin să vă tratez ca pe prietena cea mai mică a guvernatorului. În situaţia aceasta vă trimit în jumătate de oră „caleaşca” pentru primul dumneavoastră bal.

— Poftim? Întrebă Malko.

Parcă orăcăind, interlocutorul continuă:

— Da! Rahaţii de „Vietnici” au organizat o manifestaţie la această oră şi în numele democraţiei trebuie s-o aprobăm. Pe vremea când luptam în Coreea nu se întâmpla aşa ceva. Acum, se pare că aceşti nemernici sunt protejaţi de constituţie, în fine…

Malko explică interlocutorului său că este mai discret să meargă la sediul Police Departament.

Îi rămânea tocmai timpul necesar pentru a se schimba.

*

*   *

Vechiul Plymouth mirosea a transpiraţie şi pielea tapiţeriei era jegoasă. Înţepenit între portiera murdară şi un Marshall[5] umflat şi căptuşit peste tot cu cartuşiere, care fuma o ţigară cumpărată de ocazie, Malko trecea prin chinurile morţii. Costumul său nu mai era decât o zdreanţă şifonată.

În faţă, doi sergenţi dormeau cu gura deschisă, cu caschetele strălucitoare pe cap. O carabină Winchester 30/30 era agăţată deasupra acestora. Nişte bâte lungi din lemn negru erau agăţate alături de ei. Cei trei bărbaţi aparţineau poliţiei din San Francisco.

Maşina de patrulare era oprită de mai bine de o oră în centrul lui South San Francisco, la colţul Chestnut Boulevard cu Hillside Avenue, la circa zece mile de centru. Malko remarcă *in petto* că se găseau în plină zonă „contaminată” aşa cum fusese definită de amiralul Mills.

---

[5] Marshall – ajutor de şerif.

Din dreapta venea zgomotul autostrăzii. Staţia radio de pe maşină emitea un zgomot continuu de paraziţi. Munţii împiedicau recepţionarea emisiei cartierului general ai poliţiei.

Deodată, poliţistul gras care stătea lângă Malko se scutură ca un elefant lovit de un glonţ de calibru mare. La staţie se auzi:

„Atenţie, către toate echipajele de patrulare! La intersecţia străzii 79 cu Broadway, dintr-un Buick alb model 053 sau 055, cu patru bărbaţi la bord, a fost aruncată o sticlă incendiară asupra poliţiştilor”.

Trezit din amorţeală, şoferul porni motorul.

— Nu este în sectorul nostru, mormăi acesta.

— Nu plânge, glumi ajutorul de şerif aşezat lângă Malko. O să ne vină şi nouă rândul.

Stinse chiştocul ţigării de cască, băgând cu grijă mucul în buzunarul de la piept. Apoi verifică încărcătorul enormului „Smith & Wesson”. Parcă pentru a-i da dreptate, prin staţie se auziră deodată fraze sacadate.

„Atenţie, către toate maşinile! Porniţi în ajutorul pompierilor. Se trage asupra lor cu arme de vânătoare… Atenţiune, atenţiune, patru suspecţi într-un Buick galben la intersecţia dintre Hickory cu 106 Street. Încearcă să tragă în pompieri…”

Imediat urmă:

„Atenţie către toate maşinile. Nişte manifestanţi negri au dat foc mai multor magazine din jurul Civic Center.”

După o scurtă pauză vocea dispecerului reveni:

„Către toate echipajele. Vă rog să vă îndreptaţi spre zona dintre 55 Street şi South Broadway. Mare incendiu declanşat de manifestanţii care trag asupra pompierilor prin perdeaua de fum.”

Poliţistul aşezat lângă şofer trase piedica armei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse el printre dinţi, trebuie să ajungem acolo!

Maşina porni brusc, având girofarul de pe platformă în funcţiune. La două blocuri depărtare fură cât pe aici să lovească o maşină de pompieri care tocmai traversa intersecţia. Parbrizul acesteia era găurit de gloanţe…

De departe se auzeau sunetele de sirenă ale maşinilor de intervenţie ale poliţiei sau ale pompierilor. Poliţistul din faţă pregăti carabina de tragere şi scoase ţeava armei pe geamul lăsat jos.

— Primul care nu ridică mâinile imediat, îl trimit la pământ, spuse acesta.

Staţia se auzi din nou:

„Către toate maşinile! Nişte suspecţi umplu cu benzină sticle la staţia Mobil, din Arson Street. Cod doi!”

— Pentru numele lui Dumnezeu, repetă poliţistul cu puşca.

Depăşiră echipajul pompierilor, care le făceau semne amicale şi brusc se pomeniră în plin centrul evenimentelor. În mod normal aceasta era o stradă comercială liniştită. Dinspre ambele capete ale străzii boutiqurile ardeau. Ca peste tot în California, clădirile erau din lemn, fiind suficient să torni numai puţină benzină. Coloane lungi de fum urcau spre cer.

Maşina opri de-a curmezişul intersecţiei. Poliţistul cu puşca coborî.

În acelaşi moment_un grup de manifestanţi venea de pe o stradă transversală. În frunte mergea o femeie purtând un drapel al „Vietcong”-ului, galben cu o stea neagră, mare cât un cearceaf de pat. Lângă ea. Doi bărbaţi purtau o banderolă pe care scria: Jos cu Nixon cel care a pornit războiul!

Poliţistul cu puşca făcu un salt cu arma la şold. Mergând în faţa manifestanţilor. Ceilalţi doi poliţişti scoaseră pistoalele din tocuri.

— Împrăştiaţi-vă imediat! urlă poliţistul cu puşca şi duse arma la ochi.

Manifestanţii continuară să avanseze. Prin parbriz, Malko îi vedea pe manifestanţi înaintând hotărâţi. Poliţistul ezită o secundă mai mult înainte să tragă. Un bărbat apucă arma de ţeavă, i-o smulse, alţii îl bruscară şi el dispăru înghiţit de gloată, după care primele rânduri porniră spre maşină. Cei doi poliţişti traseră în acelaşi moment în aer, dar nu fu suficient. În câteva secunde manifestanţii fură lângă maşină. Neîndrăznind să tragă în aceşti oameni neînarmaţi, cei doi poliţişti se urcară pentru a se proteja în maşină, împingându-l pe Malko care se pregătea să coboare.

El simţi maşina bălăbănindu-se de pe o parte pe alta, ridicându-se pe două roţi şi încercă să deschidă portiera dinspre partea sa. Gata să-nfrunte rebeli, dar nu avu timp. Într-un zgomot asurzitor de tablărie. Plymouthul se răsturnă cu roţile-n sus, cu Malko, cu poliţişti cu tot. Demonstranţii loveau maşina cu picioarele şi proferau injurii. Malko auzi pe unul dintre ei urlând: „Să-i lăsăm să ardă ca pe şobolani!”. Poliţistul din faţă se mişcă, ridică Coltul 45 şi trase prin geamul deschis. Se auzi un strigăt şi mulţimea se îndepărtă imediat. Poliţistul mai trase un foc şi de data asta, mulţimea fugi. Luând cu sine un bărbat care era rănit.

Malko aruncă o privire pe-afară. Poliţistul cu puşca zăcea în mijlocul intersecţiei, dar arma dispăruse. Faţa omului era de nerecunoscut, ca şi cum ar fi fost strivită cu nişte bâte de base-ball, dar se mai mişca.

Deodată, un şoc puternic făcu să răsune caroseria. O piatră grea ricoşă pe jos. De data aceasta unul dintre poliţişti ţinti şi trase în direcţia de unde venise piatra. Malko zări o umbră la colţul unei din case.

Năucit, el încerca să iasă din maşină în patru labe, dar băgă repede capul înăuntru, atunci când o altă piatră făcu ţăndări parbrizul, împroşcându-l cu cioburi de „triplex”. Doi bărbaţi tineri îi bombardau adăpostindu-se în spatele unei cutii poştale. Unul dintre poliţişti trase şi ei o rupseră la fugă.

— Aşteptaţi! O să chemăm ajutoare, spuse şoferul.

El apăsă pe nişte butoane şi reuşi să pună staţia în funcţiune. Imediat puse mâna pe microfon.

— „Atenţie către toate maşinile. Echipaj în dificultate la intersecţia East Jefferson cu 103. Street. Cerem imediat ajutor.”

El repetă de două ori mesajul său. Lui Malko începu să-i pară că timpul se scurge greu. Dacă răsculaţii se-ntorceau, risca să moară prăjit ca un pui, fără să mai poată întreprinde ceva.

Ca pentru a-i confirma temerile, o maşină coborî strada în plină viteză, ocoli repede maşina răsturnată şi Malko zări un braţ care aruncă spre ei un obiect. Avu timp să vadă o sticlă de bere cu gâtul aprins şi se auzi o explozie, atunci când atinse solul. Era un cocktail Molotov.

— „Către toate unităţile, repetă staţia. Veniţi în ajutorul unei maşini, la intersecţia East Jefferson cu 103 Street. Repet…”

Timp de zece minute, nu se petrecu nimic Manifestanţii se evaporaseră.

Urletele mai multor sirene începură să se audă în depărtare pe Jefferson Street. Ele se apropiau rapid şi patru maşini ale poliţiei opriră lângă Plymouthul răsturnat. Poliţiştii ocupară poziţii la colţurile intersecţiei. Erau înarmaţi cu carabine 30/30 şi purtau mănuşi negre. Mulţi aveau feţele înnegrite de fum sau brăzdate de răni uşoare.

Malko ieşi atunci afară din maşină, urmat de doi poliţişti.

O mână solidă îl ajută să se ridice. Un sergent de poliţie cu sprâncenele arse şi cu faţa brăzdată de o tăietură îl privea bănuitor.

— Ce făceaţi dumneavoastră aici? îl întrebă fără menajament.

— E-n regulă, e-n regulă, răspunse poliţistul care stătea lângă Malko. A trecut prin aceleaşi evenimente ca şi noi.

Intersecţia gemea de uniforme. Un căpitan cu o mustaţă enormă, cu ochi albaştri proeminenţi sub casca sa strălucitoare cu pistoletul în mână dădea comenzi dintr-un Ford echipat cu antene. Malko se duse să-l abordeze însoţit gardianul lui.

— Unde l-aş putea găsi pe Richard Hood? întrebă el.

Căpitanul ridică din umeri.

— Ultima dată când l-am văzut, încerca să identifice suspecţi în curtea şcolii de fete, în spate la Civic Center. Trebuie să mai fie încă acolo, dacă nu a fost atacat. Această maşină merge acolo, dacă vă interesează.

Malko se urcă în vehiculul în care mai erau patru poliţişti. De data aceasta, ţevile a două arme erau scoase pe geamurile coborâte.

La un moment dat, maşina frână brusc. De-a curmezişul străzii era un panou din lemn sprijinit de-o piatră pe care scria: *„Cops, turn left or get shott*[6]*”* Poliţiştii se priviră şi maşina virala stânga. Nu era nevoie de riscuri inutile.

— Aceşti tipi sunt nebuni, spuse şoferul.

O mulţime de maşini ale poliţiei bloca Civic Center şi îi verifica pe toţi noii sosiţi. Vreo treizeci de suspecţi erau culcaţi la pământ cu faţa-n jos ca nişte cadavre, aşteptând să fie percheziţionaţi şi interogaţi. Într-un colţ, două corpuri erau înfăşurate într-o cuvertură, aproape de un station wagon răsturnat şi ciuruit de gloanţe.

Escortat de un poliţist mastodont, Malko reuşi să-l găsească pe Richard Hood.

Cu o ţigară în gură, burtos, cu ochelari mari înrămaţi în metal, purtând o cămaşă ireproşabil călcată şi un aer dur, era aşezat la o masă şi toţi suspecţii treceau prin faţa lui. Le punea câteva întrebări scurte. Malko se prezentă. Richard Hoope mârâi:

— Rămâneţi lângă mine. Vă veţi face o idee despre necazul în care ne aflăm.

Îi întinse o foaie de hârtie:

— Priviţi ce au făcut aceşti nenorociţi. Şaisprezece poliţişti răniţi din care doi foarte grav, trei morţi dintre manifestanţi şi nu ştim câţi răniţi, pentru că au fost ascunşi de prietenii lor. Mai sunt şi multe case incendiate, pentru ¿a toate acestea s-au petrecut într-un loc unde imobilele sunt construite din lemn.

— Pentru ce toate astea?

— Ei spun că manifestează pentru pace. Când am vrut să-i împiedecăm, au început să incendieze peste tot şi chiar să tragă asupra noastră sau asupra pompierilor şi toate astea în numele libertăţii de expresie. Uitaţi-vă şi dumneavoastră!

Se uită spre un bărbat în cămaşă aşezat pe un scaun.

Îşi scoase ţigara din gură şi strigă:

— Sam!

Un poliţist solid îşi făcu loc prin mulţime şi se opri în faţa şefului poliţiei cu cascheta pe ceafă.

---

[6] Cops, turn left or get shott – poliţişti, viraţi la stânga, altfel veţi fi omorâţi.

— Sam, zise Hood, condu-l pe acest gentleman la tipul pe care l-am închis în camera mică.

Sam îi făcu semn lui Malko să-l urmeze. Traversară curtea şcolii şi ajunseră la o uşă care era supravegheată de doi poliţişti înarmaţi cu carabine.

— Vrem să-l vedem pe protejatul vostru, spuse Sam cu o voce sinistră.

— Ce-a făcut? întrebă Malko.

Sam scuipă pe jos.

— Defila cu un drapel al Vietcongului. Când am vrut să i-l luăm, a tras cu un 38. Au fost doi răniţi.

El deschisese uşa. Malko intră, urmat de Sam care-şi ţinea pistoletul pregătit. În faţa lor se găsea un om în cămaşă, aşezat pe o banchetă. O echimoză urâtă se vedea pe tâmpla dreaptă şi mâinile îi erau scuturate de un tremur uşor.

— Domnul doreşte să-ţi vorbească, îi spuse Sam lovindu-l între coaste cu ţeava pistoletului său. Încearcă deci să răspunzi, sau renunţ la bunele mele sentimente.

Omul îl privi pe Malko şi-l întrebă cu o voce fără accent:

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Fac o anchetă pentru guvern şi aş dori să vă pun câteva întrebări.

— Dacă doriţi…

— Cum vă numiţi?

— Lester White.

Poliţistul se aşeză pe o banchetă şi ascultând convorbirea începu să se joace cu butoiaşul revolverului. Malko se aşezase în faţa prizonierului.

— Ce ocupaţie aveţi, domnule White? Continuă el.

— Sunt maistru la „Electronics of California”, o întreprindere mare din Oakland.

— Sunteţi nemulţumit de munca pe care o prestaţi?

— Nu. Este o slujbă bună şi câştig bine. Am avut şi momente mai grele.

Lester White răspundea calm, deloc tensionat. Malko îşi drese vocea.

— Să ne-ntoarcem la ziua de azi. Sunteţi acuzat că aţi tras în poliţişti şi că aţi rănit doi dintre ei, ceea ce e foarte grav. Riscaţi pedeapsa cu moartea. Pentru ce aţi făcut asta?

Lester White se frământă pe banca pe care era aşezat şi deodată răspunse cu o voce indiferentă, un pic absentă, mai ascuţită:

— Puţin mă interesează ce-o să mi se-ntâmple. Din moment ce ideile noastre vor triumfa.

— Care idei?

— Trebuie să învingem imperialismul, pentru a permite forţelor democratice să se exprime. Trebuie oprit războiul din Vietnam, iar China democratică trebuie admisă la O.N U.

Ochii lui Malko nu se dezlipiră de pe faţa arestatului. Era stupefiat de transformare. Ochii nu mai aveau expresie. S-ar fi crezut că omul spune pe dinafară o lecţie.

— Sunteţi comunist? îl întrebă Malko.

— Sigur că sunt comunist, răspunse calm celălalt.

Poliţistul sări ca ars de pe bancheta lui.

— Îl auziţi pe acest gunoi?

— Să ne păstrăm calmul, spuse Malko. Sunteţi înscris într-un partid, domnule White?

— Ştiţi că partidul comunist este interzis în Statele Unite, dar nu trebuie să fii membrul unui partid pentru a face să triumfe adevărul.

— Totdeauna aţi gândit astfel?

— Bine-nţeles că nu. A trebuit să reflectez mult timp şi să mă pocăiesc…

— Să vă pocăiţi?

— Desigur! Am fost şi eu complicele imperialiştilor şi al celor care fac războaie. Chiar am votat pentru alegerea preşedintelui…

— Pentru cine aţi vota acum dacă ar fi alegeri?

— Pentru un candidat democrat care s-ar angaja să facă o politică socialistă.

Poliţistul simţea că se-năbuşă. El bombănea printre dinţi o sumedenie de obscenităţi şi se uita la White ca la un păianjen.

Malko încercă să continue interogatoriul.

— Aţi avut contacte cu alţi… simpatizanţi socialişti?

— Bineînţeles, rânji arestatul. Eu sunt cel care a creat prima celulă comunistă din South San Francisco şi aceasta nu va fi ultima. Puţin câte puţin americanii admit că singura soluţie corectă consistă în a gândi ca noi.

Malko percută la termenul de „soluţie corectă”. Era o expresie tipică a dialecticii comuniste. Unde o auzise?

— De altfel, continuă prizonierul, chiar dumneavoastră care lucraţi pentru guvernul imperialist al U.S.A., veţi ajunge până la urmă să gândiţi corect… Toţi cetăţenii oneşti vor încerca mai devreme sau mai târziu un sentiment de indignare în faţa perfidiei conducătorilor acestei ţări.

— Dumneavoastră nu aveţi impresia că aparţineţi unei mici minorităţi? întrebă Malko.

— Astăzi noi eram câteva sute, răspunse simplu White. Desigur vom fi câteva mii. Chiar dacă ne încarcerează sau ne execută.

Din momentul în care agentul abordă problema politică, vocea prizonierului devenea monotonă şi încordată. Personajul, care-i trezea lui Malko o amintire cuibărită într-un colţ al memoriei sale, degaja o senzaţie de tulburare.

— Vă mulţumesc, conchise el. Doresc ca gestul dumneavoastră necugetat să n-aibă urmări prea grave.

Lester White recită:

— Consecinţa finală a actelor noastre va fi distrugerea regimului capitalist.

Malko ieşi urmat de poliţist.

— Vedeţi că-i un nebun, explodă poliţistul. Îl auziţi doar. Distrugerea regimului capitalist!

Ei se duseră lângă Richard Hoop. Suspecţii continuau să treacă prin faţa lui. Agentul profită de un moment de acalmie şi se aplecă spre şeful poliţiei.

— În afara unor arestări, dumneavoastră aţi făcut vreo anchetă asupra detaliilor acestei istorii? întrebă Malko.

Hood spuse cu dezamăgire:

— F.B.I.-ul a trimis 150 de oameni care nu fac decât lucrul acesta. Ai mei îi ajută. Spre exemplu, despre tipul pe care tocmai l-aţi văzut, ştim tot din momentul în care s-a născut. În seara aceasta la ora opt avem o şedinţă la mine în birou. Veniţi şi veţi şti atât cât ştiu şi eu.

Malko acceptă. Aceasta îi dădea timp să se ducă la hotel să se odihnească puţin. Cinci minute mai târziu el rula spre San Francisco într-o maşină a poliţiei.

În drum cumpără ultima ediţie a lui San Francisco Chronicle. Prima pagină în întregime era consacrată tulburărilor, cu o manşetă pe opt coloane: „Crime şi incendii în sud.”

Editorialul vorbea despre „nebunia subită” a extremiştilor, despre lipsurile poliţiei, dar nimic despre epidemia comunistă.

Declanşarea tulburărilor era pusă pe seama valului de căldură.

*

*   *

Era atâta fum în biroul lui Hood că-ţi venea să strigi „foc”. Aşezaţi care pe unde puteau, vreo duzină de bărbaţi ascultau discursul unui tip în cămaşă albă, cu părul tuns perie şi ochi albaştrii care se vedea cât de colo că-i de la F.B.I.

— Ne aflăm, concluzionă el, în faţa celei mai mari diversiuni întreprinse în ţara aceasta. Priviţi!

Pe perete era atârnată o hartă imensă a statului California. Cu pioneze şi ace cu gămălie colorate fusese delimitată o zonă care îngloba sudul oraşului San Francisco până la Monterey şi partea de est a oraşului Oakland.

— În interiorul acestei zone, continuă oratorul, nişte cetăţeni până-n prezent normali se transformă în comunişti printr-un proces de care noi nu avem idee. După sondaje, se pare că 20% din populaţie este contaminată.

Malko ridică mâna şi puse o întrebare:

— Există cumva şi copii contaminaţi?

Omul de la F.B.I. Dădu din cap cu tristeţe.

— Destui! Este una din grijile noastre cele mai mari.

Agentul fusese prezentat de Hoop ca un anchetator de la Departamentul de Stat. Nu ştia dacă omul înghiţise gogoaşa, dar puţin îi păsa.

Cel de la F.B.I. spuse:

— Am fost nevoiţi să retragem din funcţiile lor pe unii dintre agenţii noştri, de asemenea contaminaţi de epidemie.

În birou se lăsă o linişte de moarte. În treizeci şi cinci de ani de existenţă, F.B.I-ul nu cunoscuse decât doi trădători, dintre care unul a fost un negru.

Malko îşi drese discret vocea.

— Eu am venit recent, aşa că să nu vă mire naivitatea întrebărilor mele. Am văzut azi un om care mi-a părut comunist convins, anume Lester White. Ce a rezultat din ancheta privitoare la el?

Unul dintre bărbaţii în cămaşă începu să caute într-o servietă din piele.

— Sunteţi la obiect, zise el. Echipa mea este cea care s-a ocupat de acest flăcău, timp de şase luni. Am să vă citesc raportul, după care veţi înţelege.

Luă o grămadă de hârtii:

„White Lester, patruzeci şi nouă de ani, a făcut războiul în Europa în Divizia de Cavalerie, gradul de sergent, propus pentru Purple Heart, bine notat, rănit în apropiere de Bastogne. După perioada de convalescenţă, este angajat în slujba pe care o are şi acum. Conform spuselor oamenilor care-l cunosc de douăzeci de ani, este un om fără probleme. În timpul arestării sale precedente, noi practic i-am demontat casa. Tot ceea ce am găsit a fost un şapirograf, manifeste imprimate de el şi liste cu oamenii pe care-i cunoşteam deja, contaminaţi şi ei de epidemie. Bine-nţeles că White a fost urmărit zi şi noapte, supravegheat la serviciu. Noua sa secretară aparţine serviciilor noastre. El n-a primit nici o sumă din surse necunoscute. Nimic nu justifică transformarea lui Lester White. De altfel, nicăieri nu s-a găsit vreo urmă de infiltrare a unor agenţi de „propagandă”.

Malko spuse:

— Dumneavoastră susţineţi că n-aţi găsit vreo urmă de contact şi nici un propagandist. Totuşi în această după amiază am văzut oameni care acţionau în mod vizibil într-o manieră concertată…

Celălalt ridică mâna.

— Atenţie! Eu am vorbit de propagandă de provenienţă exterioară. În realitate, totul se petrece ca şi când într-o dimineaţă. Anumite persoane s-ar trezi comuniste. Acesta este misterul, pentru că noi nu ştim cu se petrece această metamorfoză. Dar din acel moment ei acţionează la lumina zilei. Lester White, spre exemplu, a început prin a merge să consulte la biblioteca din South San Francisco toate lucrările despre comunism. Acolo s-a întâlnit cu un tip care a avut şi el ideea să asculte emisiuni de radio comuniste pe unde scurte şi aşa mai departe. Cum toţi aceşti oameni se găsesc în aceeaşi zonă, ei se cunosc uneori, călătoresc împreună, au contacte. Au sfârşit prin a se organiza în celule, chiar să editeze jurnale clandestine. Unul dintre agenţii noştrii a descoperit că mai mulţi dintre ei. La Monterey organizaseră o permanenţă pentru ascultarea buletinului agenţiei TASS difuzat în limba engleză. De la un anumit stagiu înainte, totul e logic. Ceea ce nu e logic, este faptul că 20% din populaţia acestui ţinut este convertită la comunismul cel mai virulent. Cazul lui White este doar un exemplu. V-aş putea cita câteva zeci. V-am dat amănuntele acestui caz. Pentru a vă putea face o idee.

El se reaşeză şi aprinse o ţigară. Unul câte unul. Oamenii din F.B.I. Părăsiră încăperea luându-şi dosarele cu ei. Rămase numai cel care explicase situaţia la hartă. El se apropie de Malko şi zise pe nepusă masă:

— Eu sunt căpitanul Gray din F.B.I. Am auzit vorbindu-se de dumneavoastră. Dumneavoastră sunteţi S.A.S. Nu-i aşa? Aţi venit să vă bălăciţi în mizeria asta…

Malko îţi încreţi ochii strălucitori într-un surâs amical.

— Nu vreau să intru la concurenţă cu dumneavoastră. Nici eu nu ştiu ce se poate face.

Celălalt ridică din umeri.

— Dragă prietene, chiar dac-ai fi dracul în persoană, eşti binevenit dacă ne poţi da o mână de ajutor.

— Presupun că aţi verificat activitatea agenţilor străini cunoscuţi, spuse Malko.

— Bineînţeles! De altfel nu sunt mulţi pe coasta de vest. Ştiţi şi dumneavoastră că o reţea se face imediat remarcată şi repet, nu am găsit nici o urmă de contacte cu nimeni.

Malko îl crezu pe cuvânt. Ştia că F.B.I-ul nu are reputaţia de a lucra superficial.

Căpitanul Gray îşi luă haina şi plecă, lăsându-l pe Malko perplex. I se părea că F.B.I-ul nu aprofunda afacerea şi trebuia să existe o explicaţie.

După atmosfera apăsătoare din biroul lui Richard Hood. Malko fu fericit să regăsească aerul proaspăt al străzilor din centru. Era la doi paşi de California Street. Îşi privi ceasul şi constată că-i zece şi jumătate. Deodată se simţi contrariat. Lili Hua, în mod sigur nu l-a mai aşteptat şi totuşi, după ziua agitată pe care o petrecuse, simţea nevoia unei destinderi. A doua zi urma să se deplaseze la Los Angeles ca să-i facă o vizită maiorului Fu-Chaw, prietenul amiralului Mills, doar o afla ceva de la acesta.

Intrând la Mark Hopkins, Malko avea o foarte proastă dispoziţie. Nu găsise nici un taxi şi panta abruptă a străzii California îl făcuse să creadă că se caţără pe Everest şi în plus, mai mult ca sigur, seara lui era compromisă. O privire aruncată pe hol îi încălzi inima.

Lili Hua era cu spatele la el, cufundată în contemplarea unei vitrine cu încălţăminte.

Se apropie încet şi spuse:

— Bună seara! Mă simt tulburat pentru că am fost obligat să întârzii.

Tahitiana se-ntoarse brusc, cu faţa luminată de un zâmbet.

— O! Mi-era teamă că n-o să veniţi.

Ea schimbase uniforma lui Hertz cu o rochie chinezească crăpată pe coapsă, cu o mică vestă asortată. Deşi purta tocuri foarte înalte, abia-i ajungea la umeri. Ea nu-i spuse nici un cuvânt de reproş pentru cele două ore de întârziere şi el o simţea sincer bucuroasă pentru că sunt împreună.

— Dar ce aţi făcut în aceste două ore? întrebă.

— Am admirat încălţămintea, spuse Lili Hua cu un râs cristalin. Îmi plac pantofii. Atunci când voi fi bogată, o să-mi cumpăr o pereche de pantofi din piele de crocodil ca cei din vitrină. În Tahiti visam totdeauna să am pantofi frumoşi.

Merseră împreună la garaj şi Malko îi deschise portiera Mustangului. Zece minute mai târziu, se aflau aşezaţi la o masă din restaurantul Grotto de pe Fishermanwharf. Lili ciugulea un steak de Barracuda, în timp ce Malko servea un homar la grătar, totul stropit cu un vin rosé de California.

Când terminară de mâncat, agentul ştia totul despre Lili Hua, chiar şi numele primului ei amant, un francez care se numea Marc. Pe vremea aceea, avea numai cincisprezece ani. Vorbea despre dragoste cu o mare simplitate şi expresia ochilor mari de culoarea alunei, lăsa să se presupună că acţiunile nu-i contraziceau cuvintele. După ce-şi povesti viaţa, îl asaltă cu întrebări cu aceeaşi candoare. Ea râse atunci când îi spuse că este celibatar.

— La vârsta dumneavoastră, spuse ea, toţi americanii sunt căsătoriţi şi divorţaţi. Toţi au probleme. Mie nu-mi plac bărbaţii care au probleme.

Malko o aprobă cu gravitate. Îi destăinui că se află la San Francisco pentru afaceri, fără alte precizări.

Ieşind din restaurant Lili luă mâna lui Malko în mâna ei.

— Duceţi-mă la dans, spuse ea. Am poftă să dansez cu dumneavoastră. Îmi place cum mirosiţi.

În maşină, înainte ca el să demareze, fata se lipi de el. Îşi încolăci braţele de gâtul lui şi şopti: „Mi-e aşa de bine…”, ceea ce restabili considerabil reputaţia vinului de California.

La „Station G” unde ea-l condusese pe Malko, era o discotecă instalată într-un subsol imens cu pereţii vopsiţi într-un roşu închis. Ansamblul era despărţit în boxe discrete cu pereţi despărţitori, de-a lungul cărora erau aşezate canapele joase. La sosirea celor doi se mai găseau acolo cincizeci de cupluri care dansau şi flirtau într-o obscuritate aproape totală. Portarul îi ceru cinci dolari lui Malko pentru înscrierea la Club şi-i ceru actul de identitate lui Lili, pentru a verifica dacă aceasta are douăzeci şi unu de ani împliniţi.

Trebuie spus că-n fiecare duminică predicatorii bisericii irlandeze plasau „Station G” pe lista locurilor de evitat, imediat după iad, dar acesta era singurul loc amuzant din San Francisco.

— Nu s-ar putea spune că la zece mile depărtare, nişte oameni se bătuseră între ei în această după amiază, remarcă agentul.

— De ce se băteau? întrebă Lili.

El îi dădu o explicaţie vagă. Ea era probabil singura fiinţă din San Francisco care nu era la curent, pentru că Lili nu citea ziarele şi nu se uita la televizor.

La capătul unei jumătăţi de oră, Malko îl ştersese din minte pe amiralul Mills, pe comunişti şi tulburările. Lili dansa ca în Tahiti, ceea ce înseamnă că mima cu un talent lăudabil amorul pe toate ritmurile rapide. Ea dansa slow-urile strâns, lipită de cavalerul ei, cu faţa înfundată în pieptul acestuia. Cât despre Malko. Acesta ducea o luptă disperată, dinainte pierdută pentru a-şi păstra decenţa. Lili îşi dădu seama şi, amuzată, se lipi şi mai tare de el, încât la un moment dat trebui s-o ţină în braţe. Degeaba ai în urmă câteva secole de educaţie, căci rezistenţa omenească are nişte limite.

Lângă ei. Era o splendidă blondă cu gambele atât de sus încrucişate încât i se vedeau chiloţii înfloraţi. Stătea mână-n mână cu un student cu craniul ras după moda americană. Ei nu dansau, nu vorbeau, dar înghiţeau scotch după scotch şi probabil că după ce-şi vor fi învins complexele, urmau să meargă să facă dragoste într-o maşină, Lili ghici probabil gândurile lui Malko.

— O doriţi pe această frumoasă blondă? spuse ea încet. Este înaltă şi blondă, în timp ce eu sunt scundă şi neagră…

— Nu, spuse Malko cu sinceritate.

O cuprinsese de umeri pe Lili şi simţi cum aceasta fremăta şi întinde obrazul spre el. Era prima dată când o săruta. Ea îşi împinse limba în gura lui cu mişcări neîndemânatice. Mişcările ei bruşte îi provocară lui Malko un frison delicios.

În jurul lor, oamenii continuau să danseze şi să se sărute.

Malko fu primul care-şi recăpătă cumpătul. O clipă se priviră în tăcere, după care el lăsă pe masă o hârtie de cinci dolari şi o luă de mână pe Lili.

Aerul răcoros nu risipi farmecul. Mustangul era acolo. Din momentul în care se urcară în maşină, ea-l îmbrăţişă. Ocolind cu o supleţe de şerpoaică schimbătorul de viteze. Mâinile lui Malko alunecară de-a lungul corpului şi când ajunse la tăieturile rochiei chinezeşti, Lili se smulse cu blândeţe de lângă el.

— Aşteaptă! spuse ea. Nu-mi place să fac sex într-o maşină. Să mergem la tine.

Maşina se puse în mişcare. El era stăpânit de o senzaţie ciudată dar agreabilă. Aparenta frivolitate a lui Lili nu avea nimic vulgar, îi spusese că de când era la San Francisco nu avea nici un amant şi el o credea.

Ei nu schimbară nici un cuvânt până la garajul hotelului. Malko păstrase cheia camerei sale, aşa că nu trebuia să mai treacă pe la recepţie. Lili se simţea în largul său în ascensor, ca şi când l-ar fi cunoscut pe bărbat de zeci ani.

Când intră în cameră, Lili se-ndreptă spre fereastra – deschisă, de unde privi stupefiată panorama.

— Cât este de frumos, spuse ea. Mi-ar place să locuiesc aici.

Malko umpluse deja două pahare cu vodcă şi-i întinse unul dintre ele lui Lili. Ea-l privi batjocoritoare, ridicată pe tocurile sale înalte şi cu pieptul bombat.

— Tu eşti la fel ca americanii, spuse ea. Trebuie să bei înainte de a face dragoste ca să capeţi curaj?

Rămase interzis. Categoric, va avea mereu ceva de-nvăţat de la femei.

— Cum se face în Tahiti? întrebă el lăsând paharul încet pe masă.

Lili se apropie şi-şi înlănţui braţele în jurul gâtului său.

— Când îţi place un bărbat, întâi te duci să faci baie cu el. Apoi dansezi şi pe urmă faci dragoste şi a doua zi o iei de la-nceput. Când bărbatul este foarte drăguţ şi face bine sex, îl iubeşti şi mergi numai cu el.

Totul părea de o simplitate biblică.

— Desfă-mi fermoarul, spuse Lili întorcându-se cu spatele la el.

Se auzi un mic fâşâit agreabil şi fata rămase în slip şi sutien de culoare albastră. Îşi desfăcu singură sutienul, scoţând la iveală sânii ascuţiţi şi grei. Ea veni să se lipească de Malko. Atunci când acesta simţi presiunea sfârcurilor tari pe tergalul costumului, avu impresia că o grămadă de lavă încinsă i se vărsase în spinare.

Era incapabil să spună cum a ajuns în pat, gol puşcă. Lili continua să fie îmbrăcată, dacă se poate spune aşa, în slip. Ea se alungi cu faţa spre el. Pielea ei era catifelată şi avea un uşor parfum de migdale. El o mângâie mai multe minute, înainte de a-i îndepărta slipul.

Când o cuprinse, ea-şi înfundă cu blândeţe unghiile în ceafa lui şi începu un lung tangaj, punctat de sacade bruşte.

Apoi se desprinse cu blândeţe din braţele lui şi începu să-l sărute pe tot corpul.

— Lasă-mă pe mine, murmură ea. Sunt mai expertă decât orice alcool al americanilor.

Ceva mai târziu, Malko adormi stors de vlagă, cu corpul acoperit de dungi. Trebuia să fie aproape ora patru dimineaţa. Lili extirpase din el ultima zonă de erotism cu o candoare şi o ştiinţă cu totul neaşteptate. Ea dormea, cu gura uşor întredeschisă lăsând dezveliţi dinţii albi şi pieptul încă tare.

El o mângâie uşor şi ea se ghemui lângă el. Malko închise ochii şi dădu drumul unui lung oftat de recunoştinţă pentru Hertz.

Ce păcat că era obligat să se scoale la opt pentru a merge să-l viziteze pe Fu-Chaw la Los Angeles.

Capitolul IV

Maiorul Fu-Chaw râgâi discret expectorând o mulţime de boabe de orez care împroşcară faţa de masă şi farfuria musafirului său.

Cu o mişcare îndemânatică de beţişor el apucă ultima bucăţică de langustă din farfurie, o plimbă prin sos şi o duse la gură stropind abundent faţa de masă.

Ridicând bolul cu orez, el se dedică operaţiei de a-l goli. Împingând direct cu beţişoarele împreunate boabele cu orez în gură. O mare parte dintre boabe se pierdeau însă pe drum, căzând pe faţa de masă plină de pete, ceea ce însă nu-l împiedeca pe Fu-Chaw să-şi puncteze degustarea cu grohăituri de fericire.

Maiorul lipăi o ultimă picătură care mai rămăsese din licoarea de bambus, înghiţi o gură de ceai gâlgâind ca un vechi cazan de locomotivă şi lăsă pe masă beţişoarele. Sătul, cu o aureolă de grăsime subliniindu-i buzele mari.

Deşi locuia la Los Angeles de douăzeci de ani, Fu-Chaw, continua să mănânce în cea mai tradiţională manieră chinezească, precum un porc.

Malko era cu totul dezgustat. Noroc că ochelarii lui negri îi ascundea expresia ochilor.

Deja. Aspectul restaurantului, o bojdeucă din lemn, cu o faţadă dărăpănată situat pe Avenue La Brea, cu o vitrină murdară, îl neliniştise. Interiorul – o duzină de mese acoperite cu feţe de masă din hârtie, iluminate de nişte lămpi cu neon şi inscripţii în caractere chinezeşti pe pereţi, nu era mai grozav. Poarta dinspre bucătărie era deschisă şi ceea ce vedeai acolo nu te îmbia să te aşezi să mănânci.

Totuşi, după spusele lui Fu-Chaw era unul din restaurantele chinezeşti cele mai bune din Los Angeles.

Cu stomacul plin, Fu-Chaw fu cuprins din nou de ticul său: clipea repede din ochi ca o bufniţă în călduri..

Malko îl studia de după ochelarii negri. Venind La Los Angeles, se lăsă călăuzit de intuiţie. Aparent, nu exista nici o legătură între documentul despre care Fu-Chaw trebuia să-i vorbească şi „epidemie”. Malko însă era convins că în spatele acestei istorii, era China, iar Fu-Chaw era chinez.

În plus, el nu vedea cum să pornească ancheta privitoare la epidemia propriu-zisă. F.B.I.-ul investigase problema folosind mijloace enorm de multe, fără nici un rezultat.

Atunci când îşi va recunoaşte greşeala – dacă într-adevăr Fu-Chaw şi documentul lui n-au nici o legătură cu afacerea – va avea timp destul să-şi pună cenuşă în cap şi să recunoască: amiralul Mills avea dreptate.

— Să ne reîntoarcem la biroul meu, îi propuse chinezul lui Malko. Acolo vom putea flecări liniştiţi.

Malko nu spuse nimic. Era cu Fu-Chaw de două ore şi nu putuse încă plasa nici un cuvânt despre ceea ce-l interesa. Când aveai de-a face cu un asiatic, trebuia să fii răbdător. Fu-Chaw era un personaj important şi amiralul îi recomandase să-l ia cu binişorul şi să nu-l bruscheze.

— Este „persona grata” pe lângă Tchak Kai-chek şi aparţine lobby-ului chinez de la Washington. Probabil că era amestecat în toate traficurile Kuomintangului.

În mod oficial, maiorul Fu-Chaw se ocupa cu comerţul perle pentru mobilare. El conducea vreo douăzeci de lucrători chinezi care înşirau perle de toate culorile opt ore pe zi pentru a face din ele tapete sau modele decorative.

Fu-Chaw, deşi nu purtase de douăzeci de ani o uniformă militară, era ofiţer al armatei naţionaliste chineze. Era chiar şeful pentru Coasta de Vest a Statelor Unite, a celui de-al „2-lea Tsou”, adică al Serviciului de contraspionaj al mareşalului Tehang Kai-chek. În această calitate, el colabora cu C.I.A. şi F.B.I.

El era conducătorul populaţiei asiatice din San Francisco, Los Angeles şi San Diego. Din când în când semnala F.B.I-ului câte un agitator, dar dispărea din nou în ceaţa misterioaselor rapoarte voluminoase pe care le adresa şefilor săi direcţi din Formosa. Trăia confortabil într-o casă mare din North Hollywood pe colina care domina Hollywood Boulevard. Agenţii C.I.A. care-l supravegheau aveau impresia că, din sinecura pe care o primea, trage maximum de profit şi are grijă să nu-şi creeze prea multe probleme.

Gurile rele de la C.I.A. Susţineau chiar că Fu-Chaw organizase o filieră de infiltrare de agenţi în China comunistă care funcţiona atât de bine, încât nimeni nu mai revăzuse vreodată pe vreunul din agenţii „infiltraţi” prin Hong Kong şi Canton. Din fericire aceştia erau doar chinezi şi chinezilor din Formosa treaba aceasta li se părea normală.

Malko se gândea la toate aceste lucruri, urmând silueta rotunjoară a lui Fu-Chaw spre ieşirea din restaurant. Chinezul îi producea o impresie curioasă. La vedere, el semăna cu un bulgăre de grăsime, mâna îi semăna cu o meduză şi cutele de grăsime de la gât ascundeau gulerul cămăşii, dar ochii îi străluceau de inteligenţă. Personajul degaja o impresie de eficienţă care contrasta cu reputaţia sa.

Cei doi bărbaţi străbătură pe jos cei o sută de metri care despărţeau faţada dărăpănată de vitrina plină cu perle multicolore.

Fu-Chaw îl conduse pe mica scară în spirală care ducea la primul etaj. Pătrunseră într-un birou confortabil unde se aşezară amândoi în nişte fotolii adânci de palmier. Malko nu-şi scosese ochelarii de la ochi. Pentru a anima conversaţia, el puse o întrebare indiscretă.

— Domnule maior, de unde aveţi dumneavoastră acest păr alb ca neaua?

Faţa lui Fu-Chaw se crispă iar pleoapele clipiră rapid. Surâsul acestuia fu însă amical.

— Cu mult timp în urmă am suferit un şoc foarte puternic. Părul meu a albit într-o singură noapte…

Efectiv, acest şoc emotiv ar fi putut fi ultimul pentru Fu-Chaw. La Shanghai, în 1938 se petrecuse evenimentul care îl marcase atât de mult. Armatele lui Tehang Kai-chek recuceriseră oraşul iar acum lichidau miliţiile şi organizaţiile comuniste din care făcea parte şi el. Fusese arestat de poliţia Komintangului şi condamnat la moarte.

Pentru a-i speria pe simpatizanţii comunişti, Komintangul făcea execuţiile într-un fel deosebit: mai mulţi prizonieri legaţi laolaltă, erau aruncaţi în cuptorul locomotivei cu aburi. Era o metodă foarte curată care zdruncina foarte mult psihicul asistenţei.

Fu-Chaw rezistase foarte bine până în momentul în care văzu aburul alb care ieşea din trapa prin care tocmai urma să fie aruncat de către doi gealaţi. Un ofiţer de-al lui Tehang Kai-chek asistau la fiecare execuţie în parte. Fu-Chaw mânat de curajul disperării, reuşi să ajungă lângă acesta, smucindu-se din mâinile călăilor. Conform spuselor sale, acesta cunoştea o întreagă reţea comunistă de terorişti care folosea bombe artizanale. Oferi onorabililor poliţişti să îi ducă la bârlogul acestor luptători în schimbul amânării execuţiei. Astfel – pretindea el – va putea să-şi răscumpere greşelile făcute. Ofiţerul avu o ezitare. Fu-Chaw simţea deja aburul fierbinte prelingându-se pe faţă când tocmai fu tras înapoi. Părul îi era deja albit.

În după-amiaza aceleiaşi zile. Condusese un comando special într-un cartier mărginaş. Acolo le arătă un grup de tineri îmbrăcaţi sărăcăcios. Cei douăzeci au fost arestaţi imediat în ciuda justificărilor şi negaţiilor lor. În aceeaşi seară au fost aruncaţi în cazanul unei locomotive. Singur, Fu-Chaw ştia că aceştia nu fuseseră comunişti ci doar colegi de şcoală ai lui. Ca o alinare, se gândi că anual inundaţiile provocate de fluviul Yang-tse omorau mult mai mulţi oameni.

Pentru a amâna deznodământul, Fu-Chaw îşi propusese să devină „ciripitor”. Aceasta însemna că era aruncat într-o celulă în care, se găseau alţi suspecţi pe care trebuia să-i facă să vorbească. Pentru a da mai multă veridicitate rolului său, agenţii lui Tehang îl torturau înainte strivindu-i organele sexuale între două scânduri de bambus. Îndurând aceste minime inconveniente. Fu-Chaw reuşise să-şi păstreze viaţa. Îşi făcuse, mulţi duşmani în această epocă, dar aceştia din fericire piereau repede.

Zelul său a fost apreciat. Din torturat ei devenise torţionar. Puterea de adaptare făcuse minuni. Îşi asuma sarcina rezolvării problemelor puţin mai delicate – femei însărcinate, copii, bătrâni, răniţi – care îi plictiseau pe colegii lui. La sfârşitul acestei campanii, Fu-Chaw fu avansat sublocotenent.

Angajat în serviciile de informaţii, mai întâi în China continentală şi apoi în Formosa, Fu-Chaw a cerut un post în străinătate în ziua în care îi căzuse în mână o listă de nume a persoanelor pe capul cărora guvernul de la Pekin oferea recompensă. Pe unul din primele locuri ale listei era trecut numele său, pentru o recompensă de 5000 US$.

În sinea sa, Malko conchise că potul era tentant.

— Amiralul Mills mi-a spus că dumneavoastră vă aflaţi în posesii unui misterios document chinezesc pe care ei nu l-au putut traduce, spuse el.

Fu-Chaw îşi agită mâinile grăsuţe surâzând:

— Oh! Nu este nici un mister. Textul a fost tradus prin grija mea. Are un conţinut banal şi nu merita ca un om de importanţa dumneavoastră să facă această deplasare.

— Eu nu am venit special pentru asta, spuse Malko.

Urmă un moment de tăcere apăsătoare. Fu-Chaw clipea din ochi îngrijorat, fără a se mişca din fotoliu.

Malko reluă atacul.

— M-ar tenta, totuşi să arunc un ochi pe această hârtie.

Fu-Chaw se ridică şi fără să răspundă se deplasă spre birou. Trase un sertar din care luă un dosar. Îi întinse documentul lui Malko.

— Iată raportul care vă interesează. Din păcate, eu cred că nu vă poate fi de nici un folos.

Documentul avea antetul F.B.I.. Fiind marcat cu codul X-100, scris cu culoare roşie. Codul era cunoscut de Malko. Acesta semnala fapte petrecute în U.S.A. Relatate de către un agent responsabil.

La început era depoziţia unui anume James Bozant. În vârstă de numai 14 ani, vânzător de ziare. Băiatul locuia la San Francisco, Foster Avenue 2549:

„Coboram pe scara unui imobil de trei etaje, la numărul 3403 pe Foster Avenue, când am căzut. Tocmai primisem de la un client 50 cenţi în monezi mici. Acestea s-au răspândit pe trepte în timp ce adunam monedele – o grămăjoară de cinci monede – am observat că una dintre ele era ruptă în două. Am ridicat cele două bucăţi observând că într-una dintre acestea se afla o bucăţică de microfilm acoperit cu caractere necunoscute. Ducându-mă des la cinema, mi-am dat seama despre ce este vorba. S-ar fi putut spune că era vorba despre un fişier. Am telefonat imediat la F.B.I. Şi m-am dus să predau moneda. În continuare, nu mai cunosc nimic.”

Raportul era datat 13 iulie 1968.

Malko citi al doilea document, raport al F.B.I. din San Francisco. Mărirea microfilmului a scos la iveală caractere chinezeşti. În timp ce documentul era transmis pentru decriptare, F.B.I. încerca să afle provenienţa monedei. De astă dată rezultatele au fost nule.

Au fost interogaţi toţi locatarii imobilului de pe Foster Avenue 3403, reconstituind totodată biografiile acestora. După şase luni, F.B.I. Se afla cu cercetările în acelaşi stadiu. Moneda era foarte utilizată, fapt care împiedica aflarea provenienţei. Dacă nu ar fi căzut – rupându-se astfel – probabil că ar fi folosit şi azi la cumpărarea jurnalelor. F.B.I. concluzionă că fusese introdusă accidental în circuitul comercial. Grosimea – 2 mm – şi diametrul – 12 mm – se pretau perfect acestui trucaj. Cavitatea fusese probabil confecţionată cu ajutorul unui strung.

Istoria conţinutului monedei nu era deloc încurajatoare. Timp de şase luni cei mai mari specialişti în decriptare ai C.I.A. şi F.B.I. Se aplecaseră asupra caracterelor chinezeşti fără nici un rezultat. După ce oamenii eşuaseră, fuseseră încercate maşinile. C.I.A. poseda un calculator capabil să traducă orice, în patru minute. Această maşină minunată folosise kilometri de bandă magnetică în zadar. Exista probabil un cod. Dar nu izbutise nimeni să-l descopere încă.

Apoi, se gândiseră să-i transmită dosarul lui Fu-Chaw care efectuase o decriptare. După spusele lui, era un semn de recunoştinţă al uneia dintre societăţile secrete care făcea prozeliţi în mediile chinezeşti. Conform spuselor lui Fu-Chaw, moneda călătorise mult între Singapore şi Hong-Kong. Cunoscând susceptibilitatea chinezului, gândind că acesta găsise un mod elegant de a-şi masca incapacitatea de a traduce textul, americanii îi mulţumiseră politicos.

Malko se cufundă în observarea microfilmului.

Literele erau dispuse într-o formă curioasă. În număr de 56, ele formau un pătrat perfect, câte 14 de fiecare latură. În fiecare colţ al pătratului era câte o ideogramă diferită.

Urmau trei octogone de ideograme care umpleau figura. La mijloc se afla o singură ideogramă într-un romb. Maiorul Fu-Chaw păstrase o linişte totală pe toată perioada cât agentul fusese adâncit în lectura documentului. Când acesta termină de citit. Maiorul râse strident, fapt curios pentru o persoană de talia lui şi remarcă:

— Vedeţi, aşadar, că toate acestea nu prezintă o problemă serioasă.

Malko îl privi cu candoare.

— Domnule maior, nu găsiţi că este o formă prea complicată pentru a transmite un mesaj de recunoştinţă?

Fu-Chaw îşi ridică mâinile sale grăsuţe deasupra capului:

— Chinezii sunt câteodată complicaţi şi infantili. Membrii onorabilei societăţi „Lotus Alb” poartă o corespondenţă mistică adoptând precauţii extraordinare.

— Văd, văd.

Ascuns după lentilele negre ale ochelarilor săi, Malko nu-l scăpa din ochi pe chinez. Fu-Chaw era vizibil indispus de întrebările interlocutorului. Mici broboane de sudoare apăruseră deasupra buzei superioare a maiorului, ca un motiv suplimentar de a continua.

— Bănuiesc că aţi întors chestiunea pe toate feţele, spuse el. Sunteţi sigur de traducerea dumneavoastră?

— Absolut sigur!

De data aceasta răspunsul sună ca un foc de armă. Fu-Chaw uitase să clipească din ochi.

Malko simţea că omul stătea parcă pe cărbuni aprinşi. Se strădui să deturneze conversaţia către subiectul care îl interesa.

— Există celule comuniste în rândul locuitorilor de pe coasta de vest? întrebă agentul.

Fu-Chaw se uită la Malko ca şi cum acesta l-ar fi evocat pe diavol:

— Nu am cunoştinţă despre aşa ceva. Eu am informatori în toate straturile societăţii chineze, începând cu curvele din Tijuana şi până la familiile înstărite din San Francisco. Sigur că există printre aceştia şi simpatizanţi comunişti dar nu sunt periculoşi prin faptul că nu sunt organizaţi. În afară de asta, cei care sunt eventual tentaţi de noul regim, pot să ia primul vapor cu destinaţia Hong-Kong. În orice caz F.B.I. supraveghează problema foarte îndeaproape, iar pentru elementele periculoase sunt deja întocmite fişe personale.

Malko asculta răbdător.

— Dar la Pekin nu există servicii secrete?

Fu-Chaw fierbea în zeamă proprie. Spuse cu voce joasă:

— Există, bineînţeles. Acesta se numeşte Lien-lo-pou.

El pronunţase cu toată viteza acest nume şi Malko îl rugă să repete.

Malko îşi scosese ochelarii şi îşi fixase privirea în ochii mici şi negri ai chinezului. Deranjat, Fu-Chaw se răsuci în fotoliu. Malko atacă în continuare:

— Mi-ar face plăcere să păstrez acest document. Găsiţi vreun inconvenient?

Fu-Chaw aprobă cu entuziasm:

— Luaţi tot dosarul! Prezenţa lui mă deranjează.

Agentul se ridică şi îi întinse mâna. Din nou avu senzaţia că în mâna dreaptă ţine o moluscă. Îi mai rămânea de pus o singură întrebare:

— Amiralul Mills îmi vorbise de un oarecare Jack Links, care se ocupase şi el de această traducere. Lucra pentru dumneavoastră?

Maiorul negă din cap şi răspunse cu o expresie umilă:

— Americanii nu au niciodată încredere decât în propriile lor capacităţi, spuse el. În ciuda traducerii mele, C.I.A. îi ceruse lui Jack Links – pe care eu de altfel îl cunoşteam – să vadă dacă nu cumva acest document are şi o altă semnificaţie posibilă.

— Nu a găsit nimic altceva, nu-i aşa?

Fu-Chaw arboră o faţă mirată.

— Mills nu v-a spus? săracul Jack a făcut un stop cardiac şi a murit. Era foarte obosit şi a murit de tânăr.

Rostind aceste cuvinte el îl părăsi pe chinez. Fu-Chaw nu-l mai conduse. Maiorul căzuse într-o stare de somnolenţă vizibilă. Malko ieşi sub soarele Californiei, singur cu gândurile sale. Porni spre parking pentru a-şi lua maşina pe care o închinase, apoi se angajă pe Sunset Boulevard pentru a se încadra pe Harbor Freeway cu scopul de a ajunge la aeroport. Nu mai avea ce face în Los Angeles. El era însă îngrijorat. Anii de experienţă în serviciile speciale îl învăţaseră să nu aibă încredere în coincidenţe. Astfel, când toţi specialiştii în decriptări ai C.I.A. Eşuaseră în traducerea documentului, îşi aduseseră aminte că există în San Francisco un anume Jack Links care trăise patruzeci de ani în China, vorbind câteva dialecte şi scriind ca un mandarin. Ori, moartea acestui expert survenea exact la momentul oportun. Bineînţeles că toate acestea nu aveau nimic în comun cu „epidemia” de comunism iar amiralul ar fi devenit furios dacă l-ar fi văzut pierzându-şi timpul în acest fel.

Malko însă mirosea ceva, fragmentat dar suficient pentru a-l nelinişti. „Epidemia” izbucnise la San Francisco, Jack Links locuia în acelaşi oraş şi culmea, tot acolo fusese găsită moneda trucată. Prea multe coincidenţe.

În fond şi la urma urmei, de ce Fu-Chaw nu făcuse apel la prietenul său Jack Links pentru documentul cifrat?

Rulând cuminte pe Freeway cu 65 mile pe oră, se hotărî să se aplece cu mai multă grijă asupra morţii lui Jack Links.

*
*   *

Aşezat comod în Boeing 727 care îl readucea la San Francisco, Malko se gândi la lucruri mai agreabile. Urma să ajungă la timp pentru a o întâlni pe Lili la aeroport. Avea conştiinţa împăcată ştiind că nu-şi va putea începe ancheta decât a doua zi.

Tahitiana nu spusese nici un cuvânt atunci când Malko o ridicase din pat la ora opt. O dusese acasă la ea. Pe Telegraph Hill, înainte de a se duce să ia avionul. Era ora 8,27 când Boeingul ateriză la San Francisco. Malko străbătu grăbit culoarele interminabile. Lili nu mai era în biroul companiei Hertz. O găsi instalată în Mustangul roşu. Fata îl sărută tandru, spunându-i:

— Eşti obosit? Am să-ţi fac un masaj general, aşa cum li se face pescarilor la noi acasă.

Lili era îmbrăcată cu aceeaşi rochie chinezească. Îi spuse că şi-a luat cu ea haine de schimb pentru a nu mai fi obligată să treacă pe acasă.

— Dar bunicul tău nu spune nimic? o întrebă Malko.

— Nu! I-am explicat că am găsit un bărbat drăguţ şi bogat, iar el este foarte mulţumit. El mi-a spus să am grijă doar să nu rămân însărcinată.

Cei doi se duseră într-un mic restaurant chinezesc pe Mason Street, pentru a lua masa. Agentul începea să o găsească adorabilă pe Lili. Atâta timp cât dură cina, fata îl privi îngrijorată.

— Tu eşti obosit, spuse fata. Nu vom mai merge la dans. Mergem acasă să-ţi fac masaj.

El nu o contrazise. Când ajunseră la hotel, fata îl dezbrăcă şi el se întinse pe burtă. În pielea goală. Lili îşi scosese rochia, păstrând pe ea numai slipul şi sutienul. În timp ce degetele sale îi fugeau pe spinare, Malko se gândea la moartea ciudată a lui Jack Links. Existau puţine speranţe de a descoperi un indiciu. Totodată era singura pistă pe care putea merge.

Deodată gândurile sale deviară. Masajul lui Lili intrase într-o fază nouă. Fata se amuza acum mângâindu-i spinarea cu sfârcurile ascuţite ale sânilor ei. Din acel moment, Malko fu pierdut pentru C.I.A.

Dormi mult timp sătul şi istovit, lipit de trupul tare şi musculos al tinerei. Când deschise ochii, fata dispăruse. Ceasul arăta ora nouă. Pe birou găsi un bilet scris în limba franceză:

„Somn uşor. Nu vreau să te trezesc. Dacă vrei, sună-mă *la* Hertz. Lili.”

Malko nu-şi revenea de atâta drăgălăşenie. Sau era un joc abominabil? El începea să se obişnuiască cu corpul şi dulceaţa fetei.

Oh! Dacă nu ar fi existat toate aceste istorii…

Capitolul V

Malko urmări cu privirea un pescăruş. Interlocutoarea sa îi făcea ocheade de căprioară în călduri, cu cadenţa unei mitraliere. Cu statura minionă, îmbrăcată într-un pulover până la genunchi tras peste perechea de jeanşi decoloraţi arăta bizar. Aşezat cu grijă într-un fotoliu prăfuit, Malko încerca să-şi murdărească cât mai puţin costumul de alpaga. Asculta cu atenţie cele relatate de femeie.

Pitica se numea Alice Doner şi fusese proprietara apartamentului în care locuise Jack Links. Totodată fusese şi prietena acestuia. Magazinul ei de antichităţi se găsea chiar sub micul apartament în care locuise americanul.

Era cea de-a treia vizită a lui Malko. Moartea lui Jack părea a fi avut cauze naturale. Acolo, asistaseră la nefericitul eveniment circa 30 de oameni, dintre care un medic şi mai mulţi poliţişti.

Spre a-şi linişti conştiinţa, agentul audiase personal persoanele care au semnat autorizaţia de înhumare, lăsând de înţeles faptul că Jack Links ar fi putut să fie asasinat, dar nu obţinuse nimic în plus. Din raportul de autopsie reieşea că decesul se datorează unui stop cardiac, fără a se putea preciza cauza acestuia – vârsta sau oboseala.

— Dacă eraţi prieten atât de bun cu Jack, se alintă fata, cum de nu v-am văzut niciodată?

Malko oftă:

— Locuiesc foarte departe, în apropiere de New York. Tare mult aş fi vrut să-l văd…

Tânăra îşi şterse o lacrimă:

— Dacă aţi fi venit miercuri…

Ea nu remarcă mirarea din ochii strălucitori ai lui Malko.

— Miercuri? Dar Jack a murit marţi.

— Nu! Asta a fost miercuri: marţi seara l-am auzit mişcându-se prin apartament. Chiar i-a scăpat ceva din mână..

— Cât să fi fost ceasul?

— Să fi fost miezul nopţii. Tocmai ajunsesem acasă şi am dat drumul la televizor. Era emisiunea „Late Show” pe K.G.H.V.

Două ore mai devreme, treizeci de persoane constataseră moartea lui Jack Links. Era prima pistă pe care o găsea.

— Ascultă Alice, spuse Malko cu o voce tandră, mi-ar face o deosebită plăcere să văd locul unde locuia Jack. Ţi-ar face plăcere să mă însoţeşti în apartamentul lui?

Pitica simţi cum creşte de bucurie.

— Bineînţeles.

În acel moment sună soneria şi un cuplu tânăr intră în magazin.

— Dorim să cumpărăm acest birou „Early American”, spuse bărbatul.

Agentul prinse ocazia.

— Daţi-mi cheia apartamentului lui Jack. Dumneavoastră veţi veni când terminaţi, spuse Malko râzând uşor. Este mai puţin compromiţător decât dacă urcăm împreună…

Apartamentul se compunea din două camere, o bucătărie şi o baie. Inspecta rapid camera mobilată doar cu un şifonier, un pat şi o noptieră. Totul era în ordine. Nimic deosebit nu se afla nici în bucătărie şi nici în baie. Duşul susura încet. Malko închise bine robinetul. În cealaltă cameră se găsea o bibliotecă şi un birou.

Mobilierul fu inspectat rapid. Totul era în ordine. Sertarele nici măcar nu erau încuiate cu cheia. Nu existau decât hârtii fără nici o importanţă. Ori apartamentul fusese deja perchiziţionat, ori Links îşi ascundea hârtiile mai importante în altă parte.

Decepţionat, Malko se pregătea să coboare când îşi făcu apariţia proprietăreasa.

— Cred că am văzut destul, spuse Malko. Am să plec.

Văzând aerul decepţionat al fetei, se grăbi să adauge:

— Aş fi încântat dacă mi-aţi oferi o ceaşcă de ceai. Prilej cu care am putea flecări puţin.

Fata se apropie rapid de biroul pe care agentul tocmai îl controlase. Piesa avea o mulţime de sertăraşe mici şi o vechime de peste o sută de ani.

— Pentru că Jack tot a murit, spuse tânăra, aş vrea să verific dacă nu a lăsat ceva bani pe aici.

— Bani? Jack nu avea cont la bancă?

— Oh, nu! Jack nu agrea să meargă la bancă.

Fata duse mâna undeva în spatele mobilei. Se auzi un clinchet sec. Brusc, unul dintre sertare se deschise, împins de un resort. Malko se apropie plin de curiozitate. Alice Doner surâse.

— Era micul nostru secret. Cumpărase această piesă de la mine. Acum o sută de ani astfel de birouri aveau o droaie de ascunzişuri.

În fundul sertarului se afla un sul de hârtii de 10 dolari şi un plic mare galben închis. Alice luă plicul. Malko privi peste umărul fetei şi văzu că fusese trimis de la Washington.

Pitica sucea plicul în mâini, nehotărâtă. Agentul îl luă cu dexteritatea unui scamator.

— Am să dau acest plic poliţiei, spuse Malko. Tocmai am drum într-acolo. S-ar putea să conţină ceva interesant. Dacă acest plic rămâne aici s-ar putea să ai neplăceri.

Zăpăcită şi subjugată de ochii lui. Fata nu obiectă când bărbatul băgă plicul în buzunar. După aceasta, coborâră în magazin.

— Ce-o fi făcut oare Jack în ultimele ore de viaţă, întrebă Malko retoric, ţinând o ceaşcă de ceai pe genunchi.

Femeia. Se gândi o clipă.

— Să vedem. Mi-a spus că urma să meargă. Marţi la spălătorie, ca în fiecare săptămână de altfel, pentru a lua rufele lăsate şi a duce altele.

Fata îi povesti despre mania de flăcău bătrân a lui Jack. — După ce-şi muie buzele în ceai, Malko se ridică sub pretextul că are o întâlnire urgentă. Tânăra îl conduse până la uşă.

— Dacă treceţi prin zonă, nu pregetaţi să intraţi şi aici…

Îi promise că aşa va face şi plecă pe jos. Îşi lăsase Mustangul în parcarea de la „Trident”. Datorită vremii frumoase de afară se hotărî ca înainte de plecare să bea un pahar pe terasa care străjuia golful.

Pentru o clipă regretă faptul că Lili nu se află cu el. Aceasta lucra la aeroport şi urma să o întâlnească la ora 10, ca de obicei. El, care era atât de mândru de independenţa sa, nu-şi putea explica cum de se schimbase atât de mult. De cel puţin o săptămână mica tahitiană se instalase în viaţa sa. Îşi petreceau serile şi o parte din noapte împreună. Fata se trezea foarte devreme, plecând înainte ca lui Malko să-i fie adus micul dejun. Cum ancheta îi dădea destulă bătaie de cap, prezenţa tinerei tahitiene îi crea o senzaţie de confort. Descoperise că sub libertinajul ei sexual se ascundea o persoană foarte sentimentală. Aceasta păstra cu pioşenie câte o cutie de chibrituri de la fiecare restaurant la care fuseseră împreună pentru a servi cina.

„Pentru a-mi aminti de tine atunci când vei pleca”, Îi explicase fata.

Lili nu-şi făcea nici o iluzie în ceea ce priveşte aventura lor, dar părea atât de îndrăgostită de parcă ar fi urmat să-şi petreacă restul zilelor alături de Malko. Părea că este mereu gata să facă dragoste. Odată fusese în stare să traverseze întregul oraş numai pentru o jumătate de oră petrecută alături de el. „La telefon – explicase fata – am simţit că tu ai nevoie de mine”.

Lili va avea o surpriză în această seară. Malko îi cumpărase o pereche de pantofi din piele de crocodil, lucru pe care ea şi-l dorea foarte mult. Cadoul se găsea deja în camera sa. Îşi imagina bucuria fetei, cu atât mai mult cu cât aceasta nu-i ceruse niciodată nimic.

Îşi comandă o vodka-tonic. Terasa era aproape goală. Tocmai terminase băutura, când o femeie intră la bar. Era o chinezoaică, dar nu ca cele pe care ni le imaginăm, mignone şi cu faţa plată. Necunoscuta care împinsese uşa barului avea peste 1.70 în înălţime şi un corp sculptural pus în valoare de un taior de shantung ultralejer.

Pomeţii proeminenţi încadrau doi ochi verzi imenşi, duri ca jadul. Părul negru, neted curgea în valuri pe umerii femeii.

— Ce creatură de vis, gândi Malko.

Era fascinat de această apariţie. Când femeia se aşeză el nu-şi putu desprinde privirile de pe coapsele lungi, fusiforme dezvelite de fusta scurtă a taiorului. Malko simţi un gol în stomac. Acesta fusese visul lui de o viaţă: să găsească o femeie de statura unei europene având farmecul unei orientale. Evident, printre cei 150 milioane de chinezi din nord trebuia să existe şi indivizi mai înalţi decât chinezul clasic, dar aceştia rămâneau în China.

Fără a părea stânjenită de privirea insistentă a bărbatului, creatura se aşeză impasibilă cu privirea în gol după ce comandase un suc de tomate.

După calculul probabilităţilor existau 99 % şanse ca femeia să aştepte pe cineva acolo. Malko îşi comandă totuşi o a doua vodcă.

La ce serveşte comerţul… Desigur, mai exista şi Lili. În fond se simţea puţin vinovat. Dar chinezoaica era atât de frumoasă… De altfel exista o şansă un milion ca ea să răspundă avansurilor lui Malko.

Douăzeci de minute şi două pahare de vodcă trecură fără ca nimeni să apară. Din când în când femeia se uita la uşă. La un moment dat se ridică, îndreptându-se spre cabinele telefonice. Fără să gândească, agentul o urmări. Ajunse lângă ea tocmai când aceasta ridica receptorul.

Cu un gest lejer Malko îi luă mâna sărutându-i uşor vârfurile degetelor.

— Domnişoară, spuse el cu emfază, binecuvântez întârzierea persoanei pe care tocmai o aşteptaţi. Acesteia îi datorez fericirea de a vă cunoaşte.

Îşi opri tirada observând privirea glacială a femeii.

— Aş dori să dau un telefon, spuse chinezoaica cu o voce care ar fi îngheţat Sahara. Este nevoie să solicit ajutor?

Există retrageri care pot evita dezastre. Malko se înclină surâzând după care reveni la masa lui, necăjit. Câteva secunde mai târziu reveni şi femeia. După ce puse o bancnotă pe masă părăsi localul. Malko zăbovi câteva minute după care achită şi părăsi la rândul lui barul.

Ceea ce văzu afară avu menirea de a-i umple sufletul de bucurie. În faţa unui autoturism sport de culoare albă chinezoaica ghemuită încerca lipsită de îndemânare să schimbe o roată.

— Pot să vă ajut?

De această dată tonul lui Malko era puţin sarcastic, fără a fi totuşi nepoliticos. Femeia avu un scurt moment de ezitare după care se ridică.

— Dacă doriţi… Aceasta nu avea nimic dintr-o declaraţie.

Fără nici o milă pentru costumul său impecabil călcat.

Malko se aşeză pe ciment. Cricul nu era tocmai uşor de montat iar el exageră şi mai mult dificultatea operaţiei. Chinezoaica sfârşi prin a remarca:

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

După cinci minute roata de rezervă era montată, iar ei vorbeau deja ca doi prieteni. Femeia se numea Laureen.

— Mi-ar plăcea să cinăm împreună, spuse Malko. Eu nu sunt din oraş. De asemeni cred că sunteţi o călăuză excelentă. Femeia spuse cu un surâs dezolat:

— Familia mea este foarte severă. Nu pot din acest motiv să ies seara târziu. Sunt crescută în stil oriental…

— Măcar să bem un pahar la Mark Hopkins.

Ea dădu din cap.

— Nu mă pot etala singură cu un bărbat în public. Totul se află.

Femeia nu avea totuşi aerul unei fetiţe. Coapsele şi pieptul ei se conturau foarte bine sub taiorul de shantung, chiar prea bine. Malko insistă deşi tânăra se aşezase la volanul maşinii. După o scurtă ezitare aceasta îi spuse:

— Dacă vreţi într-adevăr să mă reîntâlniţi, există un loc unde ne putem vedea, spuse râzând. Acolo merg toţi îndrăgostiţii din San Francisco. Cunoaşteţi parcul Presidio, înainte de Golden Gate?

— Da.

— O luaţi la stânga pe Licoln Boulevard înainte de a ajunge la pod. Puţin mai sus, pe dreapta se află o haltă panoramică. Este foarte frumos. Acolo ai tot Pacificul în faţă. Vă voi aştepta în jurul orei 8.30. Totuşi nu am prea mult timp la dispoziţie. La revedere.

Demară brutal cu scârţâit de roţi şi dispăru după viraj în forţă.

Malko se urcă în Mustang aflându-se în culmea fericirii. El avea un început de pistă şi o întâlnire cu o creatură de vis, plus fidela Lili. Afară de asta, după frigul de la New York căldura din San Francisco era extrem de plăcută. Gară maşina în parkingul hotelului după care urcă direct în camera sa. Vesel introduse cheia în broască şi deschise uşa. Pentru o fracţiune de secundă rămase surprins.

În fotoliile largi aflate în faţa biroului stăteau aşezaţi doi bărbaţi.

Tocmai se pregătea să închidă uşa când privirea lui se opriră pe urechea unuia dintre necunoscuţi. Memoria sa colosală începu să lucreze. Acel organ nu putea aparţine decât lui Milton Brabeck, gorilă în serviciul C.I.A. Şi vechi tovarăş de misiune.

Din cauza ferestrei deschise prin care pătrundea zgomotul străzii, cei doi nu remarcaseră intrarea agentului.

Apropiindu-se încet de cei doi, Malko zise:

— Bună ziua.

Cei doi săriră precum o rachetă Atlas, fiecare cu câte un revolver în mână. Recunoscându-l, băgară armele în buzunar.

— Şi dacă am fi tras? întrebară ei în cor.

— Aţi fi fost săpuniţi zdravăn.

El le strânse mâinile.

Şi astfel echipa care îi fusese trimisă la Istanbul fusese reconstituită. În fond, Malko era foarte mulţumit de cei doi. Aceştia aveau un creier de colibri şi puterea unui regiment de puşcaşi marini.

— Te bucură faptul că te afli aici? îl întrebă pe Chris.

— Da, răspunse gorila.

Bietul Chris era dotat cu o nevastă care avea o capacitate de a dormi absolut fabuloasă. Putea dormi 15 ore pe zi, fiind etern prost dispusă indiferent de ora la care se trezea.

— Am de lucru pentru voi, spuse Malko. Dar totul trebuie făcut foarte discret. Veţi merge separat în China Town – la patru blocuri distanţă de aici – şi-mi faceţi o listă cu toate boiangeriile chinezeşti.

— Şi ce-o să le facem? zise Milton cu lăcomie. Le aruncăm în aer?

— Nimic. Reperaţi numai aceste prăvălii.

— Bine. Spuseră aceştia decepţionaţi. În orice caz, fiecare dintre noi avem camera lângă a dumneavoastră. Dacă veniţi cu vreo pipiţă să nu faceţi prea mult zgomot.

Riscaţi să ne neliniştim şi să venim să vedem ce faceţi.

Malko îi asigură că o asemenea eventualitate era foarte puţin probabilă. Cei doi plecară.

Când rămase singur încuie uşa. Scoase apoi din fundul dublu al valizei Samsonite pistolul pe care îl armă. Lăsă arma pe pat printre hârtii. Gorilele aveau dreptate.

Scoase plicul galben luat din fostul apartament al lui Jack Links şi îl deschise. Înăuntru găsi un bilet pe care îl citi. Purta semnătura unuia dintre conducătorii C.I.A.

Acesta îi cerea lui Links să decripteze documentul anexat aşa cum fusese stabilit. În afară de acest bilet, în plic mai erau două fotocopii ale misteriosului document care era deja în posesia lui Malko.

Deci Links nu avusese timp să dezlege enigma documentului înainte de a muri, dacă timpul i-ar fi permis. Lui Malko îi rămânea să caute numai un specialist sinolog descriptor, mai bun decât creierele electronice ale C.I.A.

În aşteptare, îl chemă pe Richard Hood, şeful poliţiei, pentru a afla dacă epidemia continuă.

Centralista îi făcu legătura. Hood părea abătut. Probabil molfăia capătul ţigării stinse, cuvintele sale fiind practic de neînţeles.

— Treaba merge din ce în ce mai prost. Acum primim cereri de la cetăţeni onorabili care solicită eliberarea asasinilor de ieri!

Malko puse receptorul în furcă. Îşi storcea creierii. Nu putea înţelege cum cetăţenii americani liniştiţi se metamorfozau în comunişti convinşi.

Trebuia să-l informeze pe amiralul Mills. Luă cartea de telefon şi căută adresa „Californian Trust Investment”. Aceasta sie găsea pe Marcket Street nr. 2026. Onorabila societate era una din legăturile „semiclandestine” ale C.I.A. Operând cu fonduri secrete de la Washington. Acolo, agenţi obscuri ca Malko, puteau găsi eventual bani, arme şi mai ales un mijloc de comunicare sigur: telefoane pentru cifrare şi descifrare.

La nr. 2026 pe Marcket Street era o clădire de vreo zece etaje, din cărămidă roşie. „Californian Trust Investment”, se găsea la al şaselea.

O secretară îl introduse în biroul directorului. Acesta fusese anunţat de la Washington de sosirea lui Malko la San Francisco. După ce identitatea austriacului fu stabilită datorită legitimaţie sale, rezidentul îi puse la dispoziţie biroul său cu telefon „special”.

El obţinu legătura cu Washingtonul imediat. I se făcu legătura cu biroul lui Mills.

— Deci, spuse acesta, ce noutăţi aveţi? V-am trimis întăriri.

Malko avea poftă să-i spună că într-o asemenea istorie, cele două gorile erau tot atât de folositoare ca o paletă de muşte la vânătoarea de tigri. Dar cum argumentul ierarhiei nu era de partea sa, tăcu.

— Mi-ar fi de folos o comunicare cu privire la dosarul lui Fu-Chaw, solicită el.

— Fu-Chaw? Ce să faci cu ea?

— O simplă verificare, spuse Malko prudent. Nu pot să neglijez nici o pistă.

Ştia că amiralului nu-i plăcea să fie suspectaţi oamenii din C.I.A. Era o chestiune de principiu. Mills nu era idiot. El ţipă în aparat.

— V-am spus să nu pierdeţi timpul cu această istorie! Lăsaţi-l pe Fu-Chaw în pace şi ocupaţi-vă de epidemie.

Malko lăsă să treacă furtuna.

— Ascultaţi, domnule amiral. Am o presimţire şi doresc să verific până la capăt. În orice caz nu am nici o altă pistă. Nu doresc să-i învăţ meserie pe cei de la F.B.I., dar Fu-Chaw mi-a făcut o impresie ciudată. Consider că Jack Links a fost asasinat.

Îi povesti amiralului despre anchetă cât şi despre declaraţia Aliciei Doner: După moartea lui Links cineva răscolise apartamentul acestuia.

— Sunteţi nebun, spuse Mills, atât dumneata cât şi fata aceea. Fu-Chaw este un om sigur.

— Dacă greşesc, spuse Malko, dumneavoastră puteţi oricând să refuzaţi achitarea onorariului meu de 50.000 $.

— Nu asta este problema. Vreau un rezultat, zise amiralul. Preşedintele este foarte neliniştit. Aceşti oameni…

— Băgaţi-i într-un lagăr de concentrare, îl întrerupse

Malko iritat. Şi-aşa au mers prea departe.

— Doar nu aţi înnebunit şi dumneavoastră…

— Nu, nu, se grăbi Malko. Glumeam doar.

După această convorbire se duse la hotel unde începu să se schimbe. Ezitase să contramandeze întâlnirea cu Lili, apoi renunţase. Era suficient să-i toarne o istorie gogonată pentru a-i trage clapa. În orice caz, Lili ar telefona din hol înainte de a urca în cameră. Oricare ar fi fost situaţia el s-ar fi putut descurca.

După ce îşi schimbă cămaşa se pieptănă, se spălă pe dinţi apoi îşi puse în buzunar o doză de parfum delicat pentru a se şterge de eventualele urme de ruj de buze. Îi mai rămânea doar timpul necesar pentru a ajunge la întâlnire.

Fără să se grăbească, urcă pe California Street. În. Acest oraş, zis mic, străzile erau lungi de zeci de mile. Spectacolul oraşului iluminat electric era feeric. Însoţit de zgomotul monoton al tramvaiului ajunse la Park Presidio Boulevard, unde o lua la dreapta parcă pentru a traversa Golden Gate.

Înainte de a ajunge la cabinele de taxare pornea un drum spre stânga, conducând spre un parc închis cu un grilaj. Era sediul armatei a cincea. Clădirile erau presărate peste tot în mijlocul unui parc deschis publicului.

Merse aproximativ o milă pe un drum pustiu paralel cu faleza. La fiecare zece metri se afla câte un panou cu inscripţia „Teren Militar”. Ajunse la un scuar care avansa spre faleză. Nu se vedea nici altă maşină. Malko opri Mustangul cu botul spre ocean. Peisajul era magnific. Golden Gate se afla în dreapta, scăldat în lumină. Departe în faţă sclipeau luminile de la Santa Rosa. Un lung şarpe luminos se derula pe pod.

În dreapta, la orizont se întindea întunecat Pacificul, cu Japonia la 10.000 km depărtare.

Liniştea era apăsătoare. Părea locul ideal pentru o întâlnire între îndrăgostiţi. Cât se poate de romantic. Scuarul era mărginit de un gard de lemn vopsit în alb. În genul celor care limitează fermele. De partea cealaltă faleza cobora abrupt până la o cornişă situată la 50 de metri mai jos. După aceasta exista o rupere de nivel de două sute de metri terminând cu un capăt de plajă scăldată de valurile Pacificului.

Malko auzi zgomotul unui motor. Îşi privi ceasul. Acele indicau ora 8.30. Frumoasa chinezoaică era foarte punctuală.

Zgomotul crescu. Timp de o secundă zări în retrovizor maşina. Apoi primi un şoc teribil în spate. Mustangul zbură.

Lipit de banchetă Malko văzu gardul alb dezintegrându-se sub greutatea celor 1800 kg. Ale Mustangului. Maşina plonjă în vid. Marea basculă în faţa parbrizului.

Acum Fordul rula de-a lungul falezei. Malko, strângând instinctiv volanul, avea senzaţia că este un bulgăre de zăpadă rostogolindu-se de-a lungul unei pante.

Se auzi un zgomot de table strivite şi toate geamurile se făcură ţăndări. Mustangul se răsturnase de-a lungul cornişei înainte de a sări în vid. Îngrozit, se gândea la hăul de două sute de metri de sub cornişe. Împinse portiera cu putere. Aceasta se deschise scârţâind.

Sări afară chiar în clipa în care maşina începea să cadă în vid. Doar printr-o minune nu-şi pierduse cunoştinţa. Rămase pe burtă cu degetele înfipte în pământ în timp ce maşina se prăbuşea lovindu-se de stânci cu un zgomot asurzitor terminat cu o explozie surdă.

O lumină galbenă se ridica din josul falezei. Caroseria vehiculului ardea pe plajă. Portiera şi capota rămăseseră pe drum.

Treptat, începu să-şi revină. Se feri să facă vreo mişcare. Dacă ar fi fost supravegheat din înaltul falezei, adversarii ar fi putut continua atacul asupra lui cu grenade. Ceafa înţepenită îi crea senzaţia că este Eric von Stroheim în La Grande Illusion. Se întreba cum de mai trăieşte. Dacă maşina nu ar fi fost agăţată de cornişe, el ar fi fost jos, arzând ca un pui la grătar. Probabil că fusese împins de o camionetă echipată pentru asistenţă rutieră, din cele cu ranforsări puternice din oţel. Bună treabă şi frumoasă întâlnire de dragoste!

Devenit furios la acest gând, Malko începu să urce de-a lungul falezei. Lumina produsă de incendiu urma să atragă oameni şi cei care-l împinseseră în vid nu vor sta acolo ca să aştepte poliţia.

Îi trebui aproape un sfert de oră pentru a urca la scuarul unde se oprise cu Mustangul. Costumul său de alpaca era zdrenţe iar faţa îi era plină de zgârieturi. Abia putea să-şi mişte braţul stâng. Deodată avu un moment de ameţeală şi se încovoie sprijinindu-se de resturile barierei albe.

În momentul acela sosi, într-un urlet de sirene, o maşină a poliţiei şi un camion de pompieri. Malko fu întins pe o targă. Ca prin ceaţă, el auzi dialogul dintre pompieri şi poliţişti care văzuseră Mustangul arzând, la trei sute de metri sub ei.

— Poate-i cineva în maşină, spuse unul dintre pompieri.

— Să mergem acolo, spuse căpitanul. La o sută de metri este o cărare care coboară până jos. Acesta este drumul direct, căci altfel ar trebui făcut ocolul întregului Presidio Park, ceea ce ne-ar lua o jumătate de oră.

Trei pompieri plecară în fugă cu extinctoare portabile.

Malko îşi recăpăta cunoştinţa, furios pe sine. Lui nu-i fusese frică de această întâlnire amoroasă, pentru că la-nceput Laureen îl trimisese la plimbare, apoi căzuse în capcana întinsă, împins de galanteria şa firească şi atras de silueta înnebunitoare a chinezoaicei.

De furie, se ridică pe jumătate pe targa pe care era aşezat.

— Ce vi s-a întâmplat? îl întrebă un locotenent de poliţie cu un aer suspicios.

— Mi-a alunecat piciorul pe acceleraţie şi maşina a plecat înainte, explică Malko.

În mod vizibil, celălalt nu-l credea.

— Sunteţi sigur că nu aţi făcut-o intenţionat? În primul rând este interzisă staţionarea în acest loc după ora 20.

Detaliu cunoscut de chinezoaică. În felul acesta, era convinsă că el va fi singur în acel loc.

— Da! Am făcut-o intenţionat, zise agentul. Am vrut să văd dacă albia aceea poate zbura…

Conversaţia se opri acolo. Malko le ceru să-l ducă la hotel.

Trebui să jure în faţa poliţistului că nu va mai încerca să se sinucidă la San Francisco.

În maşina poliţiei care-l ducea la Marck Hopkins, el ajunse la o concluzie aproape sigură: ori chinezoaica avea un simţ al umorului deosebit, ori moartea lui, Jack Links nu era chiar atât de naturală pe cât se voia să pară. Nu-i mai rămânea decât să înnoade firele cap la cap. Cu condiţia ca acestea să nu fie prea tari.

În plus, ardea de nerăbdare ca s-o găsească pe frumoasa chinezoaică, doar pentru a-i cere un nou rendez-vous. De data asta, urma să-i trimită pe Chris Jones şi Milton Brabeck. Ar fi atât de flataţi să aibă o întâlnire cu o fată atât de frumoasă. Categoric, el fusese pedepsit pentru că-i fusese necredincios lui Lili. Urma să sfârşească prin a crede în justiţia imanentă.

Era aproape ora zece. Bine că nu decomandase întâlnirea cu Lili.

Umărul şi ceafa îl dureau atât de tare. Că se dezbrăcă cu mare greutate. Chiar şi după un duş fierbinte, el mai avea încă impresia că fusese trecut printr-un laminor. Gorilele dormeau în camerele vecine. El urma să-i informeze a doua zi despre cele întâmplate. La ora zece şi jumătate fix sună telefonul: era Lili.

Fata scoase un ţipăt scurt văzând o vânătaie mare pe tâmplă şi mâinile zgâriate.

— Am avut un accident, îi explică Malko. Mustangul nu mai există. Mai lipsea puţin şi tu nu m-ai mai fi revăzut.

Îi povesti că piciorul îi alunecase pe acceleraţie şi maşina ieşise din decor, lovindu-se de un pom.

Cu tandreţe, ea desfăcu prosopul în care era înfăşurat şi-i inspectă trupul, centimetru cu centimetru. Mâinile ei agile alunecau pe corpul lui abia atingându-l, într-un mod atât de voluptuos. Încât simţi că oboseala-i pierise dintr-odată.

— Aşteaptă! îi spuse el.

Îi dădu cutia de carton în care erau pantofii şi urmări cu privirea unghiile ei lungi desfăcând pachetul.

Extaziată, scoase pantofii din cutie şi-şi lipi unul dintre ei pe obraz, apoi descălţându-se de pantofii ei, îi încălţă pe ceilalţi cu gesturi solemne şi se duse să se privească în faţa oglinzii. Malko nu mai văzuse pân-atunci o asemenea expresie de bucurie infantilă. Lili veni spre el, se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe gură.

— Eu te iubesc, ştii tu, spuse ea; tu eşti drăguţ cu mine.

Malko era totodată impresionat şi jenat.

— Este atât de puţin, zise el. Tu mi-ai spus într-o zi că ţi-ai dori aşa ceva.

Tânăra roşi.

— Nu ţi-am spus asta ca să mi-i faci cadou…

Malko o luă în braţe pentru a întrerupe şirul mulţumirilor.

— Masează-mă! îi ceru el. Mă doare tot corpul.

El se-ntinse în pat. Tahitiana veni lângă el după ce se dezbrăcase într-o fracţiune de secundă. Îi făcea plăcere să stea dezbrăcată, dar de data asta îşi păstrase noii pantofi în picioare.

Pe la ora unu dimineaţă constatară că le e foame. Cum serviciul de noapte funcţiona prost, se îmbrăcară şi plecară să mănânce ouă cu şuncă la cafeneaua roz bombon din Fairmont, la celălalt capăt al străzii.

— Am să mă duc acasă, zise Lili atunci.

Malko simţi un sentiment de tandreţe.

— Nu ţi-ar face plăcere să visezi alături de mine? o întrebă.

— Ba da… dar…

— Vino!

De data asta, traversară în linişte holul, sub privirea dezaprobatoare a portarului de noapte. Malko îşi spuse că la preţul camerei sale, avea dreptul să facă ce pofteşte.

Capitolul VI

— Nu ne rămâne decât să radem de pe faţa pământului cartierul chinezesc şi să facem acolo un parking, spuse sentenţios Milton Brabeck.

Chris Jones aprobă.

— Dac-am ajuns aici, am putea rade chiar China de pe faţa pământului. Cu asta am putea umple toate cazanele din New-York.

Era ora opt dimineaţa şi ei nu erau capabili decât să rumege idei simple. Îmbrăcaţi în eternele lor costume din fibre sintetice de culoare deschisă, cu cămăşi cu gulerul încheiat, ascultau povestea lui Malko.

Brabeck era foarte mândru de ultima cucerire a tehnicii adusă de la New-York: o vestă antiglonţ de nylon care – după cum se spunea – oprea un proiectil de calibru 45 tras de la cinci metri. Singurul ei inconvenient: cântărea zece kilograme şi-i dădea gorilei aerul rigid al unei mumii.

— Dumneavoastră doriţi s-o găsim pe această chinezoaică? întrebă Milton.

— Unde? făcu agentul.

Era întrebarea pe care gorila nu şi-o pusese. Atentatul a cărei victimă fusese agentul, îl indigna. Născut la Kalamazoo în Michigan, el considera, tot ce nu era din U.S.A. Drept tenebre exterioare. Cel mai inofensiv boiangiu chinez, era pentru el mai nociv decât sinistrul dr. Fu-Manchu.

— Aţi întocmit lista cu boiangeriile? întrebă Malko.

— Iat-o!

Brabeck scoase din buzunar o hârtie conţinând vreo douăzeci de nume laborios caligrafiate.

— Perfect, spuse Malko. Dumneavoastră veţi lua fiecare câte o jumătate dintre ele şi veţi merge să reclamaţi costumul dlui. Links, dar să fiţi politicoşi.

Cele două gorile se agăţară de idee fără prea mult entuziasm.

— Şi bonul vi-l prezentăm dumneavoastră, continuă Brabeck.

— Nu! Am altă idee.

Cei doi surâseră cu complicitate.

— Acum mă duc să-mi iau micul dejun şi când termin vreau să vă regăsesc aici.

Discutaseră în camera lui Jones. Agentul intrase pe uşa care făcea legătura între camere. Lili dormea încă în patul ei şi Malko prefera ca gorilele să n-o vadă. Aceste abateri de la conduita morală le-ar fi demobilizat. El redeschise uşa şi intră în camera sa. Lili se trezise şi îşi înlănţui braţele în jurul gâtului lui. În acel moment, se auzi o bătaie în uşă.

— A sosit micul dejun, rosti o voce subţire.

Lili dispăru intimidată în baie şi Malko se culcă din nou, spunând „intraţi”.

O chinezoaică cu faţa netedă; îmbrăcată cu livreaua roşie a hotelului puse platoul pe masă şi plecă. Imediat Lili ieşi din baie înfăşurată într-un prosop.

— Nu te mişca, îi spuse lui Malko.

Luă platoul greu pentru a-l pune pe pat. Însă nu văzuse firul telefonului întins la vreo zece centimetri deasupra duşumelei. Piciorul stâng se împiedică de fir. Se dezechilibră şi căzu, scoţând un ţipăt.

Platoul se sparse cu un zgomot puternic. Zece secunde mai târziu, uşa de comunicare se deschise şi intră Milton Brabeck ţinând în mână Coltul 38 special. Din cauza elanului său prea mare. Era cât pe ce să cadă peste Lili, dar se opri. La rândul său. Intră şi Jones cu Magnum-ul 357 îndreptat asupra tinerei fete.

Se lăsă un moment de linişte de-a parte şi de cealaltă. Lili se uita zăpăcită la cele două gorile. În sfârşit, Jones bâlbâi:

— Şi eu care vă credeam în pericol… Sper că n-o să începeţi ca la Istanbul.

Cu un aer posac, cele două gorile îşi strânseră artileria şi plecară. Lili se aşeză lângă Malko şi zise:

— Cine sunt aceşti bărbaţi? De ce au revolvere atât de mari?

Malko era destul de plictisit.

— Nişte prieteni.

— Par ciudaţi, remarcă Lili.

Tânăra îl privea pe Malko cu gravitate.

— De ce nu mi-ai spus că eşti gangster? Eu te-aş fi iubit la fel şi nu te-aş fi denunţat la poliţie.

Malko izbucni în râs.

— Dar eu nu sunt gangster.

Se socotea dator să-i dea o explicaţie lui Lili, dar aceasta îl întrerupse:

— Atunci, eşti detectiv particular?

— Exact, spuse el. Un fel de detectiv particular. Ştii, eu mă ocup de oameni care vor să divorţeze şi care-şi pun soţiile sub urmărire, ceva de genul ăsta.

Lili îşi împreună palmele, fără să fie mirată. Există în California atâţia detectivi particulari, câte bistrouri sunt în Franţa.

— Cât este de epuizant! O să pot să te ajut şi eu?

Malko o sărută.

— Nu! Tu eşti doar o fetiţă şi câteodată treaba este primejdioasă. Oamenii sunt răi şi din cauza asta prietenii mei sunt înarmaţi.

— Şi tu porţi o armă?

— Depinde de situaţie. Câteodată port şi eu o armă, dar despre asta nu trebuie să vorbeşti cu nimeni.

Lili aprobă cu gravitate.

— Jur!

Ea s-ar fi lăsat mai degrabă omorâtă. Malko era acum de două ori Dumnezeul ei. Fata se duse în baie, unde se îmbrăcă, înainte de a pleca îl anunţă:

— În seara aceasta, eu sunt cea care-ţi va face o surpriză.

— Care? întrebă Malko.

— Te invit la mine acasă. Bunicul meu nu va fi acolo. O să-ţi organizez o mică sărbătoare. Vrei?

— De acord, zise Malko. Dar nu voi fi liber înainte de ora nouă.

— N-are nici o importanţă. Vino când vrei tu! Adresa mi-o cunoşti: Telegraph Place 5957 la primul etaj.

Ea îl sărută şi plecă, ondulându-şi silueta în formă de amforă. Malko evita să facă dragoste cu ea în fiecare zi. Era suficient să o vadă mergând astfel pentru ca s-o dorească.

Oftă. Lili era o paranteză plăcută, dar în ajun încercaseră să-l omoare.

Ceafa încă îl supăra foarte tare în ciuda îngrijirilor primite, ca pentru a-i aduce aminte că el nu se găsea la San Francisco pentru a se amuza. Însă la fiecare misiune, nu se putuse abţine de la combinarea utilului cu plăcutul, fără ca rezolvarea misiunilor să aibă de suferit, ci dimpotrivă, dacă el nu ar fi abordat-o pe frumoasa chinezoaică, nu s-ar fi încercat uciderea lui şi n-ar avea nici o pistă.

Acest raţionament îi provocă o grimasă şi se aşeză la birou pentru a redacta un raport special destinat amiralului Mills. Notele de cheltuieli erau aprobate, cu condiţia să fie însoţite de un raport… Iar costumul distrus cu ocazia „accidentului” costa 300 de dolari…

Rezumând faptele, încerca să tragă o posibilă concluzie. Dând la o parte ipoteza că fusese urmărit de la Washington, o singură persoană putea să ghicească că el va merge la Jack Links şi anume maiorul Fu-Chaw. Dar dacă locuinţa acestuia era supravegheată de cei care l-au omorât pe Jack? Lucru puţin probabil, pentru că dosarul privind moartea acestuia, fusese clasat.

Un lucru era cert: el n-o găsise pe Laureen din întâmplare. Cu ceva mai puţin noroc, ar fi fost acum la morga din San Francisco – alt dosar de clasat.

Se auziră bătăi în uşă.

Malko se ridică, depărtându-se prudent. Era atât de uşor să goleşti un încărcător prin panoul de lemn…

— Cine-i, cine-i? întrebă el.

— Noi suntem.

Auzind accentul din Middle West al lui Brabeck, deschise. Cele două gorile intrară neliniştite şi solemne.

— L-am găsit! spuseră ei în cor. Se numeşte Chong şi are sediul în Grant Street.

— Are o mutră murdară dar nu ne-am atins de ea, adăugă Jones, l-am spus doar că eram prieteni cu Jack Links şi că am găsit la el un tichet de la spălătorie.

— Dumnezeule! Lipsea doar să mai spuneţi că sunteţi de la C.I.A. Jack Links nu lua niciodată tichet de la spălătorie…

Gorilele schimbară între ele o privire plouată.

— Cu atât mai rău, zise Malko. Links a plecat de la el în jur de ora opt şi la zece era mort. Singura persoană care să-l fi văzut înainte să moară era boiangiul.

Timp de zece minute, gorilele îl ascultară. Apoi, Malko îşi luă costumul cel mai mototolit, îl împachetă şi plecă urmat de cei doi bărbaţi.

Malko trebui să dea la o parte un grup de cumetre pentru a ajunge la tejgheaua lui Chong. Ajuns în faţa chinezului, zise:

— Sunt un prieten al lui Jack Links. Mi-a vorbit deseori de dumneavoastră. Venise să vă vadă, cred. Chiar înainte de a muri.

Două picături de sudoare străluciră pe tâmplele chinezului. El îl studie pe Malko cu ochi îngroziţi şi spuse într-o engleză şuierată şi proastă:

— Este adevărat, domnul Jack foarte drăguţ… Mult păcat… murit… Foarte bătrân, nu aşa?

— Ce să-i faci? Aşa-i viaţa, concluzionă Malko surâzând.

Cumetrele tăcuseră. Chong, cu un surâs rece, îşi arătă dinţii la fel de strălucitori ca ochii lui Malko.

— Am cu mine, continuă Malko, un costum pentru curăţat. Aţi putea să mi-l faceţi ca şi cum ar fi pentru răposatul Jack?

Chinezul era cât pe ce să-şi înghită colţii, ceea ce n-ar fi întârziat să-i provoace o septicemie fulgerătoare. El luă costumul lui Malko ca şi când ar fi luat un sac plin cu şerpi.

— Este posibil pentru seara asta? întrebă agentul.

Chong dădu din cap afirmativ. Malko salută şi ieşi. Prin vitrina unui negustor de suveniruri, îi zări pe Jones şi Brabeck cu un aparat foto atârnat pe burtă, cu câte o sacoşă de pânză în mâna stângă şi cu dreapta înfundată în buzunarul hainei, gata pentru orice eventualitate.

Când Malko ieşi din prăvălia lui Chong, ei se luară după el. În fiecare din cele două sacoşe era câte un mic set de piese din care puteau monta rapid un pistol mitralieră dintr-un aliaj special.

Prin mulţimea din Chinatown, Chris Jones şi Milton

Brabeck se simţeau stingheri. Priviră cu dezgust sortimentul unui zarzavagiu chinez de legume necunoscute.

Urmându-l pe Malko. Merseră până la California Street. La colţul străzii era o magnifică pagodă vopsită în roşu. Adăpostind o companie de asigurări, de parc-ar fi fost la Pekin.

Urcând spre Mark Hopkins, agentul era cu gândul la boiangiu. După atentatul căruia îi fusese victimă, simţea că Jack Links nu murise de moarte bună, dar n-avea nici cea mai mică idee cum fusese suprimat bătrânul. Treaba fusese însă destul de dibaci făcută pentru ca nimeni să nu bănuiască nimic. Ar fi dat o avere pentru a cunoaşte sensul mesajului conţinut de moneda trucată. Poate că acesta, constituia legătura dintre toate aceste ciudate evenimente.

Cum avea destul timp la dispoziţie, o luă pe Stockton Street care era în prelungirea lui China Town, de partea cealaltă a Californiei. Buticurile erau mult mai luxoase. Acolo existau mai mulţi bijutieri şi negustori de mătăsuri.

Atenţia lui Malko fu atrasă de un balot de shantung roşu, expus într-un mic magazin, apoi privirea îi alunecă spre vitrina vecină.

Era Banca Sud Est Asiatique. Ca peste tot în America, funcţionarii lucrau în văzul publicului, fiecare aşezaţi la un mic birou. La trei metri de el în spatele vitrinei se găsea Laureen, aplecată pe nişte hârtii.

El nu-şi revenise încă din surpriză, când tânăra îşi ridică ochii. Privirile lor se-ntâlniră, după care ea se adânci din nou în lucru.

Malko se simţi profund vexat: această fată încercase să-l omoare şi nu-i acorda mai multă atenţie decât unei muşte pe un geam! El se retrase puţin şi se duse lângă Jones şi Brabeck pentru a le explica ce se-ntâmplă.

— Eu intru acolo, spuse Malko; nu ştiu ce reprezintă această bancă. Voi rămâneţi afară. Totul este din sticlă şi eu nu risc mare lucru.

Jones se aşeză pe trotuarul de vizavi, plasând poarta pe traiectoria sa de tragere. Nici o divizie nu l-ar fi intimidat.

Malko intră în bancă.

Erau acolo vreo zece funcţionari, dintre care jumătate de rasă albă. Se duse drept spre biroul chinezoaicei şi se aşeză în faţa ei ca orice client. Ea îşi ridică ochii, adoptă un surâs comercial şi-l întrebă cu o voce indiferentă:

— Cu ce vă pot ajuta?

Surpriza îl amuţi. Un asemenea sânge rece, era ceva rar.

— Aţi şi uitat? o întrebă el, cât putu mai calm.

— Poftiţi? întrebă ea.

— Aţi întârziat la întâlnirea noastră de aseară, continuă Malko.

Faţa chinezoaicei deveni încă mai rece. Îl măsură din cap până-n picioare:

— Dacă este o glumă domnule, eu n-o înţeleg şi, afară de asta, am mult de lucru.

El îşi ridică ochelarii pentru a o privi mai îndeaproape. Nu era nici o îndoială iar fabuloasa lui memorie nu-l putea înşela. Era ea.

— Ascultaţi! zise Malko. Este vorba poate de o coincidenţă extraordinară. Vreţi să-mi răspundeţi la o întrebare? Ieri. În jur de ora 3, eraţi sau nu eraţi dumneavoastră la Sausalito în restaurantul Trident?

Fata îl privi pe Malko cu o expresie nedefinită şi scandă:

— Este complet ridicol. Ieri eram aici, ca-n fiecare zi între orele nouă şi cinci. Acum vreţi să mă lăsaţi în pace?

Tânăra se adânci în hârtiile sale ignorându-l pe Malko. Acesta îşi puse, ochelarii la ochi, se ridică şi se-ndreptă spre fundul sălii unde se găsea o colivie din sticlă cu un birou, probabil al şefului. Malko bătu la uşă şi intră. Bărbatul aşezat în spatele biroului îl primi cu un surâs. Era un tip de vreo treizeci de ani, foarte „tânăr cadru”, cu părul tuns scurt.

— Cu ce vă pot fi de folos? spuse el dezvelindu-şi dinţii.

Malko îi puse sub nas legitimaţia de la State Departament şi-i spuse pe un ton sec:

— Să-mi răspundeţi la întrebarea, pe care o să v-o pun şi să vă luaţi angajamentul sub prestare de jurământ că nu veţi povesti absolut nimănui despre vizita mea.

Celălalt îl privi înspăimântat. Banca nu era obişnuită cu asemenea situaţii.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, bâigui el. Noi nu avem nimic, nimic absolut de ascuns.

— Bine! spuse Malko. Cum se numeşte tânăra care lucrează acolo?

Interlocutorul îi răspunse fără nici o ezitare.

— Este domnişoara Susan Wong, o foarte bună funcţionară, dar de…

Malko îl opri.

— După amiaza trecută ea a fost aici?

Şeful de birou făcu ochii mari cât ceapa.

— Evident. A plecat la ora şase, odată cu mine.

— Nu ar fi putut să lipsească temporar?

— Imposibil. Toţi cei prezenţi aici pot să confirme. Dar care-i motivul acestor întrebări?

Malko îl fulgeră cu privirea.

— În interesul dumneavoastră, nu căutaţi să-l aflaţi. La revedere.

Plecă, lăsându-l pe celălalt năucit. Chinezoaica nici măcar nu ridică ochii din hârtiile sale. Malko nu ştia ce să mai creadă, în mod vizibil, interlocutorul său spusese adevărul şi existau chiar martori. Totuşi el nu visase, iar Mustangul zăcea pe faleză în ruine.

Brabeck veni lângă el.

— Ce facem, o umflăm?

— Nu acum. Există o chichiţă.

Se-ntoarseră la hotel. Malko avea un mister în plus de rezolvat. Era convins că fata pe care o văzuse la bancă îi întinsese capcana dar la drept vorbind, ea nu putea fi în amândouă locurile deodată.

Gorilele comandară o sticlă de Bourbon pe care începură s-o deguste cu melancolie, după care Brabeck se apucă să-şi cureţe Coltul. În timp ce înşira piesele pe cuvertură, Jones făcea o pasenţă pentru a afla ce le rezervă viitorul.

Lungit într-un fotoliu, Malko reflecta cu un pahar de vodcă în mână. Trebuia s-o urmărească pe chinezoaică, dar el era deja. Cunoscut. Cât priveşte cele două gorile, mai bine puneai o maşină de pompieri.

În final, cei trei bărbaţi aţipiră. Când se trezi Malko, deja se vedeau luminile de la Alcatraz.

Se hotărî să mai doarmă o oră. Spera din toată inima ca boiangiul să fie atât de speriat încât să comită o eroare. În fond. Acesta era principiul vânătorii de tigri cu o căprioară drept momeală. Numai că, de data asta, el era căprioara.

Deodată îi veni în minte Lili Hua. Dacă şi ea era cumva amestecată în complot? Respinse această idee. Tahitiana ar fi avut zeci de ocazii pentru a-l omorî, începând de la prima lor întâlnire. În plus, sinceritatea ei nu era simulată.

Îşi privi ceasul: era şapte şi jumătate, tocmai ora potrivită pentru a merge să-şi ridice costumul. Îi trezi pe Chris şi Milton. Instrucţiunile lui Malko fură simple. El nu ştia ce se putea întâmpla, deci trebuiau să aştepte la tot felul de lucruri, chiar şi la cele mai absurde.

Pentru orice eventualitate, Brabeck îşi puse vesta antiglonţ, iar Jones îşi înfundă buzunarele cu atâtea gloanţe că de abia mai putea merge. Malko mai aruncă o privire pe fotografia castelului său şi încuie uşa.

El nu-şi putea lua gândul de la Jack Links.

Gorilele îl lăsară să ia un mic avans, cu ochii la pândă. Nu aruncară nici o privire spre pitorescul tramvai care urca scârţâind, plin cu oameni agăţaţi peste tot.

Grant Street era foarte animată. Chong era singur în spatele tejghelei sale. În momentul în care-l văzu pe Malko, dispăru în camera din spatele prăvăliei şi reveni ţinând costumul negru în braţe. Frânt în două, i-l întinse lui Malko:

— Obiceiul casei, spuse el peltic, este ca să se acorde gratuitate pentru noii clienţi. Vreţi să vă schimbaţi costumul şi să mi-l lăsaţi pe cel pe care-l purtaţi?

Malko ezită. Costumul său era impecabil. Apoi intră în minuscula cabină cu puţină teamă totuşi şi se dezbrăcă. Jack Links comisese probabil aceleaşi gesturi înainte de a muri.

Ieşi, îmbrăcat cu noul costum, îi plăti lui Chong şi-i spuse la revedere. Chinezul îl însoţi până la uşă şi încuie. Malko era ultimul lui client.

Agentul se opri nehotărât. În spatele lui cele două gorile aşteptau. Ce să mai facă? Costumul lui era bine curăţat şi degaja un miros pătrunzător, cu un specific chinezesc, cât se poate de agreabil. Malko decise să mai hoinărească un pic prin Chinatown. Dacă era vreo primejdie, în compania lui Jones şi Brabeck, el nu risca mare lucru. Dacă un necunoscut i-ar fi cerut un foc lui Malko cu nişte mişcări mai bruşte, el ar fi căzut fulgerat de moarte.

Nu se petrecu nimic. Nişte chinezi indiferenţi îl îmbrânciră, mai mulţi portari de cabarete îl îmbiară să intre, dar nu se petrecu nimic deosebit. Malko se întoarse şi trecu încă o dată prin faţa prăvăliei boiangiului. Lumina era stinsă.

În momentul acela era cât pe ce să calce o pisică neagră care stătea nemişcată pe trotuar. Malko adora pisicile şi o privi amuzat. Animalul în loc să fugă, rămase imobil în faţa lui şi mieună.

Acest mieunat îi sună lui Malko în urechi ca un avertisment. Era ţipătul răguşit al unui animal în călduri, sau bolnav. Fu scuturat de un frison neplăcut şi plecă mai departe, ocolind animalul.

Acesta se luă după el. După ce merse vreo zece metri, Malko îşi întoarse privirea. Pisica era pe urmele lui, cu botul întredeschis. Inima lui Malko bătu mai repede.

Traversă, iar pisica, evitând o maşină care era cât pe ce s-o strivească, îl urmă.

Cele două gorile nu băgaseră nimic de seamă. Pentru ei, o pisică nu reprezenta o primejdie.

Malko se opri, observând foarte atent felina. Animalul era gata să se repeadă, cu picioarele din spate încordate. Când sări. Malko făcu un salt într-o parte.

Pisica se agăţă de perete scoţându-şi ghearele şi încercând să se agaţe. La lumina puternică a unui felinar, Malko văzu că ghearele pisicii în loc să fie albe aşa cum erau în mod obişnuit, erau negre. Strigă către gorile:

— Omorâţi-o! Repede!

Imediat îşi aminti de moartea lui Jack Links, gândindu-se la autopsie. Americanul fusese otrăvit. Otrăvurile vegetale nu lăsau nici o urmă în organism.

Chris Jones şi Milton Brabeck zăpăciţi se uitau la pisică cu un aer stupid. Nu fuseseră învăţaţi să omoare animale.

— Omorâţi-o! repetă Malko. Ghearele ei sunt otrăvite.

El nu înţelegea pentru ce pisica îl ataca pe el şi nu pe ceilalţi. Era cu descântec. Chris Jones ochi şi trase.

Pisica făcu un salt în lături şi glonţul lui Jones lovi un automat, făcând să cadă o grămadă de monede. O chinezoaică bătrână îşi abandonă papornița şi plecă urlând.

Speriată de focul de armă. Pisica sări pe spate. După câteva secunde de ezitare, reveni spre Malko, ce era stupefiat de atâta înverşunare.

Deodată înţelese despre ce-i vorba: costumul lui era impregnat cu valeriană, un parfum care scoate din sărite pisicile. Când era copil, se amuza stropind cu acest parfum podul casei pentru a le atrage. Memoria lui păstrase amintirea acestui parfum. Era diabolic şi nu le puteai opri. Cum să bănuieşti o pisică de asasinat?

Se auziră două focuri de armă. Chris Jones şi Milton Brabeck traseră în acelaşi timp. Dar o pisică era mai greu de omorât decât un om.

Malko, fără să ezite, îşi scoase haina şi o aruncă în direcţia pisicii. Aceasta se aruncă asupra ei şi începu s-o lingă voluptuos, torcând de plăcere.

Profitând de acest moment de imobilitate, cele două gorile traseră în acelaşi timp. Capul animalului sări în ţăndări, proiectând bucăţi de os şi de creier pe o rază de trei metri.

Îi mai rămase o scânteie de viaţă deoarece corpul fără cap sări pe trotuar în direcţia celor trei bărbaţi.

Chris Jones deveni verzui la faţă şi intră în primul butic deschis cu pistolul în mână, urmat de Malko şi Brabeck.

Impasibilitatea orientală se dovedi a fi un mit: sosirea lor declanşă o panică de parcă-ar fi fost sfârşitul lumii.

Casierul se aruncă la pământ îmbrăţişând pantalonul lui Chris Jones precizând că el are de hrănit cinci copii. O vânzătoare îşi ascunse capul într-o grămadă de mătăsuri în timp ce Brabeck vomita, contemplând ultimele convulsii ale pisicii pe trotuar.

Doar Malko rămase demn.

Fură necesare zece minute pentru a îndepărta urmările acestei întâmplări.

Era şi timpul. O maşină a poliţiei stopase în faţa buticului, atrasă de zgomotul împuşcăturilor. Timp de un sfert de oră avură loc explicaţii în faţa unei mulţimi de chinezi mută şi reprobatoare. Richard Hood trebui să intervină personal la telefon pentru a fi lăsaţi în pace cei trei bărbaţi.

La ordinul lui Malko, Jones împachetă cadavrul pisicii într-o hârtie şi o luă cu el.

Odată ajunşi la hotel, Jones puse animalul la rece în chiuvetă şi timp de cinci minute nu se mai auzi decât gâlgâitul gorilelor care goleau unica sticlă de J & B.

Apoi, Malko chemă laboratorul poliţiei pentru a obţine o analiză toxicologică a ghearelor pisicii. În fond, el era mulţumit: elucidase misterul morţii lui Jack Links şi deţinea mai mult decât un suspect. În excitaţia cauzată de vânătoare, omitea o primejdie. Dezinvoltura lui naturală îl făcea să savureze momentul actual şi să nu se gândească la moartea celorlalţi.

— Mâine dimineaţă, spuse Malko, vom merge să-i facem o vizită dlui. Chong. În seara aceasta buticul lui este închis.

— O adevărată vizită protocolară, sublinie Jones cu o voce sinistră.

Malko era sigur acum că acea criptogramă chinezească era cauza morţii lui Jack Links. Semnificaţia ei era probabil crucială pentru cei care-l omorâseră. Deci Fu-Chaw ştia probabil mai mult privitor la această istorie. Toate firele duceau la el...

Aparent, criptograma nu avea nimic de-a face cu epidemia, pentru că Malko avea de-acum certitudinea că exista la San Francisco o reţea clandestină şi că moneda trucată avea o legătură cu reţeaua. Altfel n-ar fi încercat să-l omoare.

— Ce facem de-acum înainte? întrebă Jones.

— Mergeţi la culcare, spuse Malko. Eu am o întâlnire personală.

— Alte drăgălăşenii cu o pisică nebună... spuse Jones dezgustat.

— Nu neapărat, spuse Malko. Eu am să vă dau adresa unde mă duc. Dacă nu sunt aici mâine dimineaţă, puteţi să veniţi să-mi căutaţi cadavrul.

Se plictisise să le spună gorilelor că se ducea s-o întâlnească pe Lili, dar avea o dorinţă arzătoare să nu se mai gândească la pericole, să uite primejdia care-l pândea. El îi dădu lui Jones adresa lui Lili Hua şi plecă după ce-şi pusese la centură revolverul extraplat. Era mai bine să fie prudent.

Fordul crem pe care Hertz i-l dăduse în locul Mustangului distrus, era în garaj. Plecă şi ajunse imediat în Mason Avenue.

Ajungând pe Van Ness Avenue, văzu mai multe vitrine sparte şi resturile lor zăcând pe trotuar. În cursul după amiezii avuseseră loc tulburări. Nişte manifestanţi doriseră să spânzure o mumie reprezentându-l pe preşedinte. Ziarele de seară nu vorbeau decât despre acest eveniment. Persista enigmatica epidemie.

Telegraphe Hill, una dintre colinele din San Francisco, între port şi Presidio este dominată de „Coit Tower”, turn ciudat, de formă falică, puternic iluminat noaptea, a cărui prezenţă într-un oraş atât de puritan ca San Francisco era atât de şocantă.

Malko se orientă după el pentru a găsi Telegraph Place, o stradă pavată în stil vechi, coborând în serpentine prin Telegraph Park. Strada era mărginită de case bătrâneşti din cărămidă roşie cu unul sau două etaje cu priveliştea spre golf.

La primul etaj la casa cu numărul 5947 era o fereastră luminată. Restul casei era cufundat în întuneric. Malko inspectă strada. Era absolut pustie. Parcă Fordul puţin mai jos şi îl încuie, după care pătrunse în culoarul întunecos.

Capitolul VII

Mai mulţi elefanţi care-şi ridicau bucuroşi trompele ca pentru a saluta, trecură prin fundul camerei, înfundându-se în perete unul câte unul. Malko aprecie că locuinţa era cu adevărat solidă.

Un animal aparţinând unei specii nedeterminate, dar colorat într-un mov foarte frumos ţopăi o clipă în spatele elefanţilor, apoi dispăru la fel de repede precum apăruse.

În locul lui. Apăru o creatură de vis: o femeie înaltă şi mlădioasă ca o liană, cu trăsături hieratice de prinţesă asiatică, înaintând spre Malko ondulându-şi trupul. Zări o coapsă colorată cafeniu închis, în formă de fus, dezvelită prin despicătura rochiei chinezeşti, în apropierea mâinii lui.

În continuare, totul se petrecu la fel ca într-un vis ceţos şi multicolor. Două mâini lungi terminate cu unghii roşii, curbate dansară un balet erotic în jurul corpului lui Malko dezbrăcându-l ca într-un miracol. Ele se învârtiră şi se răsuciră, declanşând la fiecare atingere un fior delicios. Atunci când fiecare muşchi al bărbatului fu întins ca o coardă de vioară, apariţia se roti în jurul ei şi rochia căzu, apoi corpul acela armonios se topi, într-o jerbă de scântei colorate ireal.

Malko visă încă mult timp. După ce redeschise ochii îi trebuiră mai multe minute pentru a reveni la realitate. Corpul mătăsos şi cald al lui Lili Hua era întins şi lipit de al lui, ceea ce îl ajutase mult să-şi revină din vis. Cu excepţia pantofilor noi care străluceau, era complet goală. Veioza îi accentua reflexele arămii ale pielii şi rotunjimea pieptului.

El îşi trecu mâna peste sânii ei şi fata deschise ochii fremătând. Malko resimţi sub degetele sale senzaţia extraordinară din momentele petrecute înainte.

Opiul continua să-şi facă efectul, dar nu atât cât ar fi dorit tahitiana.

Lili Hua, strecurându-se suplă, se dădu jos din pat şi se ghemui lângă platoul cu opiu. Mica lampă continua să ardă. Tânăra luă acul lung de argint, îl trecu prin flacără şi îl înfundă în flaconul conţinând pasta cenuşie.

Picătura sfârâi o secundă deasupra flăcării şi se umflă. Lili Hua aşeză băşica de opiu în furnalul pipei, întinzându-i-o lui Malko.

El o luă în ambele mâini şi-şi duse gura la muştiucul acesteia şi, inspirând, păstră fumul cât mai mult timp posibil, într-un târziu dădu drumul fumului cât mai lent, cu ochii închişi. Lili Hua îl privea drăgăstoasă:

— Fumezi foarte bine, remarcă ea.

Malko surâse flatat. Fuma arareori opiu, însă o făcea cu plăcere şi se simţea destul de puternic pentru a nu ceda ispitei drogurilor.

Încurajată, Lili Hua îi prepară o nouă pipă. Nu se mai auzea decât sfârâitul opiului şi clinchetul acului. Parc-ar fi fost undeva foarte departe, în China.

Malko, ţinând ochii închişi, simţea cum se destinde.

Totul era minunat. Soneria sună la etajul unu.

Poarta se descuie imediat. Lili Hua stătea în faţa lui cu un deget pe buze, îmbrăcată cu o rochie chinezească de culoarea coralului, despicată până la coapse, cu părul pieptănat cu coc şi purtând pantofii de crocodil. Ea îl sărutase pe Malko şi-l luase de mână pentru a-l conduce printr-un culoar întunecos până la o cameră mică cu pereţii roşii în care nu se găsea nici o altă mobilă decât un pat şi o noptieră.

— Aici este camera mea, spuse fata.

Puţin jenat. Malko se aşeză pe pat.

Ea dispăruse pe culoar şi după scurt timp se-ntoarse cu un platou mic de argint pe care-l puse cu grijă pe jos.

— Bunicul meu a plecat, spuse ea. El nu intră deloc în camera mea, atunci când vine acasă.

Malko îşi scosese haina şi se-ntinsese în pat, în timp ce Lili se ghemuise lângă el. Urmarea fu un festival de erotism la care agentul abia dacă mai reacţiona.

Lili îi preparase mai multe pipe. Gustul acru al opiului îl făcuse să tuşească, apoi fumul cenuşiu îi produse o toropeală delicioasă. Încet, încet, căpătase impresia că nervii îi ieşeau prin piele, că sensibilitatea sa creştea de zece mii de ori. Lili urmărea progresele drogului, uitându-se la ochii strălucitori ai lui Malko. Ea îi dăduse o ultimă pipă şi începuse să-l dezbrace cu o uşurinţă uimitoare, după care se-ntinse lângă el. Toţi fumătorii de opiu ştiu că în timpul intoxicaţiei există o perioadă afrodiziacă. După care urmează o cufundare în vis. Lili cunoştea această particularitate.

*
* *

Uşor dezmeticit, Malko asculta flecăreala chinezoaicei.

— Păcat că tu nu-l cunoşti pe bunicul, spuse ea. Este un om foarte erudit şi inteligent. Avea o poziţie foarte importantă în China înainte să fie obligat să se refugieze.

Malko deveni atent, îi trecu o idee nebunească prin minte.

— Ştii cumva dacă el cunoaşte scrierea mandarinilor?

Lili aprobă din cap foarte mândră.

— Bineînţeles! Eu n-am văzut pe cineva atât de erudit ca el. Are o cameră plină de cărţi. Mai ştie încă să scrie pe hârtie din pai de orez cu pensule.

— L-aş putea ajuta pe bunicul tău să câştige bani, spuse Malko.

Lili îşi frecă obrazul de pieptul lui.

— Foarte interesant! Opiul costă scump şi el nu are destui bani.

Fata întrebă puţin intrigată:

— Eşti bogat?

Malko surâse.

— Nu eu sunt bogat, ci oamenii pentru care lucrez.

— Fotografia cea mare care-i în cameră, castelul acela, ce este? Acolo lucrezi tu?

— Nu! spuse Malko cu un pic de mândrie. Acolo locuiesc eu.

Revelaţia îi tăie chinezoaicei respiraţia, timp de vreo cinci minute.

— Nu bănuiam, spuse ea pe un ton aproape patetic, că un singur om poate avea atâţia bani.

Dacă ea ar fi ştiut…

Rămaseră un timp întinşi unul lângă altul. Lili Hua îi vorbea despre Tahiti, despre soare, despre viaţa fără probleme pe care o dusese pe insulă. Malko o asculta cuprins de un val de melancolie. Toate acestea erau atât de departe de primejdiile prin care trecea fără încetare şi naivitatea lui Lili era atât de mişcătoare…

Îi prinse mâna şi i-o strânse într-a ei.

— Am să te duc la Moorea, murmură ea; am să te-nvăţ să pescuieşti peşti mari. Tu vei fi foarte frumos, atunci când pielea ta va fi bronzată, cu părul tău blond.

Viaţa, adevărata viaţă, fără complexe şi fără complicaţii… Malko depuse un sărut pe umărul lui Lili şi se ridică. Îşi simţea capul un pic greu. Dar trupul uşor.

— Deja pleci? oftă Lili Hua.

— Am treabă, spuse Malko şi afară de asta. Prefer să-l întâlnesc pe bunicul tău în alte împrejurări.

Ea îl ajută să se îmbrace. Încheindu-i cămaşa şi înnodându-i şireturile, încălţată numai cu frumoşii ei pantofi. Când bărbatul fu gata, se lipi de el şi-l sărută.

— Mă iubeşti puţin? Îl întrebă ea neliniştită.

Malko o cuprinse de coapse şi-i înapoie sărutul. Era cuprins de o stranie tandreţe pentru Lili. Din nou, la atingerea cu pielea ei, simţi o furnicătură pe şira spinării şi un gol în stomac. Era cât pe ce s-o strângă iar în braţe, dar gândul la cele două gorile care-l aşteptau neliniştite la Mark Hopkins, îl nelinişti.

El se desprinse încet din braţele lui Lili. Ea îl însoţi, clătinându-se în ţinuta ei sumară, până la uşă. Malko o mai sărută odată pe gât şi o părăsi. A doua zi, fata nu era de serviciu şi urma să aştepte acasă telefonul] lui, dacă avea timp să se ducă s-o vadă.

Înainte să iasă, el inspectă cu grijă împrejurimile. Totul era pustiu. Fordul nu se mişcase din loc. Zece minute mai târziu, era la hotel.

Holul lui Mark Hopkins era pustiu cu excepţia unei fete în rochie de seară abandonată de cavalerul ei. Tânăra plângea pe o canapea. Liftiera chinezoaică avea aerul unei nevăstuici şi Malko, aflat încă sub impresia farmecului lui Lili, îşi fixă privirea în gol.

De sub uşa camerei lui Chris Jones ieşea o rază de lumină. Malko bătu uşor şi intră. Gorila deschise imediat.

Brabeck era tolănit într-un fotoliu îmbrăcat în cămaşă, cu arma pe genunchi. O sticlă de whisky pe jumătate goală şi două pahare erau aşezate în faţa lui.

— Era timpul să vă întoarceţi, spuse Jones încruntat. Ne pregăteam să mergem să vă căutăm. Este ora unu şi jumătate.

Malko le dădu bună seara şi închise din nou uşa sub privirile lor reprobatoare. Ziua urma să fie foarte încărcată; El adormi totuşi, cu gândul la corpul minuscul şi perfect al lui Lili Hua.

Spectacolul unui chinez care devine alb ca varul nu trebuie ratat şi onorabilul Ciu-Lai – era numele pe care el îl spusese – era extrem de palid şi nu fără motiv. Chris Jones era rezemat neglijent de uşa balticului, blocând orice posibilitate de ieşire. Milton Brabeck, flegmatic, se pregătea să înfigă în pântecul durduliu al chinezului vârful unui pumnal de paraşutist lung de douăzeci de centimetri.

— Tu eşti şi stopeur? îl întrebă Milton, serios ca un papă. Te-ntreb pentru că vei avea nevoie de cineva calificat ca să-ţi coase la loc această minusculă butonieră…

Maţele chinezului gâlgâiră. Milton îl imobilizase în cabina de probă şi înfunda iama milimetru cu milimetru. Chinezul îşi dădea ochii peste cap, gemea şi se zvârcolea.

— Aşteaptă! spuse Jones pe un ton jovial; am să bag fierul în priză. O să-i călcăm botul. Este un leac suveran pentru pierderea memoriei.

— Prefer să-l răstignesc de perete, spuse Milton. Este mai frumos şi apoi, în acest fel. El se va mai putea mişca puţin.

— Dar la urma urmei, ce v-am făcut? gemu chinezul. Eu sunt un comerciant onest.

— Aşa nu veţi obţine nimic, spuse Malko din camera din spatele prăvăliei.

El răscolise prin grămezile de rufe murdare, fără să găsească nici cel mai mic indiciu.

Ajunseseră la prăvălie în momentul deschiderii, dar domnul Chong nu era în spatele tejghelei. Acolo era un chinez mic de statură burtos ca un Buddha ai cărui ochi clipeau în spatele ochelarilor aburiţi.

— Domnul Chong nu este aici, le spusese el. Eu vărul lui, înlocuiesc la el. Fac acelaşi serviciu.

— Aşa-a-a! Deci tu faci acelaşi serviciu, îl imitase Chris.

Liniştit, agăţase la vitrină afişul cu inscripţia „ÎNCHIS”, răsuci cheia, după care-şi începuse interogatoriul, fără rezultat. Domnul Ciu-Lai primise un telefon prin care i se ceruse să se ocupe de prăvălie, pentru că dl. Chong era bolnav. Faţa lui bucălată era inexpresivă. Era imposibil să-şi dea seama dacă omul spunea sau nu adevărul. Acest lucru îl scotea pe Chris Jones din sărite. Ca toate gorilele, mai comisese câte un asasinat în cursul misiunilor, aşa că unul în plus sau în minus nu mai conta iar atunci când simţeau că vor muri, victimele vorbeau…

— Puneţi-i o ultimă întrebare, spuse Malko. Unde locuieşte vărul lui. Dacă nu răspunde, omorâţi-l.

Toate acestea fuseseră spuse cu atâta calm încât chinezul începu să tremure din tot corpul.

— Nu! Nu mă omorâţi. El nu locuieşte departe de aici. Adresa este Jackson Street numărul 1965.

Chris Jones înfipse imperceptibil vârful pumnalului.

— Dacă ne minţi, sau dacă dai telefon ca să-l previi, eu mă-ntorc şi te răstignesc ca pe un fluture. Ai înţeles?

Chinezul se jură pe şapte generaţii de strămoşi că va uita până şi de existenţa călăului lui. Atunci când gorila luă pumnalul, pe cămaşa boiangiului apăru o pată de sânge care începu să se lărgească.

Ei plecară. Malko era îngrijorat.

— Să ne grăbim, spuse el; cred că această pisică nu era inofensivă.

Jackson Street era la trei blocuri distanţă spre vest. Era o stradă îngustă coborând spre mare, mărginită de tarabe chinezeşti. La numărul 1965 era un bloc vechi de vreo zece etaje.

Malko intră primul. Pe culoar exista o plăcuţă prinsă pe o cutie de scrisori: Chong la etajul doi.

Cei trei bărbaţi urcară. Poarta era deschisă. Un miros de tămâie stăruia pe palier. Malko intră primul. O chinezoaică bătrână, ridată. Îmbrăcată în alb se apropie de el şi se-nclină.

— Aş dori să-l văd pe dl. Chong, spuse el.

Ea îi făcu semn s-o urmeze. După ce trecură printr-un hol mic, pătrunseră într-o cameră.

— Dl. Chong este aici, spuse bătrâna.

Malko intră în cameră cu gorilele după el. Toţi trei rămaseră blocaţi.

Dl Chong era, într-adevăr, acolo. Întins pe pat, cu ochii închişi, mort ţeapăn. Faţa lui rotundă avea o expresie angelică.

— A murit ieri seară, de inimă, spuse bătrâna care se afla în spatele celor trei bărbaţi. Era prieten cu dumneavoastră?

Chris Jones fixă ochii săi cenuşii în cei ai bătrânei.

— Da! Noi am venit să-i prezentăm un ultim omagiu.

Malko dădu semnalul de plecare. Nu mai aveau ce face acolo.

— Încă o stranie coincidenţă! Domnul Chong era aseară bine sănătos. Poate cei care-l foloseau nu erau absolut siguri de el.

Încă o pistă care se-nfunda. Cei pe urmele cărora era, nu ezitau să treacă oraşul prin foc şi sânge. Nu exista nici o probă materială, dar Malko putea jura că această serie de asasinate avea legătură cu epidemia de comunism care lovea împrejurimile oraşului. În câteva zile, încercaseră să-l omoare de două ori. Asta însemna că se afla, fără s-o ştie, pe o pistă importantă: aceasta întărea bănuielile sale, dat fiind faptul că nişte chinezi fuseseră cei care încercaseră să-l omoare. Dacă la San Francisco exista sau nu o reţea comunistă, chineză sau nu, aceasta era în mod fatal implicată în intoxicare.

La recepţia hotelului Mark Hopkins, era un plic mare lipit pe numele lui Malko, cu sigiliul poliţiei din San Francisco.

Era raportul toxicologic. Gorilele citiră peste umărul lui:

„Analizarea substanţelor care acopereau ghearele pisicii au relevat următoarele: de-o parte există un lac obişnuit foarte puternic, pe bază de alcool, fără nocivitate, iar pe de altă parte s-a descoperit o substanţă toxică din familia curara, a cărei compoziţie nu a putut fi încă determinată cu exactitate. Un şoarece căruia i s-a inoculat această substanţă, a murit cinci minute mai târziu, constatându-se o paralizie a muşchilor cardiaci. Efectele sunt similare asupra omului, dar după un interval mai mare. Substanţa nu lasă nici o urmă în organism.”

Malko împături hârtia şi-şi încrucişă privirea îngrozită cu cea a lui Milton Brabeck.

— Am scăpat uşor, spuse gorila. Data viitoare când am să văd o pisică, o s-o omor imediat.

— O s-aveţi necazuri cu Societatea de Protecţie a Animalelor, îi răspunse Malko.

— Ce vom face în continuare? întrebă Jones.

— Ne vom ocupa de chinezoaica de la bancă, spuse agentul. O să mergeţi să-mi închiriaţi o a doua maşină, mai ponosită. Din fericire, această fată nu v-a văzut niciodată pe voi şi îi ştim orarul de serviciu. Cel mai bine este să fim acolo în jurul orei cinci şi s-aşteptăm să iasă. Dacă pleacă cu maşina, o vei urmări tu, Chris, iar dacă pleacă pe jos, o vei urmări tu. Milton. În acest timp, eu voi încerca să aflu mai multe despre ea de la prietenul nostru Richard Hood.

Se apropia prânzul. Jones şi Brabeck se duseră să-nchirieze a doua maşină. Malko rămase în cameră şi-i telefonă lui Richard Hood, dar şeful poliţiei nu era la birou. Îi lăsă secretarei o descriere amănunţită a misterioasei chinezoaice şi adresa băncii, cerând să i se comunice cât mai multe date despre acest subiect. După ce închise telefonul, o sună pe Lili pentru a o invita la dejun.

Ea sosi aproape în acelaşi timp cu gorilele, care o salutară politicos, ridicându-şi pălăriile. Pentru a nu le jigni, Malko le propuse să ia masa împreună. Ei luară ascensorul pentru a merge la etajul 32 la „Top of the Mark”, restaurantul hotelului de unde se vedea panorama întregului oraş. Acolo se mânca foarte bine. Dar preţurile erau exorbitante! Un simplu steak costa opt dolari. Era adevărat că era preparat cu un sos „à la béarnaise” de către un şef bucătar francez, gangster pensionat.

Intimidate, gorilele mâncară fără să scoată nici un cuvânt. Nici Lili nu fu prea volubilă. Ea-l devora pe Malko din priviri şi pe sub masă îi mângâia coapsa cu timiditate.

Agentul semnă nota de plată şi coborâră. Până la jumătatea după amiezii nu aveau nimic de făcut. Gorilele se duseră la bar şi Malko se retrase cu Lili în camera lui. Ea luă o perie din poşetă şi descuie şifonierul.

— O să-ţi curăţ costumele de praf, spuse fata.

Malko acceptă înduioşat.

— Va trebui să plec imediat, spuse el. Am treabă.

Decepţionată, întrebă:

— Pot să te ajut? Este vorba de munca ta de detectiv?

— Da! răspunse Malko şi nu te poţi amesteca în asta. Este primejdios.

Lili se îmbufnă:

— Doar ştii că sunt în stare să mă apăr.

— Sunt sigur şi totuşi…

Malko se instală la birou şi începu să scrie pentru a-i da instrucţiuni antreprenorului său austriac. Aflată în faţa lui, fotografia panoramică a castelului îi amintea că-ntr-o zi va fi complet renovat şi va putea să ducă viaţa la care a visat, cu condiţia să nu fie ucis într-una din misiunile acestea imposibile.

Sună telefonul. Richard Hood îi spuse agentului că serviciile sale nu aveau nimic despre chinezoaica de la bancă. El urma să ceară F.B.I-ului să caute, dar asta va mai lua câteva zile. Malko mulţumi şi închise.

Lili terminase cu periatul hainelor. Veni în spatele lui şi-şi încrucişa braţele în jurul gâtului său. Agentul întoarse capul şi o sărută. Îi simţea sfârcurile sânilor strivindu-se de spinarea lui şi sărutul deveni mai insistent.

O bătaie discretă în uşa de comunicare îl readuse la realitate.

— Noi plecăm? întrebă vocea lui Jones prin uşă.

— De acord, spuse Malko. Eu nu mă mişc de-aici. Când intervine ceva nou îmi telefonaţi.

— Unde se duc? întrebă Lili.

— Trebuie să urmărească pe cineva, răspunse Malko.

El o luă din nou în braţe pentru a continua ceea ce Jones întrerupsese. Dar după ce gorilele plecară, fu cuprins de remuşcări. Adversarii îi arătaseră ce pot. Dacă aceştia observau filajul, riscau fie o păcăleală, fie să li se-ntindă o capcană.

Trebuia să pună la punct un plan de rezervă. Pentru a nu o înnebuni pe Lili, el trecu în camera alăturată, a lui Jones şi-l chemă pe Hood.

— Puteţi să luaţi în filaj discret un vehicul dacă vă dau numărul şi vi-l descriu? Întrebă el.

— Bineînţeles, zise Hood. Dacă iese din oraş. Îi trimit un elicopter pe urme şi este mult mai sigur că nu-l vom pierde.

— Mulţumesc! spuse Malko. Vă anunţ dacă am ceva nou.

Reintră în camera lui îngrijorat. Era prea riscant să le explice el însuşi lui Chris şi Milton noul său plan. Era suficientă o cât de mică eroare, pentru ca Laureen să priceapă şi să-şi ia noi măsuri de siguranţă şi era imposibil să comunice prin telefon cu gorilele.

Lili îi observă încordarea.

— Ce se-ntâmplă? întrebă ea.

— Nimic.

Ea insistă:

— Of! Lasă-mă să te ajut cu ceva.

Faţa ei strălucea de bucurie. Dacă i-ar fi cerut să golească apa golfului cu o lingură, ea s-ar fi apucat fără să crâcnească.

Malko ezita. Nu voia s-o implice în meseria periculoasă, mai întâi pentru a nu o face să treacă prin riscuri inutile şi în al doilea rând din discreţie. Acum însă, era vorba de rezolvarea unei probleme urgente, fără vreun pericol. Era suficient ca ea să se ducă să-l prevină pe Chris şi apoi să se-ntoarcă:

— Ascultă! îi spuse Malko. Am uitat să le spun ceva oamenilor care lucrează pentru mine. Vrei să le duci un mesaj din partea mea? Asta-i tot. Pe urmă te-ntorci şi vom merge să-l vedem pe bunicul tău în afacerea despre care ţi-am vorbit.

— Asta-i tot? întrebă Lili decepţionată.

Ea se aştepta s-o roage, cel puţin, să asasineze pe cineva.

— Da! însă este foarte important, preciză Malko. Eu personal nu pot să mă duc.

Malko îi explică unde poate fi găsită maşina şi scrise un bilet pentru Jones. Lili nu-şi mai găsea locul de nerăbdare. El o luă în braţe şi-şi fixă ochii strălucitori în ochii ei. Ea coborî capul şi se lipi de el.

— Aş fi în stare să fac orice pentru tine, murmură ea. Eşti atât de drăguţ.

Îl sărută în fugă şi spuse:

— Mă întorc imediat.

Capitolul VIII

Inima lui Lili Hua începu să bată cu putere în pieptul ei încântător. Tocmai văzuse maşina în care se afla Chris Jonas. Se apropie şi bătu timid în geam. Gorila făcu un gest atât de brusc, încât ea se trase îndărăt, apoi faţa i se lumină într-un surâs larg şi deschise portiera.

Lili se strecură în maşină.

— Este drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit să mă vedeţi, spuse Jones.

Ei era verde la faţă. De un sfert de oră se lupta cu o imperioasă nevoie de a urina. Brabeck sorbea o bere într-o cafenea la vreo cincizeci de metri distanţă, cu ochii pe uşa băncii.

Lili îi dădu biletul scris de Malko şi el îl citi foindu-se pe locul său. Prezenţa lui Lili îi dădu o idee, pentru că nu se mai putea abţine.

— Vreţi să fiţi drăguţă? spuse el. Staţi un minut în hârbul ăsta. Vedeţi poarta băncii? Dacă vedeţi ieşind o chinezoaică înaltă, frumoasă, cu ochi verzi şi care se urcă într-o maşină sport albă, străină, claxonaţi o dată lung şi eu mă-ntorc imediat.

Lili Hua asculta cu mândrie. În sfârşit îl ajuta pe Malko Bineînţeles, el îi spusese că se-ntoarce imediat, dar cu siguranţă va fi mulţumit atunci când va auzi ce-a făcut.

— Duceţi-vă, îi spuse ea. Puteţi conta pe mine.

Gorila coborî, Lili îi luă locul şi duse scaunul mai în faţă. El dispăru în cafeneaua unde era Brabeck şi în trecere îi făcu semn acestuia să fie cu ochii pe maşină, după care se duse la subsol.

Nu trecuseră nici treizeci de secunde, când o camionetă a poştei opri în faţa cafenelei pentru a lua corespondenţa din cutia de scrisori aflată chiar în faţa localului, din care cauză Brabeck nu mai putu să vadă intrarea băncii. Acesta nu se mişcă. El o văzuse pe Lili în maşină şi aceasta urma să-i prevină, claxonând.

Ziua aceea însă era nefastă pentru „gorile”.

Un minut mai târziu, în faţa băncii opri o maşină albă decapotabilă. Lui Lili i se făcu inima cât un purice. Maşina era condusă de un bărbat, un chinez îi păru ei. Văzându-l din spate.

Se ruga la Dumnezeu să facă în aşa fel încât să apară Jones, când văzu ieşind din bancă o chinezoaică magnifică, îmbrăcată într-o rochie albă. Necunoscuta făcu înconjurul vehiculului, se urcă iar maşina demară imediat.

Lili nu stătu pe gânduri. Nerăbdătoare, băgă în viteză şi porni. Atunci când se va întoarce Jones, va fi prea târziu pentru a o urmări pe chinezoaică.

Jones ieşea în fugă din cafenea, când ambele maşini trecură la zece metri de el. El scoase o înjurătură teribilă şi-i făcu un semn disperat lui Brabeck.

Acesta plecă din cofetărie, uitând să plătească.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fata asta nici nu ne-a prevenit.

Fordul crem tocmai virase la dreapta pe Bush Street.

Pe stradă nu era nici un taxi şi strada era cu sens unic. Cei doi se priviră stupefiaţi.

— Cu ce ne deplasăm acum? întrebă Milton.

— Să-i luăm adresa, propuse Jones.

Cei doi intrară în bancă. Văzând legitimaţiile lor oficiale, şeful de tură le dădu adresa chinezoaicei: se numea Susan Wong şi locuia pe President Street la 1024.

*

*   *

Lili Hua era în acelaşi timp excitată şi moartă de frică. Bucuria de a-i face un serviciu lui Malko eclipsa senzaţia de spaimă. Nu ştia ce urmează să facă. Tot ce ştia era faptul că trebuie să urmărească turismul decapotabil. Părăsiră Bush Street intrând pe Market Street, marea arteră a oraşului San Francisco. Maşina sport viră stânga, fofilându-se cu abilitate în trafic, timp în care Lili făcea eforturi pentru a nu o pierde din priviri. Trecu pe culoarea roşie a unui semafor, fiind fluierată de un agent de circulaţie. Mâinile chinezoaicei tremurau pe volan.

Văzu maşina albă depărtându-se şi virând stânga pe

Central Free Way. Acceleră depăşind în forţă câteva maşini, ajungând în spatele ţintei sale. Tot ce le mai despărţea era un Buik vechi.

Central Free Way semăna cu marea şosea din Benares în ziua în care fusese ars Ghandi. Maşinile rulau bară la bară, viteza fiind de numai trei mile pe oră. Pentru Lili. De acum, era uşor să-şi fileze ţinta.

Circulaţia se amelioră puţin după ce trecură de Bay Shore. Maşina sport acceleră iar Lili trebui să se „agaţe” de ea pentru a nu o pierde. Brusc, viră dreapta pe San Bruno Avenue, prima ieşire spre South San Francisco.

Se întuneca şi datorită vizibilităţii tot mai proaste trebuia să menţină o distanţă mică între ea şi urmărită. Fu pe punctul de a o pierde când chinezoaica viră pe o stradă îngustă şi fără case. Maşina albă mai rulă câţiva metri şi opri brusc. Lili, fiind în mişcare o depăşi, intrând într-o benzinărie Chevron.

O văzu pe chinezoaica înaltă cum intră într-un bar. Coborî din Falcon şi alergă la cabina telefonică. Formă numărul hotelului Mark Hopkins fără a pierde din priviri maşina albă. Telefonul apelat era ocupat.

*

*   *

Malko avu previziunea unei catastrofe în momentul în care îl văzu pe Chris Jones intrând surescitat.

— Unde-i Lili, întrebă imediat.

John îi povesti cele petrecute. Malko asculta încruntat. Şi-o imagina pe naiva Lili în mâinile adversarilor săi nemiloşi care deja arătaseră de ce sunt în stare. În cel mai bun caz, fata putea să-i piardă în timpul urmăririi.

Ridică receptorul sunându-l pe Richard Hood. Aproape imediat auzi la celălalt capăt al firului vocea răguşită a poliţistului.

— Am nevoie de dumneavoastră, spuse Malko. Este în legătură cu afacerea noastră. Trebuie localizat un Austin Healey alb, înmatriculat 763 OKD cât şi un Falcon crem 958 KCB. Ultima dată au fost văzute pe Bush Street, părăsind probabil oraşul acum circa 10 minute. Ambele sunt conduse de chinezi..

Hood fierbea de furie:

— Văd că îmi daţi de lucru, nu glumă. Am deja o răscoală pe cap la Daly City. Aceşti porci de comunişti au o reuniune publică unde ard drapelul Statelor Unite. Nu vă promit nimic, dar voi face tot ce pot.

Malko închise. Consternate, gorilele lăsară capul jos. Cei trei bărbaţi se aşezară neputincioşi. Muncit de gânduri negre, agentului îi stăruia în urechi vocea lui Lili spunând „Mă întorc imediat”.

— Aveţi adresa fetei? întrebă el.

— O am, spuse John bucuros că poate răscumpăra într-un fel greşeala făcută.

— Să mergem, ordonă Malko.

Cei trei bărbaţi se duseră la numărul 1024 în President Street. Acolo se afla un imobil de trei etaje fără portar. Apartamentul lui Susan Wong era situat la etajul doi. Nu răspunse nimeni apelurilor la sonerie.

Chris Jones scoase din buzunar o trusă cu şperaclu. După ce „descântă” uşa câteva clipe aceasta se deschise.

— Atenţie, spuse agentul, poate fi o capcană.

Malko şi Brabeck se lipiră de perete, timp în care Jones, lovind puternic uşa cu piciorul, pătrunse în apartament. Se auzi un zgomot surd după care se lăsă liniştea. Brabeck, ţinând în mână Colt-ul său 357 Magnum, privi în jur. Tuşind, Jones încerca să se scuture parcă de o tonă de praf.

— Aici nu-i nimeni, spuse acesta între două accese de tuse.

Se aflau într-o mică garsonieră, având în fund o chicinetă şi o baie deservite de un culoar. Patul era făcut, dar nu era nici un semn de viaţă. Cei trei răscoliră mobilele şi dulapurile din baie. Erau pustii de parcă aici nu locuia nimeni.

— Este prea prudentă pentru a lăsa vreun indiciu, spuse Malko, pe drumul de întoarcere la hotel.

— Dacă s-ar da un ordin de a fi arestate toate chinezoaicele, zise Jones, am termina prin a o găsi pe cea de care avem nevoie.

— S-ar plânge la O.N.U., continuă Brabeck dezgustat.

Când ajunseră la hotel, telefonul tocmai suna. Era Hood.

— Una din maşinile mele a văzut Fordul cenuşiu pe Bayshore Way. Nu a putut-o urmări însă pentru că rula în sens invers iar traficul era foarte intens, le comunică el. Fordul se îndrepta spre sud. Pe curând.

Malko le repetă celor doi mesajul lui Hood.

— Plimbaţi-vă pe Free Way. Le spuse el. Sunaţi-mă din 15 în 15 minute chiar dacă nu găsiţi nimic.

Cele două gorile traversară holul hotelului Mark Hopkins de parcă ar fi fost ciclonul Daisy.

Cinci minute mai târziu rulau pe Bayshore Free Way atât de repede cât le permitea traficul intens.

*

*   *

Lili Hua ieşi grăbită din cabina telefonică. Chinezoaica se urca în maşina sport fără a se grăbi. Trecu apoi prin faţa staţiei Chevron, iar Lili se înscrise în trafic în urma acesteia ca şi cum ar fi alimentat.

Urmărirea era prea facilă. Circulaţia aproape încetase iar maşina albă abia se mişca. Viră la dreapta. După ce trecu pe lângă un teren viran se opri în faţa unei porţi înalte.

Surprinsă, Lili opri în spatele automobilului. O văzu pe cea pe care o urmărea coborând din maşină şi venind liniştită spre ea.

Se chirci speriată pe scaunul pe care stătea, cu creierul golit brusc, fascinată de silueta înaltă a chinezoaicei, parcă crescând pe măsură ce se apropia. Lili avu timp să distingă trăsăturile impasibile ale femeii. Se hotărî să pornească motorul. Zgomotul motorului pornit acoperi pe cel al portierei din dreapta care se deschidea. Lili se simţi apucată de gât de nişte braţe parcă de fier. Cu carotidele strivite, Lili scoase un strigăt ca de şoarece, căzând pe banchetă într-o parte. Chinezoaica deschise larg portiera. Apucând-o de păr pe tânăra femeie, o trase de pe locul de la volan. Ajutată de chinezul care o imobilizase pe Lili, o împinse pe aceasta pe podeaua maşinii. Nu avusese loc nici un schimb de cuvinte. Chinezul, care se retrăsese, era îmbrăcat într-un costum de culoare deschisă, cămaşă galbenă cu dungi fine. Cravata, aproape albă şi pălăria neagră încadrau o faţă plată cu priviri metalice. Avea sângele rece şi inexpresivitatea specifice asasinilor plătiţi.

Chinezul urcă în maşina albă pornind. Chinezoaica cea înaltă îl urma. În fine, cortegiul era închis de un car mortuar negru Cadillac, la volanul căruia se afla un alt chinez cu şapcă.

Cele trei vehicule traversară cartierul până în dreptul unui grilaj de fier forjat, peste care atârna o inscripţie cu litere de aur: „Grădina multiplelor fericiri”.

De fiecare parte a porţii, pe nişte pancarte scrise cu litere roşii, se repeta acelaşi text.

Cele trei maşini rulau pe o alee largă, mărginită de gazon. Farurile luminau din când în când câte o statuie pe soclu.

După aceea traversară un pod mic peste un pârâu miniatural care deversa într-o cascadă aflată în apropierea unei clădiri monumentale, putând fi luată drept templu roman sau pagodă.

Îţi trebuia multă imaginaţie pentru a ghici că această „Grădină a Multiplelor Fericiri” era unul dintre cele mai şic cimitire din California.

Abia opriră cele trei vehicule când doi chinezi cu o targă îşi făcură apariţia. În numai 10 secunde preluară corpul inert al lui Lili. Imediat maşina albă sport cât şi cea a tahitiene străbătură parcul în sens invers.

Chinezoaica cea înaltă urmări cei doi brancardieri în alb până la ascensorul care se puse în mişcare fără cel mai mic zgomot. Interiorul construcţiei semăna cu o clinică. Culoarul pe care mergea grupul era luminat cu lămpi protejate de grilaje, aidoma celor din adăposturile atomice.

Intrară într-o încăpere mică, pătrată, faianţată în alb. În mijlocul camerei se afla o masă de operaţii încadrată de două aparate care aduceau cu instalaţiile de reanimare.

Cei doi chinezi puseră corpul lui Lili pe masa de operaţie şi o legară cu nişte curele de piele ancorate de inele.

— Acum. Dezbrăcaţi-o, ordonă chinezoaica.

Cu grijă, ca şi când ar fi fost vorba de un manechin, cei doi o dezbrăcară pe tahitiană scoţându-i rochia, sutienul, dresul şi chiloţii. Totul fu depozitat într-un sac de pânză albă. Unul dintre chinezi ieşi luând sacul cu hainele fetei.

— Treziţi-o, ordonă femeia celuilalt chinez.

Femeia folosea dialectul din Pekin, fără accent, cu inflexiuni dure.

Chinezul ridică un tub cu o mască de cauciuc, pe care o aplică pe faţa lui Lili.

După circa 20 secunde, tânăra mormăi ceva dând semne de agitaţie. Oxigenul fluiera uşor prin mască.

*

* *

Maşina condusă de Chris Jones intră cu viteză în staţia de benzină de pe Bayshore Freeway în dreptul lui South San Francisco. În ritmul în care mergeau, la miezul nopţii puteau fi în Mexic. A continua astfel, ar fi o dovadă de prostie. John apelă numărul lui Malko, dar trebui să repete zece minute, postul solicitat fiind ocupat.

Malko nu aflase nimic nou.

— Rămâneţi unde sunteţi. Am să vă caut eu.

După ce notase numărul de telefon al cabinei. Îl căută pe Hood.

— Descurcaţi-vă, spuse agentul, dar aş vrea să-mi găsiţi cele două maşini. Este o chestiune de viaţă şi de moarte pentru una dintre colaboratoarele mele.

Hood mormăi:

— O să o rezolvăm şi pe asta. La Daly City lucrurile s-au calmat. Am să angrenez tot personalul disponibil pentru dumneavoastră. Dacă aceste maşini nu s-au transformat în cerbi zburători, le vom găsi.

După terminarea convorbirii cu Malko, Hood apucă microfonul staţiei de emisie-recepţie. Alertând toate echipajele:

— Aici şeful Hood. Atenţie! Către toate maşinile de patrulare! Cod zero. Opriţi, prin toate mijloacele, cele două vehicule ale căror caracteristici vi le-am dat mai devreme. În caz de nevoie, deschideţi focul.

Codul zero era semnalul care conferea operaţiei prioritate absolută. În caz că un echipaj era pe punctul să aresteze nişte hoţi, acţiunea trebuia abandonată pentru a urmări sarcina marcată de cod zero.

— Dacă vreunul dintre voi scapă din greşeală vreuna dintre aceste maşini, tună Hood, jur că acela va merge atâtea zile câte îi mai rămân să curețe culoarele goale ale Alcatrazului.

Trei minute mai târziu. Johnes şi Brabeck văzură trecând în trombă o maşină a poliţiei. Benzinarul se uită la ei pe sub sprâncene.

— Nu-ţi face probleme! O să-i găsească, spuse Chris zeflemitor.

*

*   *

În cameră. Malko se plimba ca un leu în cuşcă. Nu avea încredere în marile dispozitive ale poliţiei. Acestea îi păreau ineficiente împotriva genului de inamici cu care aveau de a face.

În ciuda tuturor presentimentelor, încă spera să primească telefon de la Lili. Trecuse deja o oră de când nu avea nici o veste de la ea.

O jumătate de oră mai târziu zbârnâi telefonul. Malko îl lăsă să sune de trei ori înainte de a ridica. Era Hood cu o voce abătută.

— Au găsit maşinile, anunţă el, în fundul unei râpe din San Bruno Mountains, de-a lungul lui Guadalupe Road. Nu era nimeni înăuntru şi nici nu au găsit urme de sânge.

— Vin şi eu imediat. Trimiteţi-mi o maşină!

Malko nu putea să mai stea cu mâinile în sân. Nu se putea lăsa coordonat ca un copil. Dispăruse şi Lili cu singurul cap de pistă pe care îl avea în legătură cu această afacere. Îl sună pe Jones, pentru a-l pune la curent, îşi puse pistolul la centură şi ieşi.

*

*   *

Lili deschise ochii dar îi închise imediat îngrozită. Chinezoaica cea înaltă, cu faţa impasibilă, îmbrăcată în rochie albă era aplecată asupra ei.

— O să vorbeşti odată, curvă? întrebă ea cu voce plată.

Lili îşi adună tot curajul.

— Lasă-mă în pace, căci el va veni şi te va omorî.

— Care el?

Tahitiana îşi muşcă buzele, dar pe cealaltă nu o mai interesa deja persoana ei.

— Faceţi-o să spună tot ce ştie! o auzi Lili adresându-se unui chinez care se afla în cameră. Vin peste o oră.

Fata încercă zadarnic să se ridice. Nu putea să-şi mişte decât capul. Îl văzu pe chinez apropiindu-se cu un instrument nichelat în mână. Omul avea un cap mare şi obrajii puţin bucălaţi. Aidoma oamenilor bine hrăniţi. O privi pe Lili binevoitor.

— Vrei să ne spui pentru ce o urmăreai pe domnişoara Yangsi, întrebă acesta politicos.

Lili dădu din cap. Chinezul plescăi din buze dezamăgit, apucând-o de sfârcul sânului stâng şi strângând penseta cu toată puterea. Un strigăt inuman ieşi din gâtul fetei. Corpul acesteia se ridică într-un arc de cerc după care căzu din nou pe masă. Chinezul nu spuse nimic, dar penseta se mută mai jos şi strânse din nou… De data aceasta Lili vomită fiind cât pe aici să se înece în propriul geamăt. Metodic, torţionarul continua oribila sa explorare.

Când chinezoaica reveni, douăzeci de minute mai târziu, Lili se afla în stare de leşin. Din gură îi curgea un firicel de salivă. Pieptul, ca şi interiorul coapselor îi erau pătate de sânge. Întreg corpul fetei era agitat de un tremur uşor.

— Cred că a spus tot ce ştie, vorbi chinezul pe un ton servil.

Îi rezumă istoria lui Lili. Chinezoaica ridică privirea.

— Totul corespunde cu ceea ce ştiam eu. Acest om este foarte periculos. Trebuie să ne, debarasăm de el cât mai repede cu putinţă. Această fată ne poate ajuta.

Ea o plesni pe Lili. Tahitiana deschise ochii.

— Tu ai să mori, spuse chinezoaica liniştită. Ai de ales între o moarte uşoară şi un tratament după care, într-o oră, ne vei ruga să te omorâm. Dacă tu faci. Ceea ce spun vei suferi mai puţin.

Lili dădu din cap. Era dărâmată atât fizic cât şi moral. Niciodată nu se gândise că i-ar putea fi atât de rău. Fusese torturată îngrozitor. Nimeni, nici chiar profesioniştii nu suportă aşa ceva fără să vorbească. Lili însă nu ştia acest lucru şi îi era ruşine. Îşi dădea seama că îl trădase pe Malko. Niciodată nu va mai avea îndrăzneala să apară în faţa lui. În această situaţie prefera să moară. Aşa era mai simplu, iar el o va ierta în mod sigur.

Simţea că îl va trăda în continuare, dar la rându-i corpul o trăda. Nu putea suporta nici ideea de a mai suferi încă o repriză de tortură din partea chinezului. În tăcere îi ceru iertare lui Malko.

Chinezoaica ieşi şi se reîntoarse în cameră cu un magnetofon cu baterii, un Uher ultramodern. Aşeză aparatul în apropierea lui Lili, spunându-i:

— Vei înregistra mesajul pe care ţi-l dictez, după care te voi lăsa în pace.

Paralizată de o teroare animalică, fata îi spuse „Da”. Ascultătoare, repetă de trei ori mesajul dictat de chinezoaică. În subconştientul său se întreba cum de nu auzise nimeni ţipetele sale. Ignora faptul că se afla la al doilea subsol al unei clădiri de beton în mijlocul unui parc.

Chinezoaica ascultă mesajul pentru a se convinge că a fost bine înregistrat. Satisfăcută, închise aparatul şi spuse:

— E bine. Acum tu o să adormi. Nu te mai gândi la nimic. Nu vei simţi nici o suferinţă.

Chinezul întrebă:

— Nu mai continuăm interogatoriul?

Chinezoaica ridică din umeri:

— La ce bun? Sunt sigură că a spus tot ce ştie. Este inutil să ne pierdem timpul. Nu ne rămâne decât să o omorâm.

Bărbatul aprobă din cap privind corpul încântător, fără nici o dorinţă. Din cauza fricii, sânii tinerei femei erau tari iar pielea era ca de găină. Cu ochii dilataţi. Lili îşi privea călăii.

— Începeţi! spuse chinezoaica.

Bărbatul se aplecă luând unul dintre tuburile care atârnau lângă masa de operaţie. Acesta era prevăzut cu o margine de oţel tăiată oblic. Apucând braţul stâng al femeii, chinezul căută vena. Înfipse tubul cu un zgomot sec. Tahitiana scoase un geamăt surd. Chinezul ocoli masa. Apucând un al doilea tub. Repetă operaţia la celălalt braţ al victimei. Lili gemu.

— Încă îmi faceţi rău.

— Nu-i nimic, spuse chinezoaica cu blândeţe. Peste puţin timp nu vei mai simţi nimic.

Borcanul din stânga se coloră în roşu. Sângele tahitienei continua să se scurgă picătură cu picătură prin tuburile de cauciuc.

Borcanul din dreapta era plin cu un lichid gălbui. Pe borcan era aplicată o etichetă roşie: „Flexstone. Lichid pentru îmbălsămat, special pentru femei şi copii”. „Transfuzia” efectuată cauza tinerei femei o uşoară mâncărime în vene dar nu provoca durere.

— Va mai dura puţin, spuse chinezul. Nu este cazul să stăm aici..

Fără a spune nimic, cei doi ieşiră din cameră lăsând lumina aprinsă. Lili rămase singură, legată de masă cu ochii închişi.

Ea avea acum o senzaţie de bine, asemănătoare cu cea pe care o simţi înainte de a adormi după o zi obositoare. Lichidul incolor se scurgea în venele ei. Lili încercă să se mişte dar curelele o ţineau strâns legată. Apoi, îşi pierdu cunoştinţa. Când îşi reveni, chinezul era din nou lângă ea. Se pregătea să schimbe borcanul plin cu sânge de la mâna stângă. Cu mişcări delicate ca de chirurg, el puse în loc un borcan gol care începu să se umple imediat. Fata se uita fără să realizeze că este vorba de propriul ei sânge.

Avea o senzaţie din ce în ce mai ciudată. Avea mâncărimi în tot corpul şi mai ales o răceală angoasantă îi cuprindea pieptul. Ea închise ochii.

Deschizându-i din nou, întâlni privirea rece şi indiferentă a chinezoaicei. Ea vru să vorbească, dar nu reuşi. Întorcând capul, văzu o faţă identică aplecată asupra ei. Dar ea nu ştiu niciodată dacă aceasta era o realitate sau vis. Deodată simţi o crampă puternică la inimă, ca şi când cineva i-ar fi cuprins-o cu mâna şi ar fi răsucit-o. Deschise gura ca pentru a respira adânc, dar leşină din nou.

— A murit? întrebă chinezoaica.

— Nu încă!

Chinezul luă pulsul victimei.

— În zece minute va surveni sfârşitul. Lichidul n-a atins încă toate zonele vitale.

Femeia ridică capul.

— Cât timp va trebui pentru a termina tratamentul? Aş dori ca mâine dimineaţă să fie rezolvată problema.

— Va fi gata.

Bărbatul se apropie de o masă supraîncărcată cu instrumente chirurgicale şi alese un scalpel şi o chiuretă destul de lungă, apoi se îndreptă spre Lili şi cu un gest foarte sigur îi făcu o incizie de zece centimetri pe abdomen. Ea abia tresări. Curseră câteva picături de sânge. Chinezoaica încruntă sprâncenele. Operatorul se scuză:

— Trebuie s-o golesc acum dacă dumneavoastră doriţi să fie gata mâine dimineaţă.

El adăugă puţin încurcat:

— Odată îmbălsămată, nimeni nu va putea spune dacă ea a fost îmbălsămată înainte sau după moarte…

Chinezoaica nu răspunse. Ieşi din cameră urmată de-o altă chinezoaică, cea pe care o zărise Lili înainte să-şi piardă cunoştinţa. Era exact dublura ei. Îmbrăcate şi coafate la fel, fiecare dintre ele putea fi luată drept cealaltă. Ele erau gemene: Yang-si şi Yang-nam.

— Este plictisitor să trebuiască să te debarasezi atât de repede de această fată, remarcă Yang-si, funcţionara de la bancă.

— Adevărat! Spuse cealaltă. Această mică idioată mă urmărea însă.

— Cel care o folosea va veni s-o caute…

— Nici o problemă din cauza asta, spuse Yang-nam. Mâine dimineaţă, corpul îmbălsămat va fi plasat într-un coşciug din cele care va pleca la Hong Kong, pe care-l vom lăsa în laborator şi-l vom îmbarca în ultimul moment. De-acum înainte trebuie să ne ocupăm de adversarul nostru. Ne-a împins deja la multe imprudenţe care ar putea compromite organizaţia noastră.

Cele două femei ajunseseră la o uşă blindată unde se termina culoarul. Aşezat pe un scaun pliant, un chinez ridică zăvorul şi salută cu respect. De sub bluza albă se vedea crosa unui pistol de calibru mare. De partea cealaltă a porţii, era o gardă identică.

Chinezoaicele urcară o scară metalică ce ducea la parterul clădirii. În apropierea acelei scări mai era un asiatic care veghea ca vizitatorii cimitirului să nu se rătăcească în zona interzisă. Alături. Într-un birou, un alt guard supraveghea pe un ecran de televiziune cu circuit închis, cu camera de luat vederi plasată pe grilaj.

În sala de îmbălsămări, chinezul îşi termina treaba. Cu faţa acoperită de o mască el cosea la loc, folosind un ac mare curbat, incizia pe care Lili o avea pe abdomen. Apoi, cu gesturi. Delicate de chirurg, el îi închise buzele în acelaşi mod şi folosind ciment pentru pleoape, îi lipi ochii. În câteva ore, Lili va fi un cadavru foarte convenabil îmbălsămat. Era un tratament de lux care costa aproximativ cinci sute de dolari.

*

*   *

Pe Guadalupe Road, circulaţia oricărui vehicul era deja interzisă de o jumătate de oră, când sosi Malko, adus de un vehicul al poliţiei. Hoope era acolo.

— Nu era nimeni, nici viu nici mort în aceste maşini, îl anunţă el.

Un elicopter al poliţiei se învârtea lent de-a lungul râpei, luminând scena accidentului cu trei faruri orbitoare. Cele două caroserii erau la câţiva metri una de alta.

— Nu există nici o îndoială că au fost aruncate intenţionat, remarcă Hood.

Malko îi împărtăşea părerea.

— Şefule! spuse el. Trebuie să facem totul pentru a regăsi o chinezoaică, numită Lili. Dacă ea mai trăieşte, cred că ştie multe despre cei care se află în spatele epidemiei dumneavoastră.

Aici Malko exagera puţin, dar era convins că raţionamentul era corect. Era pe urmele reţelei comuniste care operând în oraş, nu avea cum să nu fie amestecată în spălarea de creiere.

Hood îşi scuipă ţigara.

— Dacă este adevărat, am să merg s-o caut şi în infern. Am să încerc imposibilul. Nu pot percheziţiona toate casele din San Francisco, dar vom interoga pe toţi oamenii care ar fi putut să vadă aceste maşini sau pe cei care le conduceau.

Malko îi mulţumi fără să-şi facă prea mari iluzii. El se temea că prin mijloace legale, clasice nu vor obţine mare lucru. După ce îi strânse mâna lui Hood, se duse la Chris Jones şi Milton Brabeck, care-l aşteptau pe mal.

— Să ne-ntoarcem la San Francisco, zise el.

Se instală. Pe locul din spate al maşinii şi nu deschise gura până în oraş. Era chinuit de un gând dureros. Probabil că Lili Hua îşi găsise sfârşitul din cauza lui.

N-ar fi trebuit sub nici o formă s-o implice în treburile lui, chiar şi pentru cea mai măruntă problemă. Îşi dădu seama deodată de locul pe care tahitiana îl ocupa în viaţa lui. Nu era vorba de dragoste, ci de o tandreţe drăgăstoasă.

O furie rece îi strângea stomacul. Adversarii lui închideau metodic toate pistele, pe măsură ce el le descoperea. Adâncit în gândurile sale negre, nu remarcă de-a lungul autostrăzii nici urmele unui incendiu şi nici o maşină răsturnată. Mai avusese loc o manifestaţie de-a „comuniştilor”.

Ajungând la Mark Hopkins, Malko ştia ce are de făcut. El surâse cu răceală.

— Vă propun pentru mâine dimineaţă o mică plimbare până la Los Angeles pentru a face o vizită unuia din prietenii mei vechi, maiorul Fu-Chaw. Am impresia că ştie mai multe despre această istorie şi că modestia sa obişnuită nu-i permite să recunoască…

— Şi o să ne putem ocupa puţin de acest Fu şi nu ştiu mai cum? întrebă Jones.

— S-ar putea, însă trebuie procedat cu delicateţe. Eu bănuiesc că el ştie multe lucruri.

Jones şi Milton erau grăbiţi să-şi folosească pistoalele care rugineau în tocurile lor de la debutul acestei afaceri.

Cei trei bărbaţi se duseră la culcare. Primul avion spre Los Angeles, cel al Western Airlines, pleca la ora 7,35.

Malko se răsuci în pat timp de o oră până să adoarmă. Gândul lui era la Lili Hua. Chiar dacă-i vor retrage misiunea, el va continua singur.

Capitolul IX

Malko se plimba prin cameră ca un leu în cuşcă, pradă unei furii cumplite. Ochii lui deveniseră verzi. Chris şi Milton îl observau tăcuţi şi nu ştiau cum să-l liniştească.

Vizita lor ia Los Angeles nu dusese la nici un rezultat. Fuseseră primiţi de o chinezoaică grasă care le explicase într-o engleză stricată că Fu-Chaw era plecat într-o călătorie de afaceri şi că ea nu ştia nici unde era, nici când urma să se-ntoarcă. Malko se dusese apoi la vila lui Fu-Chaw din Hollywood. Totul era încuiat. Nişte vecini le spuseră că-l văzuseră pe chinez plecând în ajun cu maşina.

Pentru mai multă siguranţă, solicitară corespondentului local al State Departament să telefoneze la chinez, dar rezultatul fu acelaşi.

Necăjiţi, cei trei bărbaţi se-ntoarseră cu primul avion la San Francisco. La hotel nu-i aştepta nici un mesaj din partea lui Hood.

În trecere, agentul cumpără „San Francisco Chronicle” oferit de hotelul Mark Hopkins şi-l răsfoi, însă tot ce găsi referitor la afacerea lor era un scurt anunţ în pagina 17: în ajun fuseseră înregistrate din nou tulburări comuniste în mai multe localităţi mici de pe lângă Oakland, de cealaltă parte a golfului. Acestea deveneau acum o banalitate şi jurnalele nu le mai inserau pe prima pagină.

Împături ziarul şi se rezemă cu coatele de pervazul ferestrei. Insula Alcatraz se detaşa în soare. Ca un şarpe lung, Bay Bridge se derula până la Oakland. Undeva în acest peisaj încântător se găsea cheia misterului.

El era însă un om de acţiune şi nu putea rămâne inactiv un timp îndelungat.

— Să mergem! spuse el gorilelor.

Urmau să-l viziteze pe bunicul lui Lili Hua. Din păcate, nu era o vizită de plăcere. Urma să-l anunţe că nepoata sa dispăruse şi că probabil era moartă. Malko se simţea de pe-acum bolnav. El intenţiona să-i ceară bătrânului să traducă documentul codificat, document care părea să aibă mare importanţă pentru misterioşii săi adversari. Poate că nu existau şanse prea mari, dar în impasul în care se găseau…

Gorilele admirau discreta monogramă brodată pe cămaşa lui Malko. Era unul din micile lucruri care-i confereau un prestigiu infinit. Agentul îşi puse haina şi-şi trecu pieptenul prin păr. La patruzeci de ani, părul lui blond nu albea deloc.

Gorilele ieşiră înaintea sa pe culoar. Ascensorul sosi imediat, iar Chris şi Milton se dădură la o parte spre a-i face loc prinţului. Ei aveau umerii laţi şi mintea îngustă, dar erau educaţi.

— La parter! spuse Malko.

Liftiera în fustă roşie şi şosete albe aprobă din cap. Ea era cu spatele la ei, cu faţa spre butoanele sale. Malko remarcă faptul că femeia este mai înaltă decât un chinez obişnuit şi că avea picioare frumoase.

Ascensorul porni, apoi încetini şi poarta se deschise. Ei se aflau în garajul de la subsol. Malko nu avu timp să bage de seamă eroarea liftierei care nu oprise la parter.

Văzând creatura de vis care stătea în cadrul uşii, o chinezoaică înaltă îmbrăcată într-un combinezon alb de automobilist de formula 1 care-i venea mulat pe trup, cu părul pieptănat în coc. Gorilele deschiseseră ochii cât cepele.

Cu un surâs discret, făptura înaintă spre Chris Jones aflat în culmea extazului şi îi înfipse degetele în ficat.

Chris emise un zgomot ciudat şi din gură îi curse un jet de salivă. El încercă să scoată pistolul şi nu putu evita o a doua lovitură la gât care-l lovi drept în carotidă. Americanul căzu năucit.

Malko o recunoscu pe chinezoaică, în momentul în care-l lovi pe Jones: era cea de la bancă.

Din păcate, nu avu timp să spună nici un cuvânt. Liftiera se-ntoarse. Se cu faţa. Avea aceeaşi figură ca prima chinezoaică. Malko ezită o clipă, întrebându-se dacă visează. Deja însă, noua venită îl apucase de mâna dreaptă şi-l trase cu violenţă, catapultându-l efectiv afară din, cabină şi el se trezi imobilizat.

În loc să se lupte, se lăsă pe podeaua din ciment, antrenând-o în cădere pe chinezoaică şi se rostogoli pe o parte.

Dintr-o săritură, fu în picioare cu revolverul în mână.

Dar nu avu timp să apese pe trăgaci. Trei chinezi, de data asta de talie normală, cu faţa inexpresivă, se năpustiră din spatele unei maşini asupra lui Malko.

Îl lovi pe primul din zbor cu mâna în care ţinea pistolul. Lovit în tâmplă bărbatul căzu, dar ceilalţi doi se năpustiră asupra agentului. Unul îl prinse într-un tur de cap şi începu să-l strângă de gât iar celălalt îi înhăţase mâna şi încerca să-l dezarmeze. Scuturându-se cu furie de cei doi adversari ai săi, Malko alerga printre maşini.

Brabeck reacţionase cu o secundă de întârziere, paralizat de încântătoarea apariţie.

Femeia îi dăduse o puternică lovitură de manşetă în tâmplă, proiectându-l într-un stâlp metalic. Nenorocitul avusese impresia că-i căzuse Empire State Building în cap. Pe jumătate groggy, porni din nou la atac cu mâinile înainte. El nu avea delicateţurile lui Malko şi apucând-o de gât pe chinezoaică îşi înfipse degetele în carnea delicată, cu un icnet de măcelar.

Chinezoaica scoase un ţipăt răguşit şi încercă să scape din priză. Profitând de deruta ei, Milton se repezi în ajutorul lui Malko. El ajunse tocmai la timp pentru a-l înşfăca de gât pe chinezul care se pregătea să-i sugrume şeful.

Cel de-al doilea însă îi dădu o puternică lovitură de braţ peste ceafă şi el se clătină.

— Jones! urlă Malko.

Chris Jones nu mai auzea nimic. Aşezat în fundul cabinei el scoase totuşi revolverul şi-l ridică, fără forţă.

Malko, debarasat de adversarii lui, se găsi faţă-n faţă cu chinezoaica în alb. El ridică arma. În secunda următoare pistoletul îi zbură din mână în celălalt capăt al garajului, propulsat de piciorul femeii. Imediat, ea se aruncă asupra lui, dar, dezechilibrată, ea îi oferi gâtul şi ceafa adversarului. Cu o lovitură de manşetă, Malko ar fi putut s-o doboare. El ezită o fracţiune de secundă. Era o treabă inimaginabilă. Timpul pierdut se răzbună. Lovise prea târziu. Chinezoaica pivotă şi Malko primi o lovitură puternică în stomac. Nu era altceva decât mâna dulce pe care o sărutase în urmă cu opt zile. Îndoit de durere, el nu sesiză braţul care-l lovi în ceafă şi care-l zăpăci. Chinezoaica, cu o răsucire de şolduri îl urcă pe umăr şi plecă spre ieşirea garajului.

Ocupat cu cei doi chinezi, Milton văzu scena. Cu un efort disperat îl lipi pe unui dintre ei de portiera unui Buick şi îi dădu celuilalt, care continua să se agate de braţul lui drept, o puternică lovitură de cap.

Cu repeziciune, el scoase revolverul Magnum 357. Ochi spre femeia care fugea după şeful lui, însă riscul era foarte mare. Putea să-l atingă pe Malko.

Chinezul care fusese năucit de lovitura lui Malko se năpusti asupra lui Milton. Gorila trase de două ori. Detunăturile avură un ecou teribil în garaj. Omul făcu un salt spre spate şi rămase ţintuit pe ciment de gloanţele de calibru 45.

Ceilalţi doi însă reluară atacul. Sub o morişcă de lovituri de pumn şi de picior primite în ficat, Brabeck se chirci şi pistolul îi zbură din mână. Înnebunit, abia se mai ţinu pe picioare când unul dintre adversari îi apucă pumnii, se lăsă pe spate, apoi punând un picior în stomacul gorilei, trase cu toată puterea.

Milton plană prin garaj la joasă altitudine şi-şi încheie cursa pe capota unui Lincoln Continental alb pe care rămase imprimată greutatea sa de 90 kg.

Cei doi chinezi alergau de] a prin garaj, precedaţi de chinezoaica în costum de liftieră.

Zăpăcit, portarul îi lăsă să treacă. Totuşi, liftierele arareori ieşeau din hotel în uniformă alergând. Toţi trei dispărură pe California Street. Un Oldsmobile negru bloca intrarea garajului de la Mark Hopkins. Chinezoaica venită cu această maşină fugi până la un al doilea Oldsmobile garat chiar în faţă. A doua chinezoaică, cea în combinezon alb, era deja la volan. Malko era în faţă, pe podea, fără cunoştinţă.

În aceeaşi clipă, Milton Brabeck se dădea jos de pe capota Lincolnului.

Atunci când el trecu prin faţa portarului, cu enormul său pistol cu crosa nichelată în mână, cu faţa plină de sânge, angajatul hotelului înţelese că-n garajul său se petreceau lucruri ciudate.

Oldsmobilul demarase deja. Gorila recunoscu silueta în alb de la volan. Brabeck ridică arma, sprijinindu-şi braţul stâng de braţul celălalt îndoit. O camionetă se interpuse între ei. El lăsă arma jos. Timpul scurs până ce vehiculul dispăru, făcu inutilă orice fel de încercare din partea gorilei de a deschide focul.

El nu ştia ce să facă. Tocmai atunci se opri în faţa garajului o limuzină Cadillac crem şi claxonă imperios. La volan era un bărbat în smoking, însoţit de o femeie încă frumoasă, cu un coc enorm, îmbrăcată în rochie de seară, decoltată până la buric.

Ochii gorilei străluciră.

Cu un gest brusc, el deschise portiera Cadillacului dinspre partea şoferului. Crezând că este vorba despre un angajat al garajului, bărbatul schiţă un zâmbet.

— Cară-te! spuse pe un ton sumbru Milton Brabeck.

Unind vorba cu fapta, îl apucă pe bărbat de braţ şi-l trase afară din maşină. Nenorocitul se pomeni clătinându-se în mijlocul străzii, în timp ce Milton se instală la volan.

— Bună ziua, doamnă! spuse el politicos.

— Asasinule! Hoţule! strigă femeia. Dă-te jos din maşina asta.

Bărbatul cel gras tocmai îşi revenea din năuceală şi se agăţa de portieră cu ambele mâini. Gorila îl lovi peste mână cu ţeava pistolului.

— N-avem timp de discuţii.

Cadillacul sări sub puterea celor 385 de cai putere. Totul se petrecuse în zece secunde. Oldsmobilul era încă în josul bulevardului California, oprit la semafor.

Milton trecu prin intersecţia cu Kearny Street având 70 mile pe oră, reuşind să evite în ultimul moment un tramvai. Cadillacul făcu un salt de douăzeci de centimetri şi cocul vecinei lui Milton se strivi de plafon. Ea strigă:

— Opreşte imediat! Am să vă trimit la camera de gazare.

— Hm! Hm! zise Milton ocupat cu depăşirea unui tramvai.

Oldsmobilul negru abia virase la dreapta pe Market

Street.

Dama coborâse geamul şi urla către trecători:

— Este o răpire! Chemaţi poliţia! Chemaţi poliţia!

Milton îşi încruntă sprâncenele şi zise:

— Nu-mi creaţi probleme, madam! Nu vreau să vă răpesc. De altfel ce-aş putea dori de la o femeie împodobită ca un pom de Crăciun? O să coborâţi la prima.

El îşi şterse sângele care-i curgea pe faţă şi puse o frână bruscă. Vecina lui se lovi cu nasul de parbriz. Milton se aplecă, deschise portiera din dreapta, o împinse pe femeie şi acceleră din nou.

În retrovizorul maşinii, o văzu înconjurată de trecătorii care o compătimeau. O să aibă ce povesti prietenelor…

Oldsmobilul negru era în faţa lui la o distanţă de 300 de metri. El fu tentat să-l prindă din urmă, dar îşi spuse că poate îl va conduce la un loc interesant. S.A.S. Nu era în pericol dacă nu-l uciseseră imediat.

Ar fi dat mult ca Jones să fie lângă el, dar în momentul acela, Chris îşi ţinea revolverul său 38 Special în burta directorului de la Mark Hopkins, întrebându-l:

— Ce hotel de rahat e ăsta în care clienţii sunt atacaţi în ascensor? Ar trebui să vă ciuruiesc imediat…

— În douăzeci de ani, începu să spună directorul, eu…

În holul hotelului era mare fierbere, atunci când un membru al Convenţiei „Amicii Americii Latine” chemase ascensorul numărul 4. Jones, aşezat în fund, se ridicase încet şi ieşise din cabină cu un ochi vânăt şi cu pistolul în mână.

Fusese descoperită, închisă într-un dulap în perete de la etajul trei. Liftiera care trebuia să fie de serviciu, legată fedeleş, efectiv strangulată. Femeia era aproape vânătă.

Dintr-o maşină a poliţiei chemată de director, coborâră doi agenţi blazaţi. Jones îşi băgă pistolul în buzunar şi prezentă legitimaţia de lucrător al Serviciului Secret, ceea ce reprezenta o excelentă carte de vizită. În principiu, Serviciul Secret se ocupa numai de protecţia preşedintelui Statelor Unite şi de falsificatorii de bani. C.I.A. Obţinuse ca unii dintre lucrătorii săi să beneficieze de această acoperire pe teritoriul U.S.A., bineînţeles în mod oficios. Acesta era un mod de a evita incidente supărătoare. El le explica poliţiştilor ceea ce păţise, atunci când apăru bărbatul gras din Cadillacul alb, care devenea din ce în ce mai vânăt de furie. El se năpusti în direcţia poliţiştilor:

— Mi-au furat maşina şi mi-au răpit soţia. Sunt unul dintre prietenii guvernatorului şi…

Chris Jones ciuli urechile:

— Cine?

Grasul povesti scena printre sughiţuri de indignare. Era cât pe ce să facă un atac de apoplexie atunci când faţa lui Jones schiţă un surâs larg pentru a spune:

— Cât de bun este bătrânul Milton… Eram sigur că nu se va lăsa doborât. Ce număr are maşina dumneavoastră?

Prea surescitat pentru a protesta, bărbatul răspunse:

— Cadillac 947 JBF.

Chris Jones mulţumi şi se repezi spre maşina poliţiei. El le comunică numărul Cadillacului şi le ceru să-l caute cu discreţie, după care urcă în cameră. El mai avea încă ameţeli şi se aştepta ca Milton să-i comunice noutăţi la telefon.

Capitolul X

Oldsmobilul negru rula pe Bayshore Freeway cu 65 de mile pe oră. La o sută de metri în spate, Milton Brabeck încerca să pară un miliardar în vacanţă, la volanul Cadillacului său nou.

Circulaţia era intensă şi chinezoaicele se credeau în siguranţă. Ei trecură de aeroport. Milton văzu la timp clipind luminile roşii ale semnalizatoarelor Oldsmobilului. Acesta vira la dreapta.

Frână şi se angajă la rândul lui pe Milbrae Avenue. Era mai dificilă urmărirea, deoarece acum Cadillacul crem se vedea de departe.

Milbrae Avenue se termina la malul mării. Maşina neagră coti la dreapta pe Bayshore Highway, arteră paralelă cu golful. Un panou verde făcea cunoscut faptul că San Francisco se termina. Nu se mai vedeau decât terenuri virane sau hangare pentru vapoare.

Din fericire, Oldsmobilul o luă pe un drum nepavat care ducea spre un grup de hangare la marginea apei. Milton depăşi drumul, privind cu coada ochiului. Drumul se înfunda şi era imposibil să mergi mai departe. Terenul era neted ca-n palmă. Milton continuă să meargă pe Bayshore Highway care ceva mai departe se întâlnea cu autostrada. La intersecţie era o cabină telefonică. Gorila opri, se căută febril în buzunar şi găsi în fine o monedă de un cent. Dumnezeu ţinea cu el.

Dacă Jones nu era complet năucit de loviturile primite, era probabil în camera lui aproape de telefon, ascuţindu-şi spada.

Soneria nu sună nici de două ori.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Chris, unde te afli? Venim şi noi imediat.

— Care „noi”?

Chris glumi satisfăcut:

— O duzină de maşini, poate câţiva motociclişti ai poliţiei şi un mic camion cu membri ai gărzii naţionale cu câteva mitraliere.

— Ai făcut rost şi de vreun port avion? întrebă Milton cu răceală. Să ştii că războiul nu s-a terminat. Dacă vii cu toate astea, S.A.S. Ar fi lichidat înainte ca noi să ridicăm degetul mic, aşa că vino numai tu, singur.

El îi expuse situaţia. Trei minute mai târziu, Jones rula cu toată viteza pe Bayshore Freeway. Găsi cu uşurinţă Cadillacul. Cele două gorile ţinură un consiliu de război în apropierea maşinii.

— Luăm o şalupă şi ajungem pe apă acolo, propuse Jones. Să ne grăbim.

Oldsmobilul era parcat de douăzeci de minute.

Dintre toate ambarcaţiunile, Jones puse ochii pe un vas prevăzut cu un mic motor auxiliar şi nişte vâsle, vas aflat la o depărtare de o milă în micul port Burlingame.

Nimeni nu-i văzu sărind înăuntru şi plecând cu discreţie, folosind vâslele. Era ziua împrumuturilor, dar nivelul era în scădere.

Din fericire, apa golfului era calmă. Când ieşiră din port, cei doi porniră motorul.

Urmând coasta se apropiară de depozit. Cu două sute de metri înainte de acesta, găsiră un fel de debarcader din lemn, aşezat pe stâlpi. Dacă ajungeau acolo, puteau aborda discret strecurându-se pe dedesubt.

Jones opri motorul.

— La vâsle! zise el.

Fiecare cu o vâslă, lungiţi pe fundul bărcii abordară în linişte şi încercară să se apropie. De departe, ambarcaţiunea putea fi luată drept o barcă în derivă.

*

*   *

Deschizând ochii, Malko simţi atingerea unui obiect rece pe ceafă. Îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza că era înghesuit pe podeaua unei maşini, lângă şofer. O voce pe care o cunoştea bine, îi zise:

— Dacă încercaţi să vă ridicaţi, vă înfig un glonte în ceafă.

Ameninţarea asta nu admitea nici o replică. Ghemuit pe jos, Malko aruncă o privire acelor frumoase picioare care-l încadrau.

— Dacă vă promit că nu încerc să fac nimic, îmi permiteţi să mă aşez mai confortabil? întrebă într-o doară.

— Nu!

Apăsarea ţevii deveni mai puternică pe ceafa lui, ca pentru a-i întări spusele. Agentul nu mai insistă. Se întreba de ce îl răpiseră. Ar fi fost mult mai simplu să-l omoare pe loc.

Maşina rula cu viteză, ceea ce însemna că erau pe o autostradă.

În acelaşi moment un vuiet acoperi zgomotul motorului. Un avion cu reacţie trecea la joasă altitudine. Cu siguranţă erau foarte aproape de aeroport, undeva în sudul oraşului.

Malko fu zdruncinat de mai multe viraje, cu ţeava pistolului lipită de ceafă. Mai merseră câteva secunde, după care maşina se opri. Aproape imediat pistoletul părăsi ceafa şi vocea ordonă:

— Coborâţi!

Agentul se destinse cu greutate. Simţea dureri puternice la stomac şi se clătină aidoma unui om beat. Se sprijini de maşină şi privi în jurul lui.

Oldsmobilul era oprit într-o curte înconjurată de un gard de lemn. În fund era un depozit şi se simţea mirosul sărat al mării. O altă maşină era oprită ceva mai departe.

La doi metri, chinezoaica de la Sausalito ţinea îndreptată spre el ţeava unui mic pistolet de fabricaţie necunoscută, cu piedica trasă. Era îmbrăcată în combinezonul său alb, foarte mulat pe corp.

Apăru şi cea de-a doua chinezoaică îmbrăcată în ţinuta roşie de liftieră, ţinută care nu reuşea s-o urâţească. Malko privi către cele două femei.

Acestea erau cele mai diabolice gemene pe care le întâlnise vreodată.

Lui nu-i rămase mult timp să reflecteze. Trei asiatici mici de statură îl înconjurară. Îi suciră mâinile şi-l legară ca pe un cârnat, târându-l înăuntrul hangarului. Gemenele intrară după ei.

Două becuri chioare luminau depozitul. Cam peste tot erau lăzi şi butoiaşe. Două ochiuri de fereastră cu grilaj, permiteau pătrunderea aerului mării.

Unul dintre chinezi îi puse lui Malko o piedică şi acesta căzu pe-o parte, pe podea. Fără probleme, chinezul se aşeză peste el.

Cele două gemene dispăruseră. Deşi zbătându-se, Malko avu timp să remarce faptul că un perete interior împărţea camera în două, ridicându-se până la jumătatea distanţei între podea şi tavan. Se auzi un zgomot. Privind în direcţia din care venea acesta, Malko văzu una dintre chinezoaice apărând. Trăgea după ea un fel de colivie cu forma aproximativă a unui corp uman având mai multe despărţituri pe lăţime.

Colivia tocmai fu aşezată alături de el, când apăru cea de-a doua femeie aducând o colivie mult mai mică, acoperită de un material negru.

Acest ceremonial nu-i spunea nimic semnificativ lui Malko. Încercă să se mişte, dar chinezul care stătea pe el ca pe un balot îl înţepă uşor cu vârful unui pumnal. Dintr-o dată, Malko se simţi ne apăsat de greutatea cu care se obişnuise aproape. Cu o săritură chinezul se ridicase în picioare.

Aflat în continuare întins pe podea, Malko zări venind spre el o siluetă pe care o cunoştea foarte bine. Rotofei, cu părul grizonat, se apropia maiorul Fu-Chaw. Acesta se opri lângă Malko, zâmbind discret.

— Ce păcat… Prietenul nostru, amiralul Mills, nu este prezent la această întrunire, spuse Chaw sarcastic. Actualmente eu conduc cea mai importantă reţea de spionaj de pe teritoriul american, organizaţie care se află sub nasul F.B.I. Şi al C.I.A.. Din ultima făcând parte şi eu. În plus, intuiţia dumneavoastră nu v-a înşelat. Noi am pus la punct o metodă de subversiune infailibilă. În câteva luni vom controla toată această regiune, printr-un interpus al nostru. În ciuda eforturilor dumneavoastră, lăudabile de altfel.

Cele două femei stăteau tăcute şi nemişcate în spatele lui Fu-Chaw. Liftiera schimbase hainele roşii cu un combinezon asemănător cu al celeilalte. În talie aveau tocuri de piele conţinând pistoale cu ţeava lungă. Malko era scârbit de toată această comedie.

— Omorâţi-mă, în loc să mă siliţi să asist în continuare la această clovnerie, spuse el.

Fu Chaw aprobă dând din cap.

— Avem tot timpul, S.A.S. De altfel, am hotărât să vă suprimăm. Mai întâi vrem să aflăm tot ceea ce aţi realizat dumneavoastră. Trebuie, aşadar, să vă interoghez. Personal, nu subestimez nici curajul şi nici capacitatea dumneavoastră profesională. Voi fi obligat astfel să merg până în pânzele albe pentru a mă convinge de adevărul celor ce-mi veţi spune. Va fi penibil, dar vă asigur că voi face acest lucru fără ură. Priviţi…

Maiorul îndepărtă voalul care acoperea colivia mai mică.

Botul ascuţit şi cenuşiu al unui şobolan enorm se lipi de gratii. S.A.S. Schiţă o grimasă de dezgust. După aventura mexicană[7], simţea acum o adevărată oroare faţă de rozătoare.

— Aceştia sunt şoareci de Hong Kong, continuă Fu Chaw. Sunt nemâncaţi de mai bine de trei zile.

Vorbind, maiorul ridicase complet voalul negru care acoperea colivia. Aceasta conţinea cinci rozătoare de talia unei pisici mici.

La un semn al lui Fu Chaw, cei trei chinezi îl luară pe Malko în braţe. Unul dintre ei deschise colivia cea mare timp în care ceilalţi doi îl împingeau înăuntru. Se pomeni în colivia încuiată, cu corpul divizat în şase zone, fiecare dintre acestea fiind delimitată de o barieră în formă de grilaj transversal. Începea să înţeleagă supliciul la care va fi supus.

Fu Chaw îi confirmă temerile.

— Unul dintre ajutoarele mele va introduce aceste animale drăguţe în ultimul compartiment, cel al picioarelor. Apoi se va ridica fiecare barieră pe rând, ajungând în final la cea care permite accesul la faţa dumneavoastră. La fiecare barieră voi pune întrebarea care mă interesează, mereu aceeaşi. După ce veţi fi răspuns de şase ori, voi fi sigur că nu spuneţi decât adevărul.

---

[7] A se vedea „Operaţiunea Apocalipsa”, Plon.

Malko tăcu. Nu putea crede că evenimentele se produceau în America, într-unul din cele mai frumoase oraşe ale ţării, la ceva mile depărtare de poliţie şi armată. Tot ce era pe cale să se întâmple părea imposibil.

— Această probă, continuă Fu Chaw, este foarte veche. Agenţii noştri fiscali foloseau procedeul pentru a-i demasca pe evazionişti. Este ceea ce se numeşte în China „Cele şase bariere ale minunatei înţelepciuni”. Cum sunt puţin grăbit, aceasta este cea mai sigură metodă pentru un profesionist de talia dumneavoastră. Prima se numeşte „Bariera minunatei speranţe”. Şobolanii vor ataca picioarele dumneavoastră. Cea de-a doua barieră este „Bariera dublei bucurii” şi este puţin mai penibilă. Doar caractere. Foarte călite, precum al dumneavoastră, pot înfrunta fără teamă a treia barieră numită „Bariera adevăratului extaz”. A patra barieră, e^a „a dulcei griji”, nu este decât o glumă. Numai puţini oameni rezistă la cea de-a cincea, numită „Bariera dulcilor dorinţe”. „Bariera celestă”, a şasea, vă face să pătrundeţi în bucuria înţelepciunii depline. Corpul dumneavoastră, puţin ciopârţit va pleca într-un coşciug din lemn de santal spre un cimitir din regiunea Canton.

Malko nu mai asculta acest amestec de folclor şi oroare. Se întreba cum ar putea face să-şi înghită limba, ca fiind ultimul mijloc de a scăpa de tortură, un truc care era învăţat la şcoala specială din Fort Worth. Din păcate, înainte trebuia să-şi secţioneze „frâna”, ligamentul care ţinea limba legată de palat. Pentru asta era necesar să aibă mâinile libere pentru a putea smulge ligamentul cu degetele, în lipsa unui cuţit.

În aceeaşi clipă simţi o atingere catifelată pe piciorul stâng. Şobolanii trecuseră deja prima barieră.

Aceasta depăşea puterile sale. Urletul inuman făcu să tresară cele două gemene. Malko încercă din toate puterile să se îndoaie. Nu se stinsese bine ecoul ţipătului său când planşeul se ridică de parcă ar fi fost azvârlit de o explozie, la ambele capete ale încăperii. Scândurile putrezite zburară în ţăndări, iar din stânga îşi făcu apariţia torsul lui Chris

Jones, acoperit de alge precum Neptun.

Cele două gorile nu aveau decât un merit redus în cazul acestei apariţii spectaculoase. În anumite locuri, lemnul podelei era atât de ros de sare şi de umiditate, încât putea fi străpuns cu degetul, cu atât mai mult de un cap pătrat şi de nişte umeri solizi.

Milton Brabeck avu o apariţie mai puţin reuşită. O scândură verzuie şi mâncată de carii rămăsese agăţată în părul său, dar ambele mâini îi erau ocupate. În stânga avea un Magnum 357, iar în dreapta ţinea un Smit&Wesson de calibrul 45. Ambele arme începură să tragă simultan. Spre nenorocul lui Fu Chaw, acesta era aşezat pe traiectoria gloanţelor. Sub şocul proiectilelor grele, faţa maiorului zbură în ţăndări, Fu Chaw căzând pe spate.

Cu armele sale, Jones trăgea cu cadenţa maximă de care era capabil. Cei trei chinezi căzură făcând salturi dezarticulate. Unul dintre ei merse trei metri cu ochiul ieşit din orbită ţinut în mâna dreaptă. Un proiectil tras de Jones făcu să explodeze craniul chinezului. Cele două gemene se aruncaseră la pământ. Ştiau şi ele să folosească un revolver. Becurile agăţate de tavan se făcură ţăndări simultan cu capul celui de-al treilea chinez. Milton Brabeck se aruncă la pământ, tocmai când o grindină de gloanţe spulbera lemnul care-i rămăsese agăţat în păr.

Un miros acru de cordită invadase camera. Malko uitase de rozătoare. Cu o săritură disperată reuşise să răstoarne colivia chiar în momentul în care o ploaie de gloanţe periau locul în care fusese puţin mai devreme. Poarta sări în lături sub o nouă rafală mortală. Jones avusese timp să reîncarce arma. Se auzi un zgomot de motor, apoi gorila ieşi din văgăună, aruncându-se în faţa porţii. Un glonţ făcuse să sară schije la numai un centimetru de fruntea sa.

— Repede! strigă Malko. Şobolanii.

Brabeck lumină colivia cu o lanternă şi scoase o înjurătură. Cu dreapta deschise colivia, trăgându-l pe Malko afară. Rozătoarele fugiră chiţăind. Brabeck îşi goli încărcătorul în plin.

— Era şi timpul! zise el. Noroc că aţi strigat. Nu ştiam ce se petrece.

Agentul îşi masa articulaţiile de la mâini, Jones îi povesti cum reuşiseră să ajungă acolo. Ascunşi sub stâlpii de lemn, cei doi descoperiseră că materialul putred ar ceda uşor.

— Dacă am mai fi întârziat, conchise Jones, ei şi-ar fi putut duce planul la capăt iar dumneavoastră aţi fi fost mort.

Jones inspectă rapid chinezii, lovind pe fiecare dintre aceştia cu piciorul. Numai unul mişcă, dar primi imediat un glonţ în cap.

Malko îngenunchease aproape de cadavrul lui Fu Chaw. Secerat de rafala lui Jones, obrazul acestuia nu era decât o masă de carne însângerată.

— Iată omul de încredere al C.I.A., oftă el. Acesta era şeful Serviciului Secret Comunist Chinez.

Tuşi din cauza mirosului de cordită în timp ce se ridica. Abia acum înţelegea de ce murise Jack Links. Desigur, americanul se afla pe urmele „spălătorilor de creiere”. Mai rămâneau de descoperit procedeele folosite.

Agentul controlă rapid buzunarele lui Fu Chaw pentru a lua plicul pe care acesta i-l luase în momentul percheziţiei.

— Să mergem să i vizităm pe bunicul lui Lili Hua, spuse Malko. Dacă este atât de savant precum l-a descris nepoata lui, ne va putea fi de mare ajutor.

— Încă un chinez? întrebă Jones.

Lăsând cadavrele lui Fu Chaw şi ale celorlalţi trei bărbaţi, plecară cu Fordul lui Chris Jones. Milton aruncă o privire nostalgică spre Cadillacul abandonat.

Le trebui aproape o oră pentru a ajunge în oraş. Şoseaua semăna cu un şarpe luminos. Malko se apropie de Telegraph Place, cu casele sale liniştite, având o strângere de inimă.

— Rămâneţi aici, ordonă el celor doi. Nu merită osteneala să-l zăpăcim pe bietul bătrân.

Ceasul arăta ora opt.

După ce urcă încet scara, Malko sună la uşă. Se auzi un zgomot de zăvor, în cadrul uşii apărând bunicul lui Lili Hua.

Acesta era un bătrânel mic, cu pielea galbenă, ridată. Bătrânul avea ochii vioi şi bărbuţa albă. Îl privi pe Malko foarte curios.

— Sunt un prieten al lui Lili, spuse Malko.

Chinezul îşi înclină capul, răspunzând într-o engleză stricată:

— Numele meu este Shu. Sunt încântat să vă văd. Eram neliniştit pentru Lili. Ştiţi cumva unde se află?

Malko venise fără un plan precis. Ezită o secundă. Bătrânul îi păru prea inteligent pentru a-i istorisi o grămadă de baliverne. Totuşi îi venea greu să-i spună adevărul.

Alese calea de mijloc.

— Pot să intru? Trebuie să vă spun o poveste mai lungă.

Chinezul se dădu politicos la o parte, făcându-i loc lui Malko să intre într-o cameră birou cu un miros infect. Domnul Shu se aşeză într-un fotoliu iar agentul pe pat.

— Sunt detectiv particular, începu el şi am rugat-o pe nepoata dumneavoastră să mă ajute într-o treabă foarte delicată. Din această cauză ea nu a mai venit acasă.

Domnul Shu îşi ridică privirea.

— Lili mi-a vorbit de dumneavoastră. Trebuia să-mi faceţi o vizită.

— Exact, spuse Malko. Sunt în posesia unui document redactat în chineză pe care nu l-a putut descifra nimeni. Este vorba, în mod sigur, de un cod. Lili mi-a spus că sunteţi un om foarte cultivat, ce poate pătrunde în tainele acestui document, iată-l!

Deschise plicul şi-i dădu chinezului hârtia. Acesta privi lung actul apoi îl puse pe masă cu faţa impasibilă.

— S-ar putea să pot găsi sensul celor scrise, spuse el, dar îmi vor fi necesare lungi şi anevoioase cercetări. Desigur, este vorba de limba mandarină pe care o vorbesc perfect, dar textul nu necesită numai o simplă traducere.

Malko cunoştea foarte bine natura umană.

— Domnule Shu, spuse el decis, în momentul în care îmi veţi da traducerea textului vă voi da cinci mii de dolari printr-un cec depus la Bank of America. Eu însă sunt foarte grăbit, această traducere fiindu-mi necesară în patruzeci şi opt de ore.

Chinezul se foi în fotoliu.

— Am să fac tot posibilul, spuse el. Reveniţi poimâine. Sper că îmi veţi da veşti bune despre Lili. Mama ei mi-a dato în grijă.

Chinezul se ridică, ceea ce însemna sfârşitul convorbirii. Malko ezita. Dacă nu-i spunea adevărul, celălalt se putea găsi în pericol de moarte fără să ştie, dar dacă îi spunea că afacerea lăsase în urmă o grămadă de cadavre, erau multe şanse ca domnul Shu să renunţe la cei cinci mii de dolari.

În cele din urmă, Malko tăcu. Salutându-l pe chinez, porni spre cele două gorile.

— Trebuie să fim atenţi ca bătrânul să nu fie ucis. Probabil ne va da rezolvarea problemei. Îi voi cere lui Hood o protecţie discretă. Până atunci însă, veţi rămâne de veghe aici, în maşină.

Malko plecă pe jos. După câţiva paşi se urcă într-un taxi.

Capitolul XI

În ambianţa liniştită a biroului de la „Californian Trust Investment” Malko îşi redacta raportul către amiralul Mills, graţie telefonului pentru „codificare-decodificare”.

El concluzionă:

— Singurul lucru cert este că la San Francisco operează o importantă reţea de spionaj chineză comunistă. Noi am reuşit să distrugem câteva elemente ale acesteia, dar şefii continuă să fie în libertate, nu ştiu unde se ascund şi mai ales nu ştiu care este activitatea lor. Ştiu acum de la însuşi Fu-Chaw că „spălarea creierelor” colectivă care ne dă atâta bătaie de cap are legătură directă cu această organizaţie, dar nu ştim care este legătura.

Fu-Chaw este mort. Boiangiul de asemenea, gemenele au dispărut şi nu ştim încă ce căutăm.

Amiralul Mills bombăni nemulţumit. De mult timp C.I.A. Realizase faptul că asiaticii folosesc femei frumoase pentru roluri mai importante decât simpla seducţie. Deseori aceste tinere erau chiar mai fanatice decât bărbaţii.

— Faceţi orice, numai să rezolvaţi problema. Mie îmi parvin rapoarte din ce în ce mai pesimiste privitoare la operaţiunea la care lucraţi.

— San Francisco are un milion de locuitori, remarcă respectuos Malko şi eu trebuie să găsesc doar două chinezoaice care au grijă să nu-şi asume nici un risc.

Amiralul îşi drese vocea.

— Am să difuzez către F.B.I. un anunţ. Nu se ştie niciodată.

— Ar trebui să răscolim Chinatown casă cu casă. Sunt foarte mulţi galbeni în zonă.

Închise telefonul. Nu-i povestise nimic lui Mills despre problema sa principală, aceea de a o găsi pe Lili Hua. În ciuda faptului că fata nu dădea nici un semn de viaţă şi. A ferocităţii adversarilor săi, agentul continua să mai păstreze o slabă speranţă, mai ales că Lili nu reprezenta nici un interes pentru adversari. În orice caz aflase ceva, pentru că altfel ar fi reapărut. Îi lipseau tandreţea şi devotamentul orb pe care ea i-l arăta şi afară de asta, se simţea vinovat.

Ajungând la hotel, găsiră un mesaj de la Richard Hood. Malko îl sună imediat.

— Am poate ceva interesant pentru dumneavoastră, spuse şeful poliţiei. Am interogat pe toţi benzinării cu privire la cele două rable. Unul dintre tipii de la o staţie Chevron din South San Francisco îşi aminteşte că a văzut Fordul crem cu o chinezoaică în interior. Ea s-a oprit pentru a da un telefon şi a plecat imediat. Orele corespund…

Malko îşi notă adresa. Inima îi bătea mai repede. Lili încercase să-l contacteze, deci. Dintr-un motiv necunoscut, n-a reuşit. Locul de unde încercase să-l sune se afla exact la locul întâlnirii pe autostradă cu maşina de patrulare şi Guadalupe Road unde găsiseră maşina abandonată…

Închizând telefonul, le explică gorilelor situaţia şi cei trei bărbaţi plecară spre South San Francisco.

Maşina intră atât de repede în staţia Chevron şi Jones coborî din ea atât de violent, încât benzinarul îşi duse mâna la geantă. După ce se linişti, repetă ceea ce ştia cu o descriere exactă a fetei şi direcţia în care plecase. Din păcate, nu mai ştia nimic altceva.

Malko mulţumi. Fordul demară din nou încet în direcţia indicată. Timp de o oră dădură târcoale străzilor liniştite din South San Francisco, fără să găsească nici cel mai mic indiciu. Era un cartier fără istorii şi totuşi Lili Hua de aici dispăruse. Trecură de două ori prin faţa unui grilaj deasupra căruia era o inscripţie cu litere aurite: „Grădina Multiplelor Fericiri”. De fiecare parte nişte inscripţii cu caractere chinezeşti, probabil traduceau firma.

Descurajaţi, se-ntoarseră la staţia de benzină Chevron. Ceva îl tracasa pe Malko. El îl întrebă pe benzinar:

— Ce înseamnă această Grădină a Multiplelor Fericiri?

— Este un cimitir chinezesc. O chestie pentru miliardari.

Malko mulţumi şi se urcă în maşină.

— Să ne întoarcem, ordonă el lui Jones şi să mergem să aruncăm o privire în acest cimitir…

Gorila îl privi neliniştit.

— Nu, nu sunt nebun, spuse Malko. Însă nu aţi remarcat că acest cimitir este singurul loc din acest colţ de lume unde sunt chinezi, chiar dacă sunt morţi. Însă trebuie să existe şi oameni vii care să se ocupe de morţi…

Cinci minute mai târziu, ei erau în dreptul grilajului. Pe stâlpul din stânga era un afiş pe care scria „Deschis până la miezul nopţii”. Acesta era un cimitir cum nu găseai decât în California. Semăna mai degrabă cu o grădină publică, cu parcelare imobiliară. O înmormântare în acel loc se ridica la un cost între 3.000 şi 6.000 de dolari. Cu condiţia să plăteşti, puteai cere orice, ca de exemplu construcţia unei piscine peste mormânt, un foc de artificii tras la fiecare aniversare a morţii sau reproducerea exactă a piramidei lui Keops. Totul se vinde pentru eternitate.

Fordul se angajă încet pe aleea centrală. Un Buddha de piatră, înalt cât o casă cu şase etaje îşi întindea braţele protectoare asupra primelor rânduri de morminte.

Jones opri şi descifră inscripţia de pe soclu: era vorba de prea înţeleptul – el murise miliardar – Sun Yat Lan, care avusese ideea creeri Grădinii Multiplelor Fericiri. Introducând o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi într-o fantă, o bandă magnetică începu să repete câteva din maximele favorite ale defunctului.

— Să mergem mai departe, spuse Malko.

Urcară pe Aleea Amorului Etern, apoi pe aceea a Credinţei Triumfătoare pentru a se opri în Grădina Suvenirurilor. Era un loc împrejmuit, unde se găseau numeroase mausolee construite din marmură albă. Un afiş făcea cunoscut că numai posesorii unui loc aveau dreptul să intre acolo, descuind cu o cheie de aur.

Locul era în formă de inimă.

— Acesta este o mină de aur, nu un cimitir, spuse Milton. Tipul care este înmormântat aici, îşi ruinează familia până-n anul 2000.

Malko stătea cu ochii aţintiţi pe construcţia centrală, spre care se îndreptau. Poate că acolo se găsea Lili cu cei care o răpiseră.

Opriseră în dreptul Pinilor Fremătători. În faţa intrării. Imediat ieşi pe poartă o chinezoaică încântătoare care se-ndreptă spre maşină.

Pentru un cimitir, această prezenţă era ceva neaşteptat. Femeia era îmbrăcată într-un fel de rochie bluză din nylon ajustată pe piept şi coapse, atât de transparentă încât i se vedea lenjeria intimă, iar mersul ondulat nu avea nimic de-a face cu un convoi funerar.

— Hello! începu ea.

Deodată îşi dădu seama că are de-a face cu albi şi faţa ei se-ncruntă.

— Îmi pare rău, spuse ea pe un ton sec, dar Grădina Multiplelor Fericiri este rezervată doar pentru credincioşii religiei budiste.

Malko nu mai insistă.

— Suntem dezolaţi, spuse el. Este o eroare.

Întorcându-se spre chinezoaică, Jones îi spuse:

— Am fi dorit să aflăm dacă dumneavoastră aţi cere un preţ de en-gros pentru noi trei.

Ea-l fulgeră cu privirea şi făcu stânga-mprejur, făcând să scârţâie pavajul sub tocurile ei înalte.

— Dac-aş şti că-mi bagă una ca asta în sicriu, aş începe să plătesc imediat ratele pentru înmormântare.

În momentul în care ieşiră pe poartă, un chinez cu un aer hidos de mică insectă ieşi din spatele lui Buddha şi le aruncă o privire pătrunzătoare.

Plecară pe drumul spre San Francisco, în tăcere. Erau şi aşa destul de multe coincidenţe. Acum Lili Hua dispăruse în apropierea unui cimitir chinezesc.

Nici atmosfera veselă de la Mark Hopkins nu reuşise să-i destindă pe cei trei bărbaţi. Ei se simţeau vinovaţi şi mai ales Malko.

Gorilele se duseră la barul Tow of the Mark la etajele superioare ale hotelului, în timp ce agentul comandă să i se aducă o sticlă de vodcă în cameră.

Cimitirul chinezesc îl intriga. Stabilimentele de acest fel erau un lucru obişnuit în California, dar era ciudat faptul că Lili dispăruse în acel ioc şi chinezoaica care-i primise, îi respinsese un pic cam brutal.

Malko stătu mult timp rezemat cu coatele pe pervazul ferestrei. E bine să trăieşti. Pe apele Pacificului nu se vedea nici o cută şi construcţiile moderne străluceau în soare. Stâlpii vopsiţi roşu ai lui Golden Gate se vedeau ca un joc de construcţii uriaş. La dreapta, silueta stranie a lui „coit Tower” reamintea că San Francisco fusese dintotdeauna un oraş fără credinţă şi fără lege în ciuda numelui său angelic.

În urmă cu cincizeci de ani, pe culoarele de la Mark Hopkins aveau loc schimburi de focuri de revolver pentru femei şi la subsol era un Jxipou.

Sună telefonul.

Malko ridică receptorul.

După un moment de linişte, în aparat se auzi brusc vocea lui Lili Hua gâfâind, înspăimântată, dar inconfundabilă.

— Malko?

— Da!

— Nu pot vorbi mult timp. Sunt prizonieră. Trebuie să vii tu să mă iei. În seara asta, un prieten te va căuta la barul hotelului Fairmont, sus de tot. Să fii acolo la ora opt. El te va conduce până aici. Te rog să vii.

— Dar...

Convorbirea se-ntrerupse brusc. Malko sună imediat la centrală pentru a întreba de unde i se telefonase.

— Imposibil de aflat, răspunse centralista. A fost o convorbire urbană automată.

Malko îşi turnă un pahar mare de vodcă. Dintr-odată. Căpătă o mare poftă de viaţă. Lili era vie. Ceilalţi urmau s-o folosească pentru a-l atrage într-o cursă. Era suficient să dejoace planul lor şi s-o salveze pe fata care trăia. Îşi surâse singur. Era un moment încântător. În ciuda tuturor şi a toate, el rămânea un romantic.

Ceva însă nu era în regulă cu această întâlnire care nu putea fi decât o capcană: locul.

Hotelul Fairmont, concurentul lui Mark Hopkins, era la celălalt capăt al străzii California Street. La. Ultimul etaj era un bar somptuos, care domina întreg oraşul. Centrul montat pe un platou electric se-nvârtea încet pentru a da clienţilor posibilitatea să admire panorama fără să se mişte de pe scaunele lor. Iluminatul era redus la strictul necesar, fiind rezervat întâlnirilor galante. Greu puteai imagina în acest decor o crimă.

Nu exista decât o singură cale de acces: ascensorul, Dacă un asasin îl pândea pe Malko, acesta nu avea nici o scăpare.

Agentul îşi frământa mintea. Nu înţelegea de ce îi fixau o întâlnire care nu putea fi decât o cursă, cu condiţia să nu fie totuşi un rendez-vous pentru a-l duce în altă parte.

Ar fi putut să-ncerce să-l otrăvească, lucru uşor de realizat folosind o chelneriţă falsă.

Îşi întrerupse reflecţiile pentru a-i chema pe Jones şi Brabeck.

— Am noutăţi, le spuse Malko.

El le făcu gorilelor rezumatul misterioasei convorbiri telefonice.

— Ar trebui să îmbrăcaţi o armură, spuse Jones.

Malko începea să se-ntrebe dacă nu urma să se-ntâlnească cu vreun asasin care să-i golească în burtă un încărcător, chiar dacă după aceea va fi făcut ciur de artileria gorilelor. Kamikadze era o specialitate a asiaticilor.

Din păcate, trebuia să înfrunte riscul. Precaut, luă pistolul oferit de C.I.A.

Amortizorul de sunet încorporat îi dădea armei un aspect ciudat, cu o umflătură la vârful ţevii. El folosea pistolul cât mai rar posibil. Nimeni însă nu te serveşte mai bine decât tu însuţi şi Malko nu avea poftă să-şi sfârşească zilele la San Francisco în Grădina Multiplelor Fericiri.

Pe scurt, agentul le expuse planul său gorilelor.

— Chris va urca primul sus pentru a inspecta sala. Milton rămâne jos pentru a supraveghea ascensorul. Astfel nu mă voi trezi cu vreo duzină de asasini în cârcă. După aceea vom vedea ce va mai fi.

Malko se schimbă rapid, îşi strecură pistolul la centură şi se uită în oglindă. Nu se vedea nimic.

Chris şi Milton erau deja în hol. Ca de obicei, erau mai puţin discreţi. Chris părea să aibă negi uriaşi pe fund. Era perechea lui de revolvere Colt. În ceea ce îl priveşte pe Milton, acesta mergea puţin aplecat în faţă pentru a ascunde tocul Coltului 357 Magnum care-l făcea să pară o femeie însărcinată.

Era o oră de maximă aglomeraţie şi California Street nu era decât un şuvoi neîntrerupt de maşini. Trebuiră să aştepte cinci minute pentru a traversa.

În timp ce Chris se îndrepta spre ascensor, Milton şi Malko inspectară holul mobilat luxos, tapisat cu mochetă înflorată. Era însă aproape imposibil să găseşti un suspect în această mulţime zgomotoasă şi pestriţă de oameni în ţinută de seară. Era pe-acolo o chinezoaică, dar ea depăşise cu prisosinţă cincizeci de ani.

Malko trebui să-l smulgă pe Brabeck din contemplarea unui Buick „Tornado” de culoare roşie, expus în mijlocul holului ca prim câştig la o loterie. Ei conveniseră cu Jones să-i cheme la bar prin telefonul interior al cărui număr şi-l notaseră.

Aşteptau lângă aparat. La primul zbârnâit al soneriei Malko răspunse. Era Jones. Vocea îi era foarte veselă.

— Nu e nimeni suspect pe-aici dar e plin cu puicuţe pe jumătate dezbrăcate. Te-ai putea crede într-un local „topless[8]”. Eu sunt în mijlocul barului, pe partea stângă. De aici pot supraveghea întreaga sală. Vă aştept.

— Perfect, dar aşteaptă-ne cu ochii închişi. Nu aş vrea ca reflexele tale să fie diminuate la sosirea noastră.

După ce-l smulse pe Milton de lângă superba maşină expusă, plecară spre ascensor. Pentru asta trebuia să străbată tot hotelul, înfundându-şi picioarele până la glezne într-o mochetă înflorată, foarte pufoasă.

Alături era o terasă care domina Taylor Street, practic rezervată cuplurilor de îndrăgostiţi. În timp ce Malko se amesteca printre oameni aşteptând ascensorul, Milton merse să facă un tur pe terasă. Aproape de uşă era o fragedă chinezoaică în braţele unui chinez cu ochelari. Milton se-nvârti în jurul lor fără să vadă nimic suspect. Ei se sărutau de zor, fără să-i bage în seamă pe cei din jur.

— Totul pare să fie în regulă, îi spuse lui Malko.

Milton îi inspectă cu grijă pe vecinii agentului, dar nu se vedeau decât feţe cuminţi, de americani de clasă mijlocie.

---

[8] Topless – sexy-bar în care chelneri fele poartă sânii neacoperiţi.

Acest ascensor era una din atracţiile cele mai cunoscute din San Francisco. În loc să fie în interiorul construcţiei, casa liftului era în exterior. Cabina. În întregime din sticlă urca la fel ca un păianjen pe faţada luminată de proiectoare.. Pe măsură ce urcau, se dezvăluia priveliştea feerică a oraşului luminat. Călătoria până la etajul 32 durează aproape un minut.

Un pic speriat, Milton îl văzu pe Malko dispărând în ascensor şi, pentru o clipă, rămase singur. Deja soseau alte persoane. Pentru a se distra, el aruncă o ocheadă spre îndrăgostiţii chinezi, dar aceştia dispăruseră.

Ca o bombă, traversă terasa. Era plină de cupluri înlănţuite în umbră. El ezită, când un zgomot de sticlă spartă îl făcu să tresară. Zgomotul venea de sus, de pe peretele hotelului. Fugi la marginea terasei, ridicându-şi capul pentru a vedea cabina. Aceasta era oprită la jumătatea drumului.

Tocmai se întreba ce-o fi cu acel zgomot, când văzu o licărire scurtă de lumină pornind de la al treilea sau al patrulea bloc mai departe, mai jos chiar în faţă. Era un foc de armă. Acum înţelegea rostul întâlnirii la Fairmont.

După ce reperase imobilul de unde pornise focul de armă, el se năpusti afară de pe terasă, se pierdu în labirintul de culoare şi sfârşi prin a descoperi ieşirea care dădea spre California Street. Ajutat de faptul că strada era în pantă, el porni ca o nălucă.

Antrenat de elanul său, era cât pe ce să coboare până la Market Street, îşi schimbă direcţia şi se precipită, gâfâind, pe Mason Street, în plin Chinatown. Imobilul pe care-l căuta era al treilea de la intersecţie.

Milton opri în faţa unui mic coridor păzit de un portar chinez. La primul etaj era o casă de toleranţă mizerabilă în care fotografiile erau prinse cu pioneze pe hol. Malko se năpusti în ascensor, ca şi cum s-ar fi simţit irezistibil atras de farmecele dansatoarelor cambodgiene sub surâsul comercial al chinezului.

Gorila apăsă pe butonul „Terasă”. Scoase pistolul Colt 357, ridică piedica şi-l puse la centură.

Ascensorul se opri fără vreo scuturătură. Uşile se deschiseră automat. Orbit de neonul ascensorului, Milton clipi din ochi. Terasa era cufundată în întuneric. Ţinea mâna pe pistol, atunci când o siluetă neagră i se ridică în faţă. Mai apucă să vadă lumina portocalie a focului de armă, auzi explozia şi avu impresia că a primit un ciocan în abdomen.

Căzând pe cimentul terasei, el gândi: „La naiba! Ce uşor poţi fi doborât”.

*

* *

Malko se aşezase la coadă la intrarea ascensorului. Bărbaţii erau îmbrăcaţi în smoking şi femeile purtau rochii lungi sau de cocktail. Vecina lui era o încântătoare blondă cu părul mătăsos, îmbrăcată într-o rochiţă de lame argintie, care ar fi putut fi luată reper şi într-o noapte fără lună. Femeia etala cu insolenţă o piele arsă de soarele caraibian şi purta un diamant mare cât un ceas de mărime mijlocie. Femeia era însoţită de un tip masiv, cu bărbie triplă şi cu ochi bulbucaţi în spatele unor ochelari fără montură. Bărbatul se uita la parteneră aidoma unui câine bătrân la osul lui. Malko profită de busculadă pentru a se apropia de blondă. Îşi scoase ochelarii şi-şi fixă privirile strălucitoare în ochii tinerei femei. O clipă privirile lor rămaseră sudate, apoi ea clipi şi-i aruncă o privire furioasă însoţitorului ei absorbit în contemplarea spatelui vecinului lui.

Liniştită, îi acordă un surâs palid lui Malko şi nu se retrase atunci când coapsele lor se atinseră uşor.

Ascensorul sosea aproape gol. Galant, Malko se dădu la o parte pentru a-i permite tinerei blonde să treacă împreună cu partenerul ei. Agentul se pomeni înghesuit între spinarea solidă a tipului şi o masă de muselină roz, revărsată, aparţinând unei matroane plină cu diamante până la degetele de la picioare. El începu să se strecoare cu perfidie între muselină şi spatele ostil. Nu mai conteneau exclamaţiile admirative din toate părţile.

Ascensorul depăşise construcţia din faţă şi golful San Francisco se vedea în toată splendoarea. Malko se gândea cu nostalgie că un asemenea voiaj trebuia rezervat tuturor perechilor de îndrăgostiţi. Atenţia enormei sale vecine era în întregime captată de priveliştea ce i se oferea şi interjecţiile acesteia, prin care îşi exprima extazul, îl agasau peste măsură. El reuşi cu abilitate să-şi strecoare, un umăr şi să scape dintr-o mişcare. Era despărţit de geam numai de blonda al cărei parfum îl simţea în nări, ceea ce era mult mai plăcut.

Femeia stătea cu faţa lipită de stâlpul din sticlă. Probabil că spectacolul o emoţiona, căci scoase un mic strigăt şi se-ntoarse brusc spre Malko.

O fracţiune de secundă, el văzu o gaură rotundă înconjurată de spumă roz pe pielea bronzată, chiar la limita decolteului, apoi ea se rezemă de el cu ochii deja sticloşi.

Printr-un orificiu făcut în sticlă, pătrunse în cabină un aer răcoros. Uriaşul cu bărbia triplă scoase un prim muget, văzându-l pe Malko ţinând-o pe însoţitoarea sa în braţe. El simţi cinci degete de oţel apucându-l de umăr. Tocmai se pregătea să-i dea explicaţiile de rigoare, când uriaşul scoase un strigăt şi-l lăsă în pace. O ruptură îngrozitoare a pielii apăruse pe gâtul lui. Sângele îi ţâşnea din carotida secţionată. Uriaşul încercă să apese pe rană cu ambele mâini, dar se lăsă pe spate, fără să cadă de tot, sprijinit de vecinii lui lipiţi unii de ceilalţi.

O femeie stropită de sânge urla isterică. Vecina lui Malko îmbrăcată în muselină începu să-l scuture pe acesta urlând:

— Asasinule, asasinule, dumneata ai omorât-o.

Oamenii înghesuiţi în partea din spate a cabinei nu-şi dădeau seama de cele ce se petreceau în faţă. Ei credeau că îi venise rău cuiva. Cineva strigă:

— Apăsaţi soneria de alarmă!

Malko se descotorosi cu o mişcare violentă de cadavrul tinerei blonde care se sprijinea de geam şi urlă:

— Nu opriţi cabina!

Era deja prea târziu. Cineva apăsase pe buton. Cabina se opri între etajele 16 şi 17 cu o scuturătură.

Agentul se aruncă la pământ. Avusese timpul necesar să vadă scânteia provocată de un foc de armă la o distanţă de două sute de metri. Îşi dădu seama că el era cel vizat. Înţelese de ce îi fixaseră întâlnirea la Fairmont. Cabina de sticlă iluminată constituia o ţintă ideală pentru un asasin aşezat pe acoperişul unui bloc. Malko era condamnat la o moarte sigură. Probabil că fusese observată prezenţa sa în ascensor.

Două gloanţe loviră cabina în momentul în care el era întins la pământ. Femeia cea grasă în muselină scoase un ţipăt strident şi se aruncă peste agent, gemând şi mişcându-se convulsiv.

Se auzi un zgomot de sticlă spartă: alte gloanţe pătrunseră în corpul masiv al femeii. Spasmele acesteia luaseră sfârşit.

Malko se scutură de cadavrul femeii şi se lungi pe burtă în spatele acestuia. Împingând şi trăgând, el reuşi să ajungă peste corpul însoţitorului tinerei femei blonde. Aceasta zăcea cu faţa-n jos, cu părul năclăit de sânge.

— Vreau să ies! Vreau să ies! urlă o femeie aflată pradă unei crize de isterie.

— Culcaţi-vă! strigă Malko.

Nimeni nu-l auzi. Supravieţuitorii strigau de-a valma tot felul de îndemnuri dar nimeni nu înţelegea nimic. Se aflau atârnaţi între cer şi pământ, expuşi tirului, atâta timp cât serviciul de securitate al hotelului nu reuşea să pună cabina în mişcare.

Gloanţele continuau să lovească inexorabil. Nu mai existau decât trei sau patru persoane în picioare. Culcat la pământ, Malko se făcea mic printre cadavre. Din când în când, m-ai simţea şocul gloanţelor care pătrundeau în corpuri. Existau cel puţin doi trăgători, cu puşti echipate cu amortizoare de sunet.

Deodată unul dintre ultimii supravieţuitori urlă:

— Maggy, Maggy!…

Unul din pereţii de sticlă ai ascensorului se prăbuşi spart de, mai multe gloanţe. Cu coada ochiului, Malko văzu o femeie înaltă în rochie de seară aruncându-se în gol că o nebună, lăsând în urma ei un pantof.

Ţipătul ei îi făcu pielea de găină. Scăzând în intensitate, se sfârşi cu un zgomot surd. Femeia se strivise de cimentul terasei, la 40 metri mai jos.

Soţul ei s-apucă de pântec cu ambele mâini şi se lăsă în jos de-a lungul stâlpului, atins şi el de gloanţe. În acelaşi moment, ascensorul se puse în mişcare.

Grindina de gloanţe se înteţi. Ultimul cuplu aflat încă în picioare căzu cu strigăte de durere. Malko era probabil singurul neatins. El se aruncase la timp pe jos. Fusese un masacru inutil. Chiar şi un trăgător slab n-ar fi putut să rateze cabina şi nu exista nici un mijloc pentru a riposta.

Ascensorul se opri la etajul 32. Lui Malko îi era indiferent. Rămase întins printre cadavre. Asasinii poate că aşteptau ca el să facă o mişcare.

Poarta culisantă se deschise. Sporovăiala veselă a celor care ieşeau de la bar se opri brusc.

O femeie ţipă văzând spectacolul înspăimântător din cabină.

— Dumnezeule! Sunt morţi! exclamă un bărbat. A fost un accident.

— Chemaţi un doctor! strigă femeia.

Malko se degajă lent, ieşi din cabină târându-se şi nu se ridică decât la adăpostul unui perete. Doi bărbaţi îl ajutară. Unul dintre ei îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Sunteţi rănit?

Agentul dădu din cap fără să răspundă. Panica era indescriptibilă. O tânără chelneriţă care venise să contemple priveliştea, îşi întoarse ochii şi căzu în braţele unui student cu faţa plină de coşuri, care şi el se-nvineţi la faţă.

Barul se golise. Aproape o sută de persoane se grăbeau să vadă groaznicul spectacol.

Silueta impunătoare a lui Chris Jones îşi făcu loc prin mulţime. Ochii lui duri se luminară atunci când îl văzu pe Malko în picioare, sprijinindu-se de perete. Îmbrâncind mulţimea de gură-cască americanul se opri lângă şeful lui.

— Sunteţi rănit? întrebă el.

— Nu! spuse Malko. Există însă morţi şi răniţi.

Gorila scutură capul cu dezgust.

Un doctor se aplecase asupra corpurilor întinse din cabină. Unul câte unul. Le întorcea şi-i asculta scurt.

— Mai sunt doar doi în viaţă, spuse el repede.

Cei aflaţi în agonie fură scoşi şi aşezaţi pe tărgi. În timp ce morţii erau întinşi pe mocheta roşie.

În acelaşi moment, o mulţime de poliţişti însoţiţi de civili soseau pe scara de serviciu. Chris Jones se îndreptă spre un sergent uriaş care ţinea mâna pe crosa armei şi-i arătă legitimaţia de membru al Serviciului Secret.

Dezordinea era la ea acasă. Mulţi dintre clienţi coborau pe scara de serviciu profitând pentru a pleca fără să plătească. Jos, o sirenă a unei ambulanţe urlă şi se opri în faţa hotelului.

Revenindu-şi, Malko îl luă! De braţ pe Jones.

— Unde-i Milton? Se trăgea dintr-unul din blocurile din faţă. În mod normal, el trebuia să apară odată cu poliţiştii.

Cei doi bărbaţi se gândiră la acelaşi lucru, Jones îl abordă pe sergentul cel gras:

— Daţi-mi doi din oamenii dumneavoastră!

Două dulapuri cu bocanci şi căşti strălucitoare plecară cu Malko şi Jones. Coborâră cele 32 de etaje ca şi când ar fi fost o grupă de şerpi cu clopoţei şi se suiră într-o maşină de patrulare. Poliţistul aflat la volan făcu stânga-mprejur şi coborî California Street cu 80 mile pe oră.

Nici urmă de Milton.

În treizeci de secunde, ei ajunseră la blocul reperat de Malko. Maşinile se dădeau la o parte din faţa bolidului. Dac-ar fi putut, tramvaiele s-ar fi dat la o parte de pe şine. Cei doi poliţişti intrară primii pe hol, cu armele-n mâini şi se năpustiră spre portarul chinez.

— Ai văzut intrând nişte tipi înarmaţi? întrebă sergentul.

Chinezul dădu din cap terorizat.

— Blocaţi ieşirea! ordonă Malko. Noi mergem sus.

Unul dintre cei doi poliţişti se duse la maşină pentru a cere ajutoare prin radio. Jones şi Malko erau deja în ascensor. Acesta din urmă apăsă pe butonul „terasă”. Fără să spună nici un cuvânt amândoi ieşiră cu armele în mâini.

Când poarta se deschise spre terasă, pistoletele lor erau îndreptate spre ieşire. Jones se aruncă în întuneric, urmat de Malko. Nu se petrecu nimic. Atunci când ochii li se obişnuiră cu întunericul văzură o masă întunecoasă întinsă pe sol.

Jones era deja îngenuncheat aproape de corp şi-l pipăia pe la toate încheieturile.

— Trăieşte! spuse el. Hei, Milt, trezeşte-te!

În surescitarea lui, îl lovi puţin cu capul de ciment. Milton scoase un geamăt şi-şi duse mâna la abdomen. Neliniştit. Jones îl pipăi. El găsi pistoletul prins la centură şi-l luă. Milton ţipă:

— Burta mea!

Neliniştit, Jones aprinse un chibrit şi-i dădu colegului cămaşa deoparte. Pe burta acestuia era un hematom. Dar nici urmă de sânge.

El nu-şi mai continuă consultaţia. Din ascensor ieşi pe terasă un grup compact de poliţişti înarmaţi ca nişte cuirasate. Cu lanterne, pistoale mitralieră, puşti şi grenade cu gaze. Ei îl înconjurară pe rănit.

Deodată, Jones înţelese care era cauza ciudatei răni. Pistolul lui Milton, luminat puternic de o lanternă avea o protuberanţă pe placă deasupra piedicii. Luă arma şi o examină.

Un glonţ se strivise de armă şi era încă înfipt acolo. Şocul îl doborâse pe Milton. Dacă n-ar fi fost arma. Ar fi avut o gaură mare cât o farfurie în coloana vertebrală. Un poliţist îi oferi un gât de alcool şi el se ridică tuşind. Susţinut de Malko şi Jones. Brabeck luă ascensorul.

Văzându-i sosind, micuţul portar se-nvineţi la faţă. Ar fi căzut jos fără gestul amical al uriaşului sergent care-i strecură afectuos ţeava pistolului său 45 sub bărbie.

— Deci aşa! N-ai văzut pe nimeni, spuse el.

Îi dădu cu toată puterea o palmă înmănuşată în piele.

Chinezul îşi înghiţi scuipatul şi câţiva dinţi.

— Nu! N-am remarcat nimic.

Vânăt de furie, sergentul îl ridică de guler cu o singură mână.

— Şmecher împuţit! Poate chiar tu erai ăla.

Celălalt se smiorcăi de-ţi era mai mare mila. Alertat, directorul stabilimentului perora pe hol, în mijlocul unor poliţişti ameninţători, jurându-se că începând de la Munţii Stâncoşi el este omul care acordă cel mai mare respect legilor.

Milton se apropie de portar strâmbându-se de durere.

— În afară de bărbaţi, întrebă el, n-ai văzut nişte femei? Două chinezoaice care semănau foarte mult?

Portarul se emoţionă de bucurie, înghiţindu-şi ultimii dinţi:

— Da! Da! Ele au urcat în urmă cu o jumătate de oră. Am crezut că este vorba de o nouă atracţie pentru Dragonul de Aur. Aveau nişte sacoşe mari cum poartă manechinele.

— Unde sunt? urlă Jones.

— Păi, au plecat, spuse portarul bucuros că poate fi util. Doriţi să le vedeţi?

Jones ezită o clipă, neştiind dacă este mai bine să-i dea un picior în burtă sau să râdă. Apoi ridică din umeri şi-i spuse sergentului:

— Suntem lămuriţi. Ăstuia faceţi-i acte pentru ultragierea agentului. O să-i prindă bine. Eu voi fi martor.

Milton se simţea mai bine. El înjura neîncetat. Cei trei se instalară într-o maşină pentru a fi duşi la Mark Hopkins. Brabeck nu voia să meargă la spital fiindcă-i era ruşine.

Malko era sumbru. Afacerea se transformă într-o hecatombă şi nu cunoştea încă activităţile pe care le ascundeau toate aceste asasinate.

Singura speranţă era ca bunicul lui Lili Hua să poată descifra mesajul monedei trucate. Brusc îşi spuse că poate protecţia discretă a lui Richard Hood nu era suficientă. El îi spuse lui Chris Jones:

— Luaţi-vă artileria şi o perie de dinţi şi mergeţi cu mine.

— Unde ne ducem? gemu gorila. Nu credeţi că am avut destule emoţii pe ziua de azi?

— Tocmai! zise Malko. Vă veţi juca de-a infirmierele. Este un joc mult mai liniştit.

Capitolul XII

Nu exista nici un semn de viaţă în Telegraph Place atunci când Chris Jones opri Fordul în faţa casei lui Lili Hua. Milton ţinuse şi el să ia parte la această expediţie, deşi abdomenul îi era vânăt şi avea impresia că fusese rostogolit de un buldozer.

Agentul coborî, însoţit de cele două gorile. Urcară pe scara cu trepte care scârţâiau şi Malko bătu la uşă. Nu se auzi nici un zgomot. Jones, cu tactul lui obişnuit, încercă să scoată uşa din balamale, fără succes.

— Să spargem uşa, propuse Milton.

Jones îşi pregătea elanul, când se auzi un zgomot slab în cameră şi o voce întrebă:

— Cine-i acolo?

— Este prietenul lui Lili Hua, strigă Malko prin uşă. Trebuie să vă vorbesc imediat.

Poarta se deschise uşor şi bunicul apăru foarte demn într-un kimono scămoşat care fusese galben în urmă cu nişte ani. Ochii lui erau două pete minuscule negre, mari cât nişte gămălii. În mod vizibil omul era ticsit de opiu. Pielea lui era atât de transparentă că i se puteau număra oasele feţei. Rămase acolo, clătinând uşor din cap. Malko trebui să-l împingă pentru a putea pătrunde în apartament..

— Aţi găsit ceea ce v-am rugat? îl întrebă pe bătrân.

Chinezul păru să se trezească.

— Cred că sunt pe punctul de a rezolva, mormăi acesta. Un om bătrân ca mine nu ştie niciodată dacă are dreptate. Este cam prea târziu acum pentru a vorbi despre aceste lucruri.

Malko fu nevoit a face apel la secolele de bună creştere pentru a nu-l strangula pe chinez.

— Mi-ar fi extrem de folositor dacă am putea discuta în această seară, spuse el politicos.

Domnul Shu clătină capul:

— Sunt prea obosit. Nu vorbim acum, ci mâine. Acum trebuie să mă odihnesc.

Cu mersul caraghios se deplasă până la canapea, salută şi se întinse. De pe platoul aflat în cameră se ridica un miros greu de opiu. Chinezul se întoarse greoi pe partea cealaltă şi adormi.

Gorilele îl priviră uimite.

— Ce-ar fi dacă i-am afuma puţin barba? întrebă Jones cu drăgălăşenie.

Intenţia era lăudabilă dar în această situaţie nu ar conduce la nici un rezultat. Malko se opuse cu fermitate.

— Domnul Shu, în situaţia în care află cheia codului, valorează greutatea sa în aur. Numai pentru asta C.I.A. I-ar face o rentă viageră.

— Asta nu riscă să coste prea scump, remarcă Jones, în situaţia în care este descoperit de către ceilalţi…

— Tocmai de aceea voi vă veţi ocupa de bătrân cel puţin până mâine dimineaţă. Dacă păţeşte ceva, voi veţi păzi până la adânci bătrâneţi barul din Cape Hatteras unde este ceaţă unsprezece luni pe an. Mai este încă o cameră. Vă veţi relaxa acolo dar fiţi pregătiţi de orice. Nimeni nu trebuie să intre aici. Înainte de a veni, voi da un telefon de la hotel. Veţi putea verifica astfel dacă sunt singur. O.K.?

— De acord, mormăi Jones.

Gorila merse în cealaltă cameră pentru a-şi lua un scaun. Punându-l pe culoar, se instală comod aşezând pe podea, alături de el, Colt-ul său.

— Puteţi merge liniştit, mormăi gorila.

Milton deja dormea îmbrăcat pe divanul lui Lili Hua. Era ora unu dimineaţa când coborî tiptil scara. Strada era la fel de pustie. Pentru a reveni la hotel, făcu un ocol mare, căutând Van Ness Avenue. Mai era o mică şansă ca domnul Shu să nu fie cunoscut de către ceilalţi.

Parcând în garajul hotelului urcă direct în cameră. Înainte de a introduce cheia în broască, scoase totuşi pistolul din toc. Trecuseră numai cinci minute de când sosise şi se culcase deja. Dormea prost. Adormise frământat de modul în care putuseră chinezii intoxica atâţia americani fără a lăsa măcar o urmă. Totul ţinea parcă de magie. Nu ştia dacă să ceară supravegherea cimitirului în mod oficial.

Aceasta risca să dea de bănuit chinezilor, fapt care i-ar fi făcut să-şi ia măsuri de precauţie.

Soarele lumina camera când se trezi. Apelă room-service-ul pentru a i se aduce micul dejun.

După ce termină ceaiul şi pâinea prăjită. Malko îşi îmbrăcă costumul uşor de alpaca. Vremea de afară era foarte caldă. Îşi alese o batistă asortată cu cravata bleu şi îi telefonă lui Jones.

— În sfârşit, zise gorila. Grăbiţi-vă!

— Ce se întâmplă? întrebă neliniştit Malko.

— Aproape nimic, numai că omuleţul dumneavoastră este pe punctul de a ne scoate din sărite… Sunteţi sigur că ţineţi la viaţa lui?

— Tot atât de mult ca şi la castelul meu. Sosesc imediat.

Malko puse receptorul în furcă şi coborî în hol. La prima vedere nu era nimic suspect. În mod sigur însă, hotelul era supravegheat. În loc să folosească maşina sau unul dintre taxiurile aflate în faţa hotelului, o luă la dreapta alergând pe aleea care înconjura clădirea coborând într-un unghi de aproape 45 de grade. Chiar şi pentru San Francisco aleea era prea abruptă. Pentru coborâre era sens interzis, maşinile urcând-o cu greutate în viteza întâi. Ajuns jos, Malko se întoarse. În urma lui nu se afla nimeni. Opri un taxi care tocmai sosise. Şoferul avea o mutră de alcoolic fruntaş, dar nu era chinez. Zece minute mai târziu maşina îl lăsa în Telegraph Place, nu înainte de a-i explica motivul pentru care la San Francisco taxiurile erau foarte scumpe: faptul se datora frecventelor pante pe care trebuiau să le escaladeze mereu. Înainte de a coborî, şoferul îi dădu adresa unui local bottom-less, unde chelneriţele nu purtau decât sutien. Când era vreo descindere a poliţiei acestea luau loc pe scaune.

Malko urcă scara sărind câte patru trepte. Jones îl aştepta la fereastră. Deschisese uşa încă înainte de a suna. Culoarul oferea un spectacol ciudat: domnul Shu se afla culcat cu faţa în jos iar Milton era aşezat pe spatele acestuia.

— Voi sunteţi nebuni, spuse Malko.

Milton îl privi cu ochii încărcaţi de ură.

— A vrut să mă muşte, după ce mai înainte a vrut să se arunce pe fereastră. Nu s-ar fi putut crede că are atâta forţă… Dumneavoastră ne-aţi spus să nu lăsăm pe nimeni să intre, dar nu ne-am gândit că el o să vrea să iasă.

Gorila se ridică cu precauţie iar chinezul se aşeză foarte demn în picioare. Fără a-l privi pe Milton îl salută pe Malko spunându-i cu o voce tremurândă:

— Aceşti oameni mi-au spus că nu mai am voie să plec de acasă. Eu nu înţeleg…

— Nu-i chiar aşa, răspunse Malko. Nu voiam decât să vă asigur o protecţie perfectă, dar aceşti băieţi au păcătuit prin exces de zel. Nu-i judecaţi prea aspru. Am venit tocmai pentru a afla răspunsul cu privire la documentul pe care vi l-am încredinţat.

Chinezul surâse viclean, invitându-l pe Malko printr-un gest să-l urmeze în camera sa. Când să intre, acesta simţi un miros înfiorător. Amestecul de opiu, jeg şi mizerie de şoareci, plus ceva nedefinit propriu orientului, făceau atmosfera de nerespirat. Malko se aşeză pe un fotoliu şubred în timp ce bătrânul se instala la birou. După un moment de tăcere, privindu-l pe Malko îi spuse îngrijorat:

— Cred că în final nu vă voi da traducerea acestui document.

Agentul făcea eforturi pentru a-şi păstra calmul.

— Vă temeţi de ceva anume? întrebă el încercând să pară detaşat.

Încă un moment de tăcere urmă, după care chinezul spuse:

— La vârsta mea nu prea mai am de ce mă teme, oftă Shu. Dumneavoastră sunteţi însă cel care se teme pentru mine, din moment ce mi-aţi impus prezenţa celor doi din camera alăturată… Cei al căror secret îl trădez nu mă vor cruţa…

— Noi vă vom proteja, spuse Malko.

Chinezul ridică capul.

— Nu şi după ce veţi fi obţinut ceea ce doreaţi de la mine.

Afurisit cinism. Mai avea însă argumente. Îi şopti încet:

— Dacă ceilalţi vă identifică, lucru puţin probabil, de altfel, se vor gândi că aţi vorbit şi atunci…

Bătrânul scutură viguros din cap oftând din rărunchi.

— Poate, admise el, dar adevărul are un ton inimitabil.

— Totuşi, cinci mii de dolari este o sumă foarte importantă, continuă Malko cu generozitate.

— Dar oare cât timp mă voi putea bucura eu de această sumă? oftă chinezul.

Se învârtea într-un Cerc vicios.

— Pentru Dumnezeu, unde vreţi să ajungeţi? întrebă agentul agasat. În limita posibilului vă voi da tot ce doriţi, până la concurenţa a cinci mii de dolari.

Domnul Shu îşi drese vocea.

— Nu mă îndoiesc de cuvântul dumneavoastră, dar cred că aceşti bani pe care urmează să mi-i daţi îmi vor folosi pentru cumpărarea unui foarte elegant coşciug. Desigur, este o sumă foarte mare, dar înainte să mor mi-ar plăcea să pot beneficia de anumite lucruri de care sărăcia m-a privat.

— Şi ce anume doriţi? întrebă Malko puţin surprins.

Se lăsă un moment de tăcere apăsătoare după care chinezul spuse aproape cu timiditate:

— O raţă lăcuită, cum se prepară la noi la Setchouan.

— Poftim?

John şi Malko se priviră înmărmuriţi. Chinezului i se propuneau cinci mii de dolari, iar acesta cerea în loc o raţă.

— Poftim, spuse Shu frecându-şi mâinile. Înainte de a ne despărţi, am poftă să gust acest fel de mâncare sub protecţia dumneavoastră. Apoi mă voi apuca de lucru.

— Nimic mai uşor, spuse Malko. Vă voi duce în cel mai bun local chinezesc din San Francisco şi…

— Nu. Spuse bătrânul.

— De ce?

— Nu există decât un singur loc unde ştiu să prepare raţa corect şi anume la Won-Chan. Vreau să o comand acolo şi să mănânc aici, la mine acasă.

Cum te poţi împotrivi capriciului unui bătrân?

— Treaba asta nu mi se pare prea grea. Jones va telefona la restaurantul dumneavoastră, iar chelnerii vor veni cât de repede se poate cu raţa…

Bătrânul scutură din cap cu un surâs dispreţuitor, spunând cu o voce suavă:

— Trebuie mai mult de douăzeci şi patru de ore pentru a prepara o raţă lăcuită aşa cum trebuie.

— Cum?

Chinezul nu-l lăsă să-şi termine întrebarea:

— Ce înseamnă câteva ore? Chiar dumneavoastră mi-aţi spus că acest document îl aveţi de mai mult timp.

Malko îşi stăpâni furia, încercând cu tact să-l readucă pe bătrân la realitate ca pe un copil mic:

— Noi avem nevoie foarte urgent de aceste informaţii. Cei pe care îi urmărim cunosc faptul că suntem pe punctul de a le obţine. Nu trebuie să le lăsăm timp pentru a se organiza. Situaţia este foarte gravă. Fiecare oră contează. Aveţi cuvântul meu de onoare că voi veghea şi după aceea asupra securităţii dumneavoastră.

Deloc convins, chinezul avea o faţă inexpresivă. Închizând ochii, se răsturnă în fotoliul său vizibil neinteresat de această conversaţie. Era mai mult decât putea să suporte Jones. Acesta se ridică luându-l pe chinez de o mână. Cu cealaltă îi înfipse Colt-ul în nas.

— Ori ciripeşti tot ce ştii, javră bătrână, spuse el calm, ori îţi fac o gaură în cap cât o lămâie.

Chinezul miji ochii, privindu-l pe Malko destins:

— Un bătrân ca mine poate avea tulburări de memorie atunci când este supus unor emoţii violente.

— Lasă-l! ordonă Malko lui Jones. Asta nu duce la nimic…

Simţea că este pe punctul de a ceda capriciilor bătrânului chinez. Dacă amiralul ar şti asta… C.I.A. Era blocată în cea mai periculoasă afacere de către un moş căpos.

— Lăsaţi-mi-l mie timp de o oră, mârâi Jones. După aceea nu va mai avea tulburări de memorie.

— Bine, spuse Malko. Ne vom ocupa de raţa dumneavoastră. Dacă îmi juraţi că după aceea veţi vorbi.

Bătrânul spuse plecând capul:

— Am să vă cer doar să-mi procuraţi puţin opiu pentru a-mi putea termina prânzul. Fumez acest drog infect de foarte mult timp.

— Unde vreţi să vă găsesc eu opiu? Aşa ceva nu se vinde în farmacii.

— Evident în cadrul Brigăzii Narcotice. Acolo trebuie să aibă aşa ceva, remarcă Jones.

Dacă mai continua mult în acest fel, va ajunge să ceară dansatoare cambodgiene.

— Chris, spuse agentul. Tu vei merge să comanzi această nenorocită de raţă, timp în care eu şi Milton vom sta aici de pază.

— Am poftă să mă plimb, spuse bătrânul pe neaşteptate.

— Oh, nu! Gluma asta proastă nu poate continua!

— Este prea primejdios, spuse Malko. Chris, pleacă după raţă! Nu dai adresa. Vom merge noi să o luăm.

Jones plecă trântind uşa după el. Era de neconceput ca acest bătrân neputincios să-i joace după cum voia el pe cele două gorile şi un creier al C.I.A. Uneori era dezgustător să fii agent. Deoarece maşina lui Malko era la hotel, a fost necesar să meargă pe jos jumătate de milă până să găsească un taxi. Agentul îl privi îngrijorat cum se depărtează. Adversarii lor urmau să facă totul pentru a-l suprima pe bătrân înainte ca acesta să apuce să vorbească. Judecând după metodele folosite de ei, era foarte greu să-l ţii în viaţă douăzeci şi patru de ore. Milton îşi reluă locul de pază pe culoar, timp în care Malko plecă de la fereastră venind spre chinez.

— Ascultaţi, îi spuse bătrânului, vreau să vă satisfac toate capriciile, dar trebuie să mă ajutaţi. Este foarte primejdios să rămânem aici. Permiteţi-mi să vă duc într-un loc sigur, protejat de poliţie.

Domnul Shu scutură energic capul.

— Nu vreau să-mi petrec ultimele ore din viaţă într-o închisoare.

Malko mai pledă câtva timp, dar chinezul rămase neclintit. Era încăpăţânat ca un catâr. Pe moment se întreba dacă spune adevărul. Nu cumva bătrânul era incapabil să traducă acest text? Cât timp pierdut…

Capitolul XIII

Se însera. Aţipit pe divan, Malko tresări. Din cauza gestului său brusc, îi căzu cartea. Se auzi pe hol o mişcare şi apăru Chris Jones năucit, cu pistolul de calibru 45 în mână. Chinezul dormea liniştit pe canapea, cu platoul cu opiu în preajmă. Fumase în timpul zilei şi aerul era de nerespirat în apartament.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse Malko.

Agentul îşi simţea capul greu şi gura amară şi mai simţea apăsarea unei triste presimţiri. Se uită pe fereastră. Strada era pustie, luminată de lămpile de la Coit Tower. Mai jos se zăreau luminile verzui ale marii pendule care străjuia portul.

O maşină neagră urca încet strada. Opri aproape de casă fără ca nimeni să coboare din ea. Era un Cadillac vechi de zece ani. Din cele înalte ca nişte dricuri.

O portieră se deschise după câteva clipe. Coborî un chinez. După două secunde fu urmat de încă doi asiatici. Portiera din faţă se deschise din nou şi alţi trei chinezi se alăturară de primii coborâţi. Traversară strada în şir indian, fără a ridica privirile. Malko îi observă cum se apropiau de uşa care permitea accesul în apartament.

Jones observase şi el scena. Fără a spune nici un cuvânt, trase piedica armei, după care se duse să-l trezească pe Milton care sforăia pe divan.

Malko ridică receptorul telefonului. Aparatul era mort. Adversarii nu înţelegeau să-şi asume nici un fel de riscuri. În acel moment se stinse şi lumina.

Se auzi un zgomot în spatele uşii, semănând cu cele produse de şoareci. Aşezat în genunchi, pe hol, Jones ochi cu grijă centrul uşii şi apăsă pe trăgaci. Primul foc de armă îl trezi pe bătrânul chinez. Încă înainte de a se fi ridicat în picioare.

Încărcătorul lui Chris Jones era gol iar uşa făcută ciur. Gorila se aruncă spre uşa camerei în care era Malko. Era şi timpul. Un adevărat potop de gloanţe mătura locul unde el fusese mai înainte. Totuşi, nu se auzea decât zgomotul proiectilelor care se înfigeau în pereţi şi şuierăturile ricoşeurilor. Toţi chinezii aveau la arme amortizoare de zgomot.

Milton lăsă să treacă potopul, apoi, aşezat pe burtă apăsă pe trăgaciul imensului Colt Magnum care nu era prevăzut cu amortizor. S-ar fi putut crede că participau la atacul de la Guadalcanal. Probabil că toţi vecinii erau pe punctul de a telefona la poliţie. Posibil că din această cauză atacatorii îşi echipaseră armele cu amortizoare. După încă trei-patru explozii se aşternu liniştea. Privind cu coada ochiului pe fereastră, Malko observă patru chinezi cărând doi răniţi. Se urcară în maşină demarând în trombă.

Cele două gorile îşi reîncărcară armele. Bătrânul Shu începuse să fumeze un dross[9] care degaja un miros îngrozitor de putregai.

Totul durase doar trei minute. Cadillacul negru dispărea după colţul străzii, atunci când o maşină a poliţiei. În plină viteză, apăru şi se opri în faţa casei. Din ea coborâră patru poliţişti, dintre care unul avea puşcă. Examinară strada cu un aer suspicios, după care se-ndreptară spre casa lui Shu.

Îi primi Malko împreună cu Jones. Ei îşi prezentară legitimaţiile locotenentului, adâncit în contemplarea găurilor din uşă şi-i explicară despre o operaţiune „top secret”. După aceea îl trimiseră pe sergent sădea telefon din maşină lui Richard Hood. Poliţistul, înainte de a pleca, le spuse pe un ton supărat:

— Amintiţi-vă, oricine aţi fi, că de mai bine de şaizeci de ani San Francisco nu mai este un oraş în care se trage cu arma.

După ce poliţiştii plecară, Malko îi spuse domnului Shu:

— Ascultaţi-mă! Nu mai putem rămâne aici. Ceilalţi se vor întoarce şi vom sfârşi prin a ne lichida. Am să vă duc la hotel, unde vom fi mult mai în siguranţă. Hood o să ne dea câţiva oameni pentru a întări garda pe culoare şi dinspre ferestrele din faţă; nu riscăm nimic…

Bătrânul dădu viguros din cap:

---

[9] Dross – opiu deja fumat de multe ori.

— Vreau să mor în casa mea…

— Nu este vorba de moarte, explodă Malko, ci de a trăi. Aici, nu răspund de siguranţa dumneavoastră.

— Să-l legăm şi să-l ducem pe sus, propuse Jones. Mă ocup eu de asta.

— Nu! spuse Malko, foarte serios. Prietenul nostru merită mai multă consideraţie.

El împinse gorila afară din cameră şi se aşeză în faţa chinezului. Discuţia dură aproape o oră. Malko revenea fără-ncetare la asalt. Cunoştea faptul că bătrânul se considera condamnat şi pentru el mai contau acum doar câteva mici bucurii. Chinezul îi ascultă pledoaria şi spuse:

— Am să vă fac pe plac. Atunci când voi avea un pic de opiu bun, o să vă urmez.

Resemnat. Malko se-ntoarse spre Jones.

— Mergeţi şi căutaţi-l pe Hood! Spuneţi-i ce vreţi voi. Numai să vă pună în legătură cu brigada de stupefiante. Cereţi-le celor de acolo puţin opiu.

Gorila ieşi ridicând din umeri. Categoric, existau unele lucruri pe care el nu le va putea înţelege niciodată.

Două ore mai târziu, americanul revenea foarte supărat.

— Nu au decât heroină, îi anunţă.

Malko se uită la chinez, care la rândul lui se uită la Jones.

— Ştiu eu unde se găseşte opiu, zise domnul Shu. Trimiteţi-l la barul Round Table. Este în spatele lui Fishermanwharf, lângă restaurantul Di Maggio. Să se aşeze la o masă şi când va veni chelneriţa să comande „Danny Braţ de Fier”. Fata va replica: „Cine-i ăsta?”. Răspunsul este: „Campionul Yokohamei”. După aceea, îl va conduce la omul de legătură. Va trebui să spună că-i pentru mine. Pentru 50 de dolari va primi marfă de prima calitate.

Malko aprobă şi se duse să-l caute pe Jones. Îi explică situaţia şi-i repetă ciudatele instrucţiuni. Ascultător, el plecă imediat cu Fordul pe care-l luase de la hotel.

*

*   *

Round Table era o tavernă infectă care avea drept principală clientelă nişte marinari aflaţi în trecere, câţiva obsedaţi sexual şi două sau trei cupluri de turişti caraghioşi, atraşi de reputaţia oraşului San Francisco, de oraş al plăcerilor.

Atunci când intră Chris Jones, o fată termina un fel de dans, cu sânii goi, îmbrăcată doar cu o bucată de pânză de iută. Era cam ofilită şi îşi ondula corpul cam fără convingere. De altfel nu acela era punctul forte. Toate chelneriţele erau „topless”, etalându-şi sânii. Cea care se apropie de Chris era o fată frumoasă, înaltă, roşcată, îmbrăcată doar cu un chilot din plasă care i se oprea în talie. Pieptul ei impozant era îndreptat în sus cu mândrie şi-şi dăduse cu ruj de buze pe sfârcuri. Fata nu avea mai mult de douăzeci de ani.

Aplecându-se, îi atinse buzele lui Jones cu sânii.

— Vrei o bere sau un whisky, micuţul meu? Berea costă 80 de cenţi şi whisky-ul un dolar. Cred că tu ai mai mult de douăzeci şi unu de ani[10], adăugă ea clipind din ochi şiret.

Ochii lui Jones ieşiseră din orbite. La Washington o asemenea tavernă ar fi fost închisă în mai puţin de două ore. Fata renunţă la ultima rezervă de timiditate şi se aplecă şi mai mult, astfel încât Jones să poată simţi mai bine parfumul de bună calitate pe care-l folosea, acesta acoperind. Mirosul de sudoare şi întrebă:

— Te plictiseşti, lupuşorul meu bătrân? Nu-mi oferi un pahar?

În acelaşi timp, ea-şi ondula corpul pe loc, cu ombilicul la înălţimea ochilor lui Chris, ceea ce deja era prea mult. El oftă din rărunchi:

— Aş dori să-l văd pe Danny. Danny Braţ de Fier…

Imediat fata se reculese şi spuse pe un ton sec:

— Danny? Cine-i ăsta? Nu-l cunosc.

— Campionul din Yokohama, reuşi să articuleze Jones care-l blestema pe Malko, C.I.A. Şi China, toate la un loc.

— Of! Încă un drogat, oftă fata. Nu-i mai suport pe tipii ăştia. Nenorociţilor ăstora nici prin cap nu le trece să facă dragoste.

---

[10] În California nu se servesc băuturi alcoolice celor care n-au împlinit douăzeci şi unu de ani, vârsta la care sunt consideraţi majori.

Cu aceste vorbe, fata se depărtă, ondulându-şi corpul cu dispreţ, lăsându-l pe Jones verde de furie. Reveni şi-i aduse un whisky pe care aproape că-l aruncă pe masă, fără să se uite la gorilă. Trecu un sfert de oră. Pe scenă se reluase spectacolul iar chelneriţele continuau să se plimbe prin sală, îndemnându-i pe bărbaţii izolaţi să facă consumaţie. Jones tocmai începuse să creadă că filiera domnului Shu era moartă, când o fiinţă provocând repulsie se apropie de masa lui. Era un chinez cu o gură rotundă înconjurată pe peri negri, lungi şi tari. Ochii săi înotau într-un fel de lichid albicios în care gorilei i se păru că mişună insecte. Necunoscutul era îmbrăcat cu o bluză decolorată care se mula pe nişte braţe enorme agăţate de un bust subţire.

— Tu ai venit pentru Danny Braţ de Fier? întrebă fiinţa dizgraţioasă cu o voce aspră.

— Da! răspunse Jones căruia îi venea să vomite de scârbă.

Celălalt surâse abominabil şi şopti:

— Vrei pentru siringă sau pentru aspirat pe nas?

Jones roşi până-n vârful urechilor şi negă din cap. Celălalt continuă:

— Atunci doreşti iarba pisicii? Sau vrei pentru pipă?

— Pentru pipă.

— Ai mălaiul?

Jones îi arătă pe sub masă un teanc de bilete de zece dolari.

— Eşti cu maşina?

Jones răspunse printr-un semn afirmativ din cap.

— Păi să trecem la treabă. Vino!

Jones lăsă doi dolari fără ranchiună şi-l urmă pe chinez. Acesta din urmă îi ajungea abia la umăr. Ei ajunseră la un parking fără să scoată un cuvânt.

— Vei merge de-a lungul „The Embarcadero” până la clădirea lui Ferry şi vei opri atunci când îţi spun eu, ordonă Danny Braţ de Fier.

Era colţul cel mai sinistru din San Francisco. De-o parte era marea cu vapoarele diferitelor companii de navigaţie iar de partea cealaltă uscatul cu terenuri virane alternând cu hangare. Intre cele două, strada şerpuia printre enormii stâlpi de ciment ai autostrăzii. În umbra acestora, colcăia o lume stranie plină de curve, de asasini şi de drogaţi. Aproape în fiecare dimineaţă se găsea câte un corp neînsufleţit pe terenurile virane sau în apa neagră a portului.

Chinezul îi ceru să oprească maşina în faţa stâlpului cu numărul 14. Scrută atent împrejurimile după care îi spuse lui Jones:

— Vino!

Deloc liniştit, acesta îşi pipăi discret Colt-ul de la centură. În acel loc puteai fi sugrumat chiar şi numai pentru un cent.

Din solul acoperit cu gunoaie se ridica un miros supărător. Vuietul autostrăzii suspendate deasupra capetelor lor acoperea orice alt zgomot iar lumina slabă nu reuşea să străpungă umbra deasă.

Chinezul se opri lângă o siluetă rezemată de un stâlp. Avu loc un dialog şi el reveni la Jones.

— În regulă! Dă-mi banii! Şaizeci de dolari. Este din cel bun… nu deşeu deja fumat.

Jones îi dădu bancnotele. Avu loc o nouă discuţie. Danny Braţ de Fier îi făcu semn să se apropie. Ei trecură în faţa celuilalt, dar Jones nu-i văzu chipul din cauza întunericului. La patru metri era o pubelă. Danny Braţ de Fier îi ridică capacul şi după ce o răscoli scoase de-acolo un pachet mare cât o cutie de ţigări pe care i-l întinse lui Jones.

În apropierea pubelei, erau ghemuiţi doi bărbaţi – garda vacii de aur. Jones strecură pachetul în interiorul vestei. Danny Braţ de Fier îl trase de mânecă:

— Eu nu sunt inclus în acest preţ, se văicări el.

Gorila îi mai întinse o hârtie de zece dolari. Celălalt îşi frecă mâinile mulţumit şi dispăru în întuneric fără să mai salute. Cu paşi mari, Jones se îndreptă spre maşină, cu o mână pe crosa armei.

Zece minute mai târziu, era în susul străzii Telegraph Hill şi Milton îi deschidea uşa. Încă scârbit, Jones îi dădu pachetul lui Milton care la rându-i îl duse bătrânului.

Shu desfăcu pachetul cu gesturi tandre. Era o cutie veche de conserve din care scoase un obiect înfăşurat în hârtie. Îl despături şi-l duse la nas, savurându-l timp îndelungat cu o expresie de nespusă satisfacţie pe faţă.

— Este foarte, foarte bun murmură el.

— Aceasta a fost o şansă, zise Jones. Nu voi mai merge niciodată pe-acolo.

Nu le mai rămânea decât să plece, dar Malko preferă să-şi ia nişte măsuri suplimentare de precauţie. Apucă telefonul şi-l chemă pe Richard Hood.

— Mi-ar trebui două maşini de patrulare, pentru a transporta ceva mult mai preţios decât tot aurul de la Fort Knox. Poate sfârşitul grijilor mele şi ale dumneavoastră.

— În zece minute vor fi la dispoziţia dumneavoastră, spuse şeful poliţiei.

Puţin mai târziu, cele două maşini erau acolo şi agentul le ceru să încadreze Fordul.

— Dacă se-ncearcă ceva împotriva maşinii mele, preciză el. Trageţi imediat.

Sergentul care stătea lângă şofer luă puşca agăţată sub tabloul de bord.

Chinezul urcă cu demnitate în maşină. Malko luă loc lângă ei. Drumul se petrecu fără peripeţii. La Mark Hopkins, ei trecură prin garaj pentru a nu atrage atenţia. Doi poliţişti, dintre care unul înarmat cu o puşcă, rămaseră de pază pe culoar. O maşină făcea înconjurul blocului fără încetare, gata să intervină în orice moment.

În camera sa de lux, dl. Shu se plimba la-nceput ca un leu în cuşcă. Într-un sfârşit, se instală pe covorul cu perne, îşi scoase platoul de opiu şi se apucă de fumat sub protecţia poliţiei din San Francisco.

Malko era foarte nerăbdător. Era aproape sigur că bătrânul chinez deţinea răspunsul tuturor enigmelor. Trebuia menţinut în viaţă încă câteva ore. Camera lui era aşezată între cele ale gorilelor, cu uşile de comunicare deschise. În faţă se vedea cerul liber.

*

* *

— A sosit!

Se auzeau bătăi în uşă. Chris, cu uriaşul Colt 38 Special ascuns în spatele şervetului, se duse să deschidă. Aşezat la masă. Milton avea Magnum-ul pe genunchi.

În cadrul uşii apăru obrazul roşu al unui poliţist irlandez care escorta un puşti chinez cu respiraţia tăiată, purtând pe braţe un platou enorm, acoperit cu un capac de metal.

— Hei! zise Jones, te-ai uitat ce-i înăuntru?

— Ah, nu! spuse poliţistul complet zăpăcit.

Cu o mână fermă, el îl împinse pe culoar pe puşti, apoi săltă capacul.

Era o raţă magnifică, mai multe farfurii, un ceainic şi o grămadă de pesmeţi.

— În regulă! spuse Jones. Poţi să intri.

Micul chinez trecu solemn pragul şi lăsă platoul pe masa cea mare în faţa lui Malko şi Shu. Cu un gest teatral. Îndepărtă capacul şi spuse câteva cuvinte în chineză cu o voce ascuţită. Shu înclină capul, salivând de plăcere.

— Ce-a spus el? întrebă Malko.

— Că stăpânul lui a preparat-o ca şi cum ar fi ultimul lucru pe care-l voi mânca eu pe acest pământ. Aceasta este o simplă formulă de politeţe.

Sub privirea suspicioasă a lui Jones, puştiul scoase din buzunar un cuţit pe care-l deschise, apoi cu gesturi de chirurg, începu să taie pielea lucioasă a raţei în fâşii mici pe care le punea într-una din farfurii. Când fu complet jupuită, el îi duse farfuria lui Shu cu o porţie de sos. Un bol cu nişte ierburi mici, verzi şi cu pesmeţii. Apoi, puştiul luă restul raţei de pe masă.

Cu un aer lacom, Shu luă un pesmet, puse pe el mai multe bucăţi de piele, le stropi cu sos şi adăugă puţină verdeaţă şi toate acestea le introduse într-o gură căscată cât toate zilele. Se auzi un „gogâlţ”, apoi o scurtă râgâială de satisfacţie.

Gorilele îl priveau stupefiate.

— Cum de nu se mănâncă decât pielea? întrebară ei decepţionaţi.

— Este o mâncare de lux. Atunci când eşti bine crescut, restul raţei îl dai servitorilor.

În acelaşi moment, Shu le făcu semn să mănânce carne.

Malko refuză politicos oferta. El se instală cu Jones în camera sa. Brabeck nu îndrăznea, dar ar fi cerut o bucată de pieliţă ca să vadă ce gust are. El se ridică şi se-nvârti în jurul chinezului.

Cinci minute mai târziu, reveni lângă Malko. Chinezul fusese generos. Dl. Shu ataca ultimele bucăţi de pieliţă lăcuită pe care le stropea cu ceai verde.

În sfârşit, dădu la o parte platoul. Ţopăind până la Malko. Îi spuse:

— Sper ca până la ora patru să-mi sfârşesc treaba. În mare, eu am răspunsul în mintea mea.

Pe culoar, unul din poliţiştii trimişi de Hood îşi făcea rondul cu puşca în mână. Jones şi Brabeck ocupau camerele dintr-o parte şi cealaltă a camerei lui Shu. Malko, ţinând un pahar mare de vodcă în mână, se adânci în contemplarea priveliştii panoramice a castelului său, apoi începu să deseneze şemineul ideal pentru sufrageria care avea cincisprezece metri până la plafon.

El ajunsese la lintou. Atunci când dl. Shu apăru în cadrul uşii de comunicare.

— Cred că am găsit, spuse el.

Malko fu cuprins de-o imensă bucurie. În fine, acest petic de hârtie, pentru care atâţia oameni muriseră, îşi va revela secretul.

— Vă ascult, zise agentul făcându-l semn chinezului să se aşeze.

Cele două gorile îşi ţineau respiraţia, cu privirea aţintită cu respect spre grămada de hârtii din mâna galbenă a lui Shu.

— Aşa cum v-am spus, începu acesta, era foarte greu. Dumneavoastră aţi auzit vorbindu-se despre Triadă?

Malko ştia vag că era vorba despre o foarte veche societate chineză, cunoscută pentru crimele ei. Dar nu ştia dacă aceasta supravieţuise comunismului.

— Triada a fost întotdeauna persecutată de putere, continuă dl. Shu după o înghiţitură de ceai fierbinte. Membrii ei puseseră la punct un sistem foarte complicat de cifru secret pentru a-şi transmite mesajele. Este foarte, foarte ingenios. Mai întâi există un anumit sens pentru citirea caracterelor. Uitaţi-vă şi dumneavoastră!

El luă documentul pe care i-l dădu Malko şi-i arătă caracterele.

— Caracterele din cele patru colţuri trebuie citite în diagonală. Acestea dau cifrul. În continuare, celelalte trebuie luate începând din centru şi citindu-le în sens invers faţă de sensul de rotaţie al acelor de ceasornic. Până aici, este destul de simplu, dar aceste caractere, dacă le traduceţi, nu au nici un sens. De-aici încolo, cunoştinţele mele despre onorabila societate secretă mi-au fost de folos.

Asiaticul râse cu şiretenie.

— Acesta este un cod care se transmite iniţiaţilor de când există societatea, explică bătrânul arătându-i primul caracter. Acest semn reprezintă contracţia următoarelor trei caractere.

El le desenă rapid. Malko îl urmărea fascinat.

— Aceste trei semne înseamnă „a spăla urechile”.

Malko se uită surprins la chinez. Interlocutorul său îşi arătă colţii şi exală un miros fetid.

— Onorabila societate este foarte prudentă, murmură el. În caz că cineva ar cunoaşte prima decriptare, ar ajunge la un text fără nici o semnificaţie reală, pentru că Triada utiliza un limbaj secret. Acest „a spăla urechile” înseamnă a omorî: „a mânca raţe” semnifică a procura bani. Acest caracter cu care începe textul. În ochii profanilor, înseamnă „curent de aer” dar în realitate trebuie citit „A 5-a Lojă de Fidelitate”.

Era pasionant şi nu este de mirare că decodării C.I.A. Nu înţeleseseră nimic. Dar cum se face că dl. Shu cunoştea aceste lucruri, gândi Malko.

Triada se ocupa probabil şi cu transmiterea gândurilor, căci chinezul îi lămuri:

— Tatăl meu a fost membru al onorabilei societăţi şi astfel am dobândit aceste modeste cunoştinţe.

— Dumneavoastră nu riscaţi nimic transmiţând aceste cunoştinţe? întrebă Malko.

— Triada nu mai există, murmură bătrânul. Cei care se servesc de limbajul ei, au nimicit-o. Altfel, nu mi-aş fi permis să vă dezvălui acest secret.

Îi trebui lui Malko toată stăpânirea de sine moştenită în secole de educaţie pentru a nu-şi exterioriza nerăbdarea. Era în posesia răspunsurilor la toate întrebările pe care şi le puneau la Washington de luni de zile şi el era obligat să stea la o conversaţie de salon despre China antică…

— În fine! Aveţi acum un text decodificat? întrebă el.

— Iată-l!

Chinezul îi întinse o foaie de hârtie acoperită cu caractere. Malko le privi timp îndelungat. Erau acolo mult mai multe decât în textul original, dar aceasta se explica prin codul care reprezenta contracţia expresiilor.

Îi restitui hârtia.

— Aţi făcut o traducere în engleză?

— Nu încă, dar aceasta nu este dificilă. Am s-o fac.

Bătrânul se întoarse în camera sa. Acum era doar o chestiune de minute. Malko închise ochii şi bău o înghiţitură de vodcă în cinstea castelului său.

Milton şi Chris priveau spre Golden Gate care semăna cu un imens joc mecanic.

— Uitaţi! spuse Jones. Poliţiştii au pus chiar un elicopter ca să ne protejeze.

În realitate era un mic aparat cu două locuri, cu turbină, care se apropia de faţada hotelului cu un zgomot redus. Soarele se reflecta în plexiglasul cockpitului şi nu se putea vedea în interior.

Aparatul se opri în dreptul ferestrei şi se balansă cu graţie, în acelaşi moment. Malko sări din fotoliu şi alergă la fereastră cuprins brusc de o bănuială. El nu-i ceruse aşa ceva lui Richard Hood.

Era însă prea târziu.

Din elicopter ţâşni o flacără portocalie. Cei trei bărbaţi se aruncară instinctiv la pământ înainte ca o explozie teribilă să cutremure tot etajul.

Peretele despărţitor al camerei lui Shu fu făcut ţăndări, acoperind pe Malko şi gorile cu bucăţi de lemn şi sticlă. Un fum negru invadă camera cu miros de ars. Agentul se ridică primul şi se năpusti printre dărâmături.

Se dădu înapoi din faţa unei flăcări care se ridica în dreptul unde fusese aşezat dl. Shu. Toată camera ardea. Pereţii despărţitori fuseseră distruşi de suflul exploziei. Malko, turbat de furie, începu să caute printre resturile de hârtie atât de preţioase.

Cei doi poliţişti de pe culoar veniră repede. Unul dintre aceştia alergă să caute un stingător, iar celălalt se năpusti spre geam împreună cu Jones.

— Elicopterul! urlă gorila.

Aparatul se-ndepărtă cu toată viteza. Era acum la o depărtare de cinci sute de metri. În curând ar fi putut ateriza oriunde fără să atragă atenţia.

Poliţistul armă puşca şi începu să-şi golească încărcătorul. Jones trase cu pistolul său de calibrul 38, fără nici o speranţă. La acea distanţă aveau nevoie de o mitralieră. Soneria de incendiu începu să zbârnâie pe toate culoarele. Al doilea poliţist veni cu un extinctor şi începu să împrăştie cu spumă prin toată camera. În disperare, Malko răscolea resturile. Toată camera era plină cu cioburi. Obuzul explodase probabil în pervazul ferestrei. Shu nu văzuse nimic altceva decât un elicopter care se balansa în faţa ferestrei sale şi poate flacăra portocalie.

— A fost un bazooka, spuse Jones. Bine că n-au folosit aceeaşi metodă atunci când au încercat să vă facă de petrecanie la Fairmont.

— Aşa ceva nu-i uşor de transportat sub o rochie de damă, remarcă Brabeck.

În acelaşi moment, Malko se ridică de jos cu o foaie de hârtie în mână. Era tot ceea ce mai rămăsese din textul decriptat de Shu. Suflul exploziei îl aruncase destul de departe pentru a nu fi ars complet. Malko se uita gânditor la hârtia înnegrită. El le făcu semn gorilelor.

— Să mergem într-unui din saloanele de la etajul unu. Vreau să fiu singur. Dumneavoastră veţi rămâne la uşă.

Îndepărtându-i pe curioşi, pe poliţişti şi pe oamenii din hotel înnebuniţi de groază, ei luară ascensorul. Malko se instală într-un mic birou. Încuie şi cele două gorile se instalară la uşă foarte intrigate.

Sus, pompierii şi poliţiştii culegeau ce mai rămăsese din corpul lui Shu. Tot ceea ce găsiseră intra într-un sertar ridicat la rangul de coşciug. Peste tot era sânge iar mâna dreaptă a bătrânului chinez o găsiră în şifonier, sfârtecată chiar la încheietură.

Cât despre elicopter, acesta dispăruse înainte de a putea fi reperat de aparatele poliţiei.

Cei doi se plimbau pe culoar, la-nceput intrigaţi, apoi neliniştiţi şi în sfârşit nervoşi ca doi viitori taţi. La fiecare cinci minute Jones întreba:

— Intrăm?

Milton, cu fireasca răbdare a celor din Middlewest, dădea din cap şi replica:

— Dac-a spus că vrea să fie singur, înseamnă că vrea să fie singur…

Uşa se deschise peste o oră şi treizeci şi trei de minute. Malko părea sfârşit; ochii săi strălucitori aveau striaţii fine. Roşii. Ţinea în mână nişte coli de hârtie şi zâmbi în faţa figurilor uluite ale gorilelor atunci când acestea zăriră caracterele chinezeşti.

— Nu ne rămâne decât să căutăm un chinez care citeşte această limbă şi care vorbeşte engleza, spuse el.

— Dar cum…

— Am avut timp să privesc această foaie foarte atent şi ştiţi că am o memorie excelentă. Am făcut tot posibilul pentru a reproduce caracterele distruse de foc şi le-am redesenat.

Gorilelor le trebuiră zece minute pentru a se trezi din năuceală. Dacă li s-ar fi spus că insula Alcatraz ar fi luat-o la vale, ei n-ar fi făcut asemenea mutră.

— Nu este de mirare că suntem plătiţi cu atâţia bani, conchise Milton.

Malko începu imediat să caute un traducător. Datorită lui Hood, cercetările nu au durat prea mult. Dl. Maloney, titular al catedrei de sinologie al Universităţii Southern California urma să-i primească. Citea chineza la perfecţie şi nu fusese atins de „spălarea creierelor”.

— Să nu mai pierdem nici un minut, zise Malko.

Cât putură de repede, ajunseră în stradă. Profesorul locuia într-o vilă mare. Situată dincolo de grădina zoologică. Când ajunseră, acolo se găseau deja patru maşini ale poliţiei care înconjurau casa. Hood aranjase bine lucrurile.

Maloney era un bărbat înalt şi slab, simpatic care-l primi pe Malko cu o călduroasă strângere de mână. Acesta din urmă îşi ceru scuze pentru impresionanta desfăşurare de forţe.

— Mai multe persoane şi-au găsit sfârşitul din cauza documentului pe care doresc să îl traduceţi. De aceea vă sfătuiesc să nu vorbiţi despre asta cu nimeni.

Maloney, un irlandez flegmatic, nu păru impresionat.

— Să intrăm în biroul meu, propuse el şi să facem treaba.

*
* *

— Cred că am găsit…

Malko oftă. Aştepta de atâta timp acest moment… Universitarul lăsă stiloul din mână şi-i făcu semn agentului să vină lângă el, la birou.

— Sus, în partea stângă, spuse Maloney, este antetul „Tsao Lan Tze”, ceea ce se traduce prin „Coşul cu Stuf”, căruia nu-i cunosc semnificaţia.

Malko cu atât mai puţin ştia ce înseamnă acel grup de cuvinte. Maloney continuă:

— Iată textul aproximativ:

„Tovarăşi Yang-si, vă felicităm pentru realizarea dumneavoastră. Confirmăm primirea scrisorii dumneavoastră către adresa Şase. Pentru acoperirea organizaţiei dumneavoastră, „Grădina Multiplelor Fericiri” mi se pare perfectă.

În continuarea cercetărilor pe care le efectuaţi, vă trimitem de la Praga materialul privind operaţiunea „Persuasiunea Invizibilă” şi o scrisoare de la mama dumneavoastră. Considerăm prematură trimiterea aparaturii pentru radiaţii gamma.

Experienţele efectuate aici au dat rezultate mai mult decât satisfăcătoare. Ar trebui să obţineţi rezultate în următoarele trei, până la şase luni.

Niciun document privitor la operaţiune nu trebuie transmis fără cifra unu. Dumneavoastră sunteţi personal responsabil. Ar fi interesantă extinderea şi asupra altor mari oraşe. Noi vă vom pune ulterior în legătură cu elemente sigure din New York şi Chicago. Orice persoană care încearcă să se amestece în operaţiune, trebuie lichidată imediat şi cu discreţie. Vă dorim reuşită deplină. Vă transmitem salutul tuturor tovarăşilor. Trăiască Preşedintele

Mao, Pekin 3 decembrie”.

Malko şi Maloney se priviră. Desigur, anumite lucruri erau foarte clare. Ce însemna însă „Persuasiunea Invizibilă”?

Pentru Malko nu mai era nici o îndoială că era vorba de strania epidemie de spălare a creierului. Acum dobândise proba pe care o căuta de la-nceputul afacerii. Chinezii erau în spatele evenimentelor, dar care era mecanismul de funcţionare?

La întrebarea aceasta mesajul nu dădea nici un răspuns. Ce însemna „Coşul cu stuf”?

Oricum, profesorul nu ştia mai mult decât el.

— Domnule profesor, spuse Malko, în propriul dumneavoastră interes, vă rog să păstraţi secretul cel mai strict asupra acestei afaceri. Dumneavoastră sunteţi în pericol, atât timp cât nu va fi totul rezolvat. Poliţia vă va asigura protecţie 24 de ore din 24. Faceţi ceea ce vă vor cere ei!

Maloney îl privi puţin speriat.

— Dar de ce m-aş putea teme?

— Dumneavoastră nu citiţi ziarele? replică Malko. Nu aş vrea să am moartea dumneavoastră pe conştiinţă, domnule profesor. La San Francisco se petrec lucruri ciudate în momentul acesta.

Maloney înţelese că omul din faţa lui nu glumea. Îşi strânseră mâinile aproape solemn şi gorilele îşi ridicară pălăriile cu politeţe.

— Dumneavoastră aţi adus un serviciu foarte mare Americii, spuse Malko înainte să plece.

Era nerăbdător să meargă direct la „Grădina Multiplelor Fericiri”. Vie sau moartă, Lili se găsea acolo, dar misiunea trecea înaintea sentimentelor.

Se duse la buildingul societăţii „Californian Trust Investment” şi telefonă la Washington. C.I A: funcţiona zi şi noapte, chiar dacă amiralul nu era la birou.

I se făcu rapid legătura cu biroul amiralului, apoi prin codul potrivit, la domiciliul acestuia. Malko îi expuse ultimele evenimente intervenite şi-i ceru să-l pună în legătură de urgenţă cu un specialist în problemele Chinei. Amiralul îi dădu un număr de la C.I.A.

Malko sună imediat şi-l obţinu pe specialistul de care avea nevoie. Îi citi mesajul decriptat la telefon, timp în care celălalt înregistra convorbirea pe bandă de magnetofon. Apoi. Agentul îl întrebă:

— Ştiţi cumva la ce se poate referi „Coşul cu stuf”?

Expertul răspunse fără nici o ezitare:

— Acesta este numele chinezesc al imobilului din Pekin în care se găsesc serviciile de informaţii ale Chinei comuniste.

Privitor la numele operaţiunii dumneavoastră, este aproape acelaşi pe care chinezii îl folosesc pentru tratamentul aplicat prizonierilor, un fel de spălare a creierului, operaţiune ale cărei secrete noi nu le cunoaştem pe deplin.

— Spălarea creierelor…

Malko repetă fraza ca prin vis. Aceasta confirma foarte bine prima sa impresie. Totuşi, locuitorii din San Francisco nu erau prizonieri. Aceasta semnifica faptul că cei din China aflaseră o metodă de a acţiona fără ştirea victimelor.

— Trebuie găsit ceea ce au trimis acum şase luni, spuse Malko.

Era imposibil ca vameşii americani să nu fi fost alertaţi de obiecte venind de la Praga, aşa că trebuie să existe un truc. Agentul îşi spuse că cel mai bine era să procedeze logic.

Praga era un indiciu suplimentar. Ca toţi agenţii sub acoperire ai C.I.A.. Malko era ţinut la curent cu regularitate despre toate operaţiunile de spionaj ale adversarului şi, în consecinţă, ştia că de puţin timp chinezii instalaseră la Praga[11] o agenţie foarte importantă, un centru de expediţie, un birou de informaţii pentru Europa şi în primul rând o centrală de acţiune.

Acum trebuia să afle prin ce mijloace ajunsese materialul misterios acolo, cui îi fusese adresat şi mai ales în ce consta el.

Plecă spre hotel, abătându-se în drum pe la biroul de voiaj.

— Aş dori să merg în Cehoslovacia, la Praga, spuse el funcţionarei. Care este linia aeriană cea mai rapidă?

---

[11] La *Praga se află centrul european al Lien-Lio-Pou, centrul de servicii „Action" aflându-se la Geneva.*

Tânăra fată se adânci în lectura unei enorme cărţi – ghidul tuturor legăturilor aeriene din lume – şi-i răspunse după cinci minute:

— Cea mai bună posibilitate o oferă Scandinavian Airline System. Este singura companie care merge în acelaşi timp în Statele Unite şi în ţările de dincolo de cortina de fier. Există un zbor direct de trei ori pe săptămână Los Angeles-Copenhaga. Lunea, miercurea şi vinerea, cu aparate Douglas DE8. Plecaţi la orele 23 din Los Angeles şi ajungeţi a doua zi la Copenhaga la 20,05, după o escală la Strompjord. În Groenlanda. Este un zbor foarte agreabil. Dacă luaţi avionul de luni, zborul SK 936, cel mai bun lucru este să vă culcaţi la Copenhaga la hotelul scandinavian System care vă rezervă camera din momentul în care cumpăraţi biletul. Este un hotel modem, la tel de confortabil ca Hilton-ul Iar a doua zi plecaţi la Praga tot cu un DG 8, zborul SK 955, la ora 15,40. Veţi ajunge la destinaţie la 16,55. Ceea ce vă lasă dimineaţa liberă pentru a vizita Copenhaga, iar de la San Francisco la Los Angeles, eu pot să…

Năucit de avalanşa de explicaţii. Malko abia reuşi să o întrerupă pe tânăra fată. Lui i-ar fi făcut mare plăcere să meargă la Copenhaga, oraş pe care-l cunoştea de altfel, fapt care l-ar fi apropiat şi de locurile natale, dar avea cu totul altceva de făcut.

— Unde se află sediul Scandinavian Airline System? întrebă el.

— Lângă hotel, răspunse fata. 412 Post Street, telefon Exbrook 7 – 2900, dar pentru această rezervare eu pot să vă ajut…

Malko plecă în fugă. Aflase destule… Impetuoasa funcţionară mai găsi cu cale să-i strige în urmă:

— Pentru Praga, tur-retur, vă costă doar 746 dolari.

Trei minute mai târziu, el intra în sediul agenţiei Scandinavian Airline System, pe Post Street. Două funcţionare se-nvârteau într-un grup de turişti. Malko ceru permisiunea să vorbească urgent cu şeful.

Introdus urgent într-un birou, fu primit cu amabilitate de un bărbat în haine civile. Agentul îi arătă imediat legitimaţia de la State Departament.

— Am nevoie de o informaţie care interesează siguranţa Statelor Unite. Dacă preferaţi să o daţi la poliţie, putem merge şi acolo, dar ar fi de preferat să nu pierdem timpul.

— Sunt gata să vă ajut, spuse directorul agenţiei. Despre ce-i vorba?

Malko îi expuse rapid problema.

— Ar putea exista un mijloc pentru a verifica dacă în ultimele luni biroul de la San Francisco al Scandinavian Airline System a primit colete de la Copenhaga adresate „Grădinii Multiplelor Fericiri” la South San Francisco?

Omul dădu din cap.

— Este o informaţie confidenţială, spuse el, dar pentru că reprezentaţi o agenţie federală, am să cer să se verifice documentele de conosament din perioada care vă interesează.

Ridicând receptorul telefonului de interior, rosti o frază în suedeză. Aproape imediat intră o secretară cu un registru mare iar interlocutorul lui Malko se adânci în cercetarea lui. Timp de mai multe minute nu se mai auzi decât zgomotul produs de aparatul pentru aer condiţionat. Agentul se uita cu atenţie la macheta aparatului DC 8 „Royal Viking” pusă pe birou.

— Aveţi noroc, spuse în sfârşit directorul, ridicând capul. Există trei expediţii provenind de la Copenhaga şi sosite la San Francisco pe adresa „Grădina Multiplelor Fericiri Incorporated”, pe adresa indicată de dumneavoastră.

În fine, cercul era închis, cu excepţia unui mic detaliu.

— Se poate şti ce conţineau coletele? întrebă Malko.

— Potrivit actelor însoţitoare, acestea conţineau plăci stratificate din lemn de teck destinate ornamentării sicrielor.

— Aţi putea să-mi mai faceţi un ultim serviciu? Am toate motivele să cred că aceste colete veneau de mult mai departe decât Copenhaga. Aţi putea să vă informaţi cu privire la originea lor?

Directorul căzu pe gânduri.

— Am să trimit un telex la Copenhaga, la Serviciul

Expediţii pentru a solicita informaţii cu privire la locul de provenienţă al coletelor. Vă dau mâine un telefon.

Malko îi mulţumi, recomandându-i să păstreze secretul absolut. Părăsi biroul Scandinavian Airline System aproape fericit. Pentru prima dată, el marca puncte serioase.

Acum, trebuia s-o găsească pe Lili Hua iar apoi să afle în ce consta operaţiunea de spălare a creierelor.

*

* *

Două ore mai târziu, Milton Brabeck şi Chris Jones, într-o camionetă a „Pacific Telephones” stăteau la pândă în faţa grilajului cimitirului. Această deghizare le permitea să reziste mai multe zile fără a fi reperaţi. În interiorul camionetei se afla o cameră de filmat şi un mic arsenal. Prin radio erau legaţi cu două maşini ale poliţiei, staţionate la o depărtare de două mile. Misiunea celor doi era aceea de a repera oamenii care lucrau în cimitir şi de a-i fotografia.

Capitolul XIV

— Atenţie!

Milton Brabeck se ridică, iar Chris Jones porni motorul. Chinezul care tocmai ieşea din „Grădina Marilor Fericiri” ducea o servietă mare, neagră şi se îndrepta pe jos spre staţia de benzină „Chevron”. Încă de dimineaţă acesta îşi lăsase maşina pentru procesul de gresat spălat iar acum se ducea să o ia. Era o ocazie unică de a-l urmări, omul plecând pe jos.

Trecuseră trei zile de la vizita lui Malko la Scandinavian Airlines. Directorul companiei îi telefonase a doua zi.

— Dumneavoastră aţi avut dreptate, îi spuse. Coletele cu scânduri nu proveneau din Copenhaga. Ele au fost îmbarcate la Praga, în cala zborului companiei noastre numărul 187, Praga-Copenhaga. Aici au fost vămuite şi transbordate pe avionul care ajungea la Los Angeles.

Malko îi mulţumise. Faptul nu era decât o confirmare suplimentară. Era sigur că centrul conspirativ al organizaţiei era la cimitir. Trebuia să mai afle însă exact ceea ce era mai important şi anume în ce consta „spălarea colectivă a creierelor”.

Avusese mai multe convorbiri telefonice cu amiralul Mills. Şeful C.I.A. ezita să dea un ordin de percheziţie oficială pentru cimitir. Nu exista certitudinea că gemenele se găseau acolo şi nimeni nu ştia în ce consta materialul pentru operaţia „Persuasiunea Invizibilă”. Mills îi dăduse mână liberă lui Malko pentru alte câteva zile, spre a pune mâna pe unul dintre oamenii organizaţiei şi a-l face să vorbească. Dacă acest plan nu reuşea, urma să se declanşeze operaţiunea oficială efectuată de F.B.I.

Agentul era neliniştit. Gemenele dispăruseră şi probabil că îl bănuiau a fi pe urmele organizaţiei. Totuşi, tulburările comuniste continuau. Nu se mai gândea la Lili Hua. Acum, era sigur că Lili fusese omorâtă. Dac-ar fi fost în viaţă, ar fi reprezentat un pericol real pentru teribilele gemene.

Supravegherea cimitirului nu avusese cine ştie ce rezultate. Ei nu putuseră identifica cu exactitate decât pe un anume Dick Lim, care se ocupa de îmbălsămări. Acesta venea în fiecare dimineaţă să lucreze la „Grădina Multiplelor Fericiri”. Se deciseră să-l ridice, căci nu se putea ca el să nu fie la curent cu adevăratele activităţi ale celor două gemene. Dacă se-nşelau, nu le rămânea decât să-şi ceară scuze şi să dea drum liber F.B.I.-ului să intre în acţiune.

Camioneta „Pacific Telephones” se întoarse şi se apropie încet de chinez, care nici nu ridică măcar capul atunci când se oprise lângă el.

Chris Jones coborî şi se opri în spatele lui Dick Lim care tresări atunci când simţi ţeava armei între coaste.

— Te vom lua cu noi. Mersul pe jos este foarte obositor…

Spunând acestea, Jones îl împinse cu vigoare spre portiera camionetei, portieră pe care Malko o ţinea deschisă. Chinezul se zbătea.

Atunci când fu în maşină, Jones îl lovi cu dosul palmei şi Dick Lim căzu pe-o parte gemând iar ochelarii îi căzură de pe nas.

— Ce este asta? gemu asiaticul. Am să mă plâng la poliţie.

— Noi suntem poliţia, spuse cu asprime Chris.

Celălalt clipi din ochi fără să răspundă.

— Ai o trusă cu tine, continuă gorila. Nouă ne-a venit poftă să te păstrăm un timp, ca pe un specialist ce eşti…

Chinezul deveni verde la faţă. Milton era aşezat în faţa lui, cu Magnum-ul pe genunchi.

— Unde-l ducem? întrebă Milton. La Hood?

Jones dădu din cap.

— Pentru ceea ce avem de făcut va fi mai bine dacă-l ducem unde l-au dus prietenii lui pe S.A.S. Acolo băiatul nostru se va simţi ca şi acasă la el.

Merseră destul de mult timp, după care camioneta se opri cu o zgâlţâitură. Malko deschise portiera din spate. Milton coborî iar Jones îl aruncă jos pe chinez cu o lovitură de picior.

Se opriseră în curtea hangarului unde era cât pe ce să fie torturat Malko. Cu lovituri de picior, Jones îl făcu pe prizonier să intre în hangarul în care, graţie a două orificii din perete, pătrundea lumina de-afară. Milton scoase nişte cătuşe din buzunar şi prinse mâinile chinezului la spate, apoi începu să-l pleznească cu palmele sale enorme, astfel că-n următoarele cinci minute faţa victimei era de nerecunoscut. Jones îi continuă opera, având grijă să lovească locurile cele mai fragile, precum gura şi nasul. În final, Lim căzu cu un geamăt rămânând nemişcat.

Jones se duse în fundul camerei şi aduse un butoi mare rostogolindu-l. Milton desfăcu un sac de ciment pe care începu să-l verse peste o grămadă de nisip. Cu mânecile suflecate, vântura cu lopata, ca un lucrător conştiincios. Malko. Aşezat pe un scaun într-un colţ, privea impasibil aceste preparative.

Chinezul tocmai îşi revenea când Jones începu să toarne cimentul lichid în butoi. El clipi din ochi:

— Ai să te simţi bine acolo, înăuntru. La căldură iarna şi la răcoare vara. O să-mi spui că la o sută de metri adâncime nu-ţi pasă…

Îngrozit, prizonierul urmărea mişcarea lopeţii. Când în butoi cimentul formase un strat de douăzeci de centimetri, Jones se opri. Îl luă pe chinez de picioare, iar Milton îl apucă de umeri şi îl ridicară deasupra butoiului.

— Ajungi la fund? întrebă Jones cu solicitudine.

El îi dădu o lovitură uşoară de mistrie în cap şi-i spuse în batjocură:

— Îndoaie şi tu puţin genunchii, ce dracu'… Altfel nu vom putea închide coşciugul niciodată!

Deodată, chinezul se zbătu furios şi scoase un ţipăt. Milton îl ţinu de umeri, în timp ce Jones mai turnă puţin ciment, impasibil.

— În cinci minute, totul va fi terminat, zise Jones. Noi nu suntem atât de moderni ca tine. Mai folosim încă vechile metode. Totuşi, în felul acesta se conservă corpul, ştii şi tu. Anul trecut când a fost dragat Hudsonul, au fost scoşi tipi care zăceau acolo din vremea prohibiţiei. Chiar şi ţigările lor erau în bună stare, aşa că vezi şi tu că cimentul este şi el bun la ceva.

Tot vorbind, umplea butoiul. Prizonierul simţea că îngheaţă de frig. Cu ochii ieşiţi din orbite, scuipă un jet de bilă şi urlă:

— Cine sunteţi? De ce vreţi să mă omorâţi?

Jones ridică din umeri.

— Tu ştii foarte bine de ce.

Cu nervii încordaţi la maximum, agentul urmărea scena cu nerăbdare. Era o cacealma teribilă. Nu-şi puteau permite să dea înapoi nici un pas. Trebuia ca celălalt să fie convins că ei erau la curent cu totul. Altfel, nu mai vorbea. Malko era torturat de gândul că prizonierul s-ar putea să fie inocent. În acest caz, cariera sa era terminată.

Conţinutul unei lopeţi de ciment curse pe spinarea chinezului. Îngheţându-i măduva spinării. Omul începu să urle:

— Opriţi! Voi vorbi… Cunosc foarte multe lucruri…

Jones se prefăcu a nu fi auzit şi mai adăugă puţin ciment.

Lim scoase un oftat curios şi urlă cu o voce de falset:

— Morţii nu sunt morţi! Eu i-am preparat…

Jones şi Brabeck se priviră intrigaţi. Treaba asta nu era în program..

— Fii mai explicit, dragule! spuse Jones sprijinindu-se de butoi.

Văzând primejdia depărtându-se puţin, prizonierul prinse curaj.

— Scoateţi-mă de-aici mai…

— Ţţ. Ţţ! făcu Jones. Nu eşti deloc rezonabil. Dacă nu este interesant ce ne spui. O să trebuiască s-o luăm iar de la capăt. Acesta este ciment cu priză rapidă. Tu îţi mai simţi picioarele?

Malko se apropiase. El îşi scoase ochelarii şi se proţăpi în faţa prizonierului.

— Cine a omorât o tânără chinezoaică cu numele Lili Hua? întrebă calm.

Lim nu răspunse, evitând privirea. Acesta din urmă ştia destul de multe despre problema asta.

— Corpurile… bâlbâi chinezul. Nu au murit.

— Care corpuri?

— Am primit ordine. Organizaţia trebuie să se replieze.

Există elemente preţioase, ale căror pregătire a durat ani îndelungaţi. În total patrusprezece ani. Acestea sunt cele pregătite de mine.

— Le-aţi ucis?

— Nu! Le-am adormit. Timp de două zile vor fi în catalepsie. În cazul unei examinări superficiale, ar fi considerate în stare de moarte aparentă. Le-am machiat, dar sicriele nu vor fi niciodată deschise.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Există un cargou care pleacă mâine la ora trei spre Hong Kong. Ele vor fi toate îmbarcate. Sicriele sunt gata. Mâine dimineaţă vor veni să le caute.

— Cum se numeşte vasul?

— „Atatsu”. Este un cargou japonez, care efectuează toate transporturile de corpuri de la „Grădina Multiplelor Fericiri”.

Chinezul se uita speriat la Malko. Acesta se gândea. Sigur, marcase un punct preţios, dar căuta ceva mult mai important.

El se prefăcu a nu fi auzit povestea cadavrelor şi-şi înfipse privirea în ochii prizonierului:

— Vrei. Într-adevăr, să scapi?

— Grăbeşte-te! Cimentul se-ntăreşte, licită Jones.

— Da! Spuse Lim răsucindu-se.

— Spune-mi unde se găseşte materialul pentru operaţiunea „Persuasiunea Invizibilă”?

Chinezul se schimbă la faţă. Ochii lui evitară privirea lui Malko şi nu mai spuse nimic. Faţa-i era crispată de spaimă şi un geamăt surd îi ieşi printre buzele ca pergamentul.

Agentul nu mai insistă. Îi făcu un semn lui Jones care aruncă o lopată cu ciment peste pieptul prizonierului, lăsând o dâră lungă de culoare gri. Lim se cutremură şi-l chemă pe Malko:

— Ăştia vor să mă omoare, spuse el.

Malko ridică din umeri şi făcu un semn cu bărbia spre butoi:

— Oricum…

— Atunci ce facem? întrebă Jones. Continuăm? Cimentul se usucă.

Chinezul închise ochii şi două lacrimi mari i se scurseră pe obraz.

— Pe hol, spuse el cu o voce imperceptibilă, într-un sicriu expus pe un soclu. Ridicaţi capacul şi perna. Dedesubt este o mică scândură din lemn de trandafir pentru a ţine ridicat capul mortului, pe care o împingeţi spre înainte. Sicriul se va învârti în jurul axei sale. Există un puţ, cu o scară. Laboratorul se găseşte la zece metri dedesubt.

— Acolo este mereu cineva? întrebă Malko.

— Mereu!

Chris Jones lăsă lopata din mână.

— Cine este şeful organizaţiei la San Francisco?

Chinezul îl privi surprins:

— Dumneavoastră nu ştiţi? Este tovarăşa Yang-si, numărul 1.

— Unde se găseşte ea acum?

— La cimitir. N-a ieşit de câteva zile.

— Bine! spuse Malko.

— Asta-i tot ce voiaţi să ştiţi? întrebă chinezul cu teamă. Acum va trebui să mă predau la poliţie…

— Încă ceva, spuse Malko. De ce aţi omorât-o pe Lili Hua?

Prizonierul coborî capul.

— Era un ordin. Tovarăşa Yang-si m-ar fi ucis dacă refuzam.

— Cum ai omorât-o? întrebă Malko, forţându-se să rămână calm.

Chinezul coborî capul şi cu voce înceată îi povesti totul. Malko simţi că i se urcă un nod în gât. El mai întrebă:

— Ai torturat-o ca să vorbească?

Chinezul coborî capul, fără să răspundă.

— Gunoi! murmură Jones.

Malko îi văzu gestul prea târziu. De foarte aproape, Chris îi trase un glonţ de 45 în spatele urechii. Chinezul fu aruncat înainte într-un jet de sânge şi fragmente de oase.

Rămase în poziţia aceea cu mâinile spânzurate. Glonţul îi traversase creierul, străfulgerându-l.

— Nu trebuia, spuse Malko cu vocea scăzută. Gestul ăsta n-o va învia pe Lili şi am mai fi putut afla încă multe lucruri.

— Vă rog să mă iertaţi! spuse Jones. Nu m-am mai putut stăpâni şi am impresia că dacă rămânea în viaţă, ne-ar mai fi dat de furcă…

— Nu putem lăsa cadavrul ăsta aici, spuse Malko şi este şi greu de dus la poliţie.

Jones propuse:

— Nu ne rămâne altceva de făcut decât să-l băgăm în butoi. Este mai prudent decât să-l lăsăm aici. Asta ar putea trezi bănuieli şi la punctul în care s-a ajuns…

Malko aprobă:

— Haide să terminăm treaba, spuse el.

Jones şi Brabeck luară corpul şi-l înfundară cu greu în butoi. Cimentul aproape că se-ntărise. Milton băgă braţul chinezului în butoi, apăsând pe umeri şi pe cap, în timp ce Jones turna ultimele lopeţi cu ciment. Mai la distanţă, agentul fuma o ţigară. Le invidia pe cele două gorile pentru indiferenţa lor.

Folosindu-se de mistrie. Jones nivelă stratul deasupra butoiului. Nu se mai vedea nimic.

Puse capacul şi-l fixă cu câteva lovituri de mâner de mistrie.

— Unde-l punem? Întrebă Jones.

— Sub rampă! spuse Milton. Rostogoleşte-l până la capăt. Există destulă apă şi, în orice caz, se va scufunda în nămol.

Cele două gorile se-ncordară pentru a răsturna butoiul şi-l împinseră, evitând scândurile prea putrezite.

Pe debarcader, Milton continua să stea în cămaşă.

— O să răceşti! îi atrase atenţia Chris Jones.

Este adevărat că aerul era rece. Luminile aeroportului scânteiau undeva la dreapta şi marea clipocea sub picioarele lor. Era un decor idilic pentru îndrăgostiţi.

— Acum!

Luându-şi elan simultan, cei doi bărbaţi împinseră butoiul care căzu în apă cu un zgomot surd. Jones se aplecă. Cercurile concentrice dispăreau încet. Nu se făcuseră nici măcar bule de aer. Apa neagră acoperise sinistrul colet.

Jones curăţă rapid urmele de ciment. Cinci minute mai târziu, cei trei bărbaţi rulau cu viteză spre San Francisco.

Capitolul XV

Milton Brabeck arăta exact ca un cioclu. Se-mbrăcase cu o uniformă gri şi o caschetă de aceeaşi culoare, iar faţa lui avea un aer de respectabilitate îndurerată. Deşi se afla la volanul dricului Cadillac negru, nu se putea abţine să nu arunce ocheade frumoaselor trecătoare, ceea ce-i cam strica firma.

Aflat într-un furgon geamăn, Malko, îmbrăcat în aceeaşi ţinută, conducea având la-ndemână pistolul său extraplat. Cele două Cadillac-uri, a căror parte din spate fusese înlocuită de un furgon blindat, puteau transporta fiecare în jur de zece coşciuge. Acesta era, de fapt, genul de vehicule pentru acest fel de transporturi.

Jones era în fruntea convoiului într-un Ford negru, cu Coltul său 38 pe genunchi.

Expediţia fusese hotărâtă în ajun. După ce primiseră şi acordul amiralului. Cimitirul fusese presărat încă din zori cu agenţi F.B.I. Şi agenţi ai poliţiei din San Francisco. Mills îi ceruse însă lui Malko să pună mâna pe falşii răposaţi înainte de percheziţia oficială, din mai multe motive. Mai întâi, pe parcursul incidentului, ei puteau să dispară sau să fie efectiv omorâţi. Apoi, ar fi preferat ca „morţii” să cadă în mâinile C.I.A. În mod discret. În orice caz. Un emiţător radio era ascuns în Fordul lui Chris. Microfonul ultrasensibil îi permitea să înregistreze orice zgomot pe o rază de aproximativ o sută de metri. În cazul unei lovituri în forţă! Poliţia putea interveni în două minute. Malko se gândise că. În costumaţia de cioclu, părul său blond bine ascuns de caschetă l-ar face mai greu de reperat.

Ajunseră la grilajul „Grădinii Multiplelor Fericiri” în jurul orei opt dimineaţa şi intrară încet.

Micul convoi se angaja pe aleea principală ducând spre centrul de îmbălsămări aflat printre masivii rododendroni care degajau un miros foarte puternic şi mulţimea de plante împrăştiate pe peluze. „Grădina Multiplelor Fericiri” sentindea pe mai multe hectare, pe o mare colină.

Construcţia albă începu să se desluşească prin perdeaua de vegetaţie. Chris Jones îşi armă discret pistolul.

Cele trei vehicule parcară încet în faţa portalului.

Chris coborî din Ford. Ceilalţi doi „şoferi” rămaseră la volan.

Un chinez mic de statură, îmbrăcat în stil european era deja la poartă.

— Suntem de la Pacific Interline Corporation şi am venit să ridicăm corpurile onorabililor defuncţi. Îl anunţă Jones. „Atatsu” ridică ancora la prânz.

Chinezul aruncă o privire spre dricuri şi deschise poarta.

— Corpurile sunt în coşciuge, zise el. Câţi oameni aveţi?

— Doi, răspunse Chris.

— Vor fi de ajuns. Urmaţi-mă!

Chris le făcu semn lui Milton şi Malko. Aceştia coborâră gravi din furgoanele lor. Jones nu putuse ascunde mai bine Coltul, din care cauză avea o cocoaşă indecentă sub bluza gri de cioclu. Cu ochii coborâţi, trecu în faţa chinezului.

— Iată coşciugele! îi anunţă acesta.

Asiaticul părea să nu bănuiască nimic. În mod concret, oamenii de la Pacific Interline Corporation trebuiau să vină să ridice coşciugele. La solicitarea lui Malko. Richard Hood le ceruse neoficial să nu întreprindă nimic. În interesul statului. Ei le împrumutaseră doar vehiculele.

Coşciugele erau puse unul peste altul. Celor trei bărbaţi nu le venea să creadă că în faţa lor se aflau oamenii de elită ai celui de-al 5-lea[12] Tsu care se credeau încă siguri de imunitatea lor.

— Ei bine, la treabă! spuse Chris Jones.

Malko şi Brabeck înaintară lipsiţi de entuziasm şi luară un sicriu de mânerele de argint. Era foarte greu şi dispărură clătinându-se sub greutatea macabrei lor încărcături. După cinci minute, se-ntoarseră obosiţi şi nervoşi.

Încărcarea sicrielor dură aproape o jumătate de oră.

---

[12] Al 5-lea Tsu – este serviciul „Acţiune” al Lien-Lio-Pu comunist. Al 2-lea Tsu este serviciul de acţiune din Formosa.

Chinezul nu spusese nici un cuvânt. Era imposibil să afle dacă mai existau şi altei persoane în clădire. În fine, Milton, Brabeck şi Malko transportară ultimul coşciug.

— Urmaţi-mă în birou! îi ceru chinezul lui Jones.

Acesta îl urmă până lângă uşă.

— Daţi-vă osteneala şi intraţi! spuse el făcându-I loc lui Chris Jones.

Biroul era decorat cu fotografii de monumente funerare, atât alb-negru cât şi color. Chinezul deschise un sertar şi-i întinse lui Jones un teanc de hârtii:

— Iată documentele care trebuie să însoţească corpurile şi care permit identificarea lor la Hong Kong! Va trebui să le remiteţi căpitanului.

Omul se-nclină, ceea ce semnifica terminarea conversaţiei. Chris ieşi cu hârtiile sub braţ.

Milton Brabeck şi Malko aşteptau aproape de vehiculele lor, fumând câte o ţigară. Chris le făcu semn că totul este gata de plecare. Ei se urcară gravi în maşini şi demarară lent. Chinezul privea spectacolul din poarta cimitirului.

Imensul cimitir respira calmul şi bucuria de a trăi şi de a muri sub soarele Californiei. Marele Buddha din piatră de la intrare părea să vegheze ultimul somn al oaspeţilor săi.

Maşinile rulară zece minute, după care Chris depăşi cele două dricuri pe marginea autostrăzii. Cuminţi, cele două Cadillac-uri cu farurile aprinse se opriră în spatele Fordului. Agentul şi Brabeck coborâră şi îşi scoaseră caschetele.

Malko îşi privi ceasul. Arăta 1 şi 10 minute, deci 6 şi 10 la Washington, din cauza decalajului de fus orar. Amiralul Mills era deja la birou de mai bine de o oră, sau era mort. Trebuia să-i dea raportul privitor la succesul primei părţi a operaţiei.

— Să mergem până la o staţie de benzină, propuse Malko. Trebuie să dau un telefon.

Un pic mai departe, opriră la o mare staţie Mobil. În câteva secunde, agentul avu legătura în P.C.V.

El fu un pic încurcat. Acest aparat nu codifica.

— Totul merge conform planului, anunţă în momentul în care auzi vocea lui Mills. Prietenii noştri sunt alături de noi.

— Perfect, spuse amiralul. Mergeţi imediat la baza Edwards şi prezentaţi-vă la intrarea C. Sunteţi aşteptaţi.

Multă baftă în continuare!

Mills închise. Baza Edwards se învecina cu aeroportul civil. Ei ajunseră acolo în zece minute. La intrarea C, lângă ghereta funcţionarului se afla un colonel Air Force. Fără să se prezinte, ofiţerul urcă lângă Malko.

— Am ordin să preiau încărcătura dumneavoastră, spuse el. Avionul meu C156 este gata de decolare.

Dricurile merseră încă cinci minute prin bază şi ajunseră la un enorm hangar metalic închis. De jur împrejur, nişte santinele erau plasate din douăzeci în douăzeci de metri.

— Ordin de la Washington, observă colonelul. Se pare că încărcătura dumneavoastră este foarte preţioasă…

Malko spera acest lucru din toată inima.

Colonelul coborî din Ford şi se-ndreptă spre un locotenent, care era şeful gărzii hangarului. După ce-şi prezentă legitimaţia, obţinu să i se deschidă poarta. Cele trei vehicule dispărură în hangar. În interiorul acestuia se afla numai un avion cvadrimotor C.156 cu emblema U.S. Army. Tot echipajul acestuia purta combinezoane albe. Se simţea aici mâna C.I.A.

Indiferenţi la straniul convoi, mai mulţi bărbaţi se apropiară pentru a ajuta descărcarea. Malko avu o îndoială. Dacă fuseseră minţiţi de chinez iar amiralul ar primi nişte cadavre adevărate…

— Deschideţi unul dintre ele, îi spuse el lui Jones.

Gorila scoase două leviere lungi şi se apucă de lucru sub privirea indiferentă a bărbaţilor în alb. În cinci minute coşciugul fu deschis.

Agentul se apropie în momentul în Care cele două gorile se schimbaseră la culoare. El se aplecă.

Înăuntru era întins corpul lui Lili Hua, dezbrăcată în întregime, cu faţa calmă şi ochii închişi, legată cu chingi. Fusese în mod sigur îmbălsămată căci faţa ei păstra aproape culorile naturale. Pielea ei păstrase o frumoasă culoare strălucitoare. S-ar fi spus că era pe punctul de a se trezi.

Lui Malko îi dădură lacrimile. Întinse mâna şi mângâie părul negru. Se aştepta ca Lili să deschidă ochii din clipă în clipă.

Niciodată nu ar fi crezut că va încerca această durere. Rămase nemişcat, contemplând cadavrul dezbrăcat şi minunat. Ochii săi se întunecară de durere.

Intrigat de tăcere, colonelul se apropie şi privi peste umăr. Avu o tresărire şi se depărtă îngrozit. Nu putea pricepe de ce cadavrele acestor femei ar putea fi preţioase pentru C.I.A.

Nu mai era nimic de făcut pentru biata Lili.

La un semn al lui Malko, Jones închise la loc coşciugul.

— Deschideţi altul! ceru el.

Băieţii înlocuiră coşciugul lui Lili Hua cu un altul şi începură să meşterească capacul.

Jones şi Brabeck îl puseră jos. Chinezul care se afla înăuntru avea braţele încrucişate pe piept şi ochii închişi. Pentru ca să nu se mişte corpul, acesta era legat cu nişte curele fixate de fundul sicriului şi două perniţe de cauciuc îi încadrau faţa. Pentru Malko era un necunoscut.

Jones dezlegă curelele şi scoase corpul din cutia de lemn.

— Dumneavoastră credeţi că ăsta trăieşte? Întrebă el.

— Ascultaţi-l!

Gorila dădu la o parte pânza de safran şi-şi lipi timp îndelungat urechea de pieptul „mortului”. La un moment dat se ridică perplex.

— Inima-i bate slab. Asta nu-i mort.

Drogul de îmbălsămare al chinezului îşi făcea bine efectul. Toţi vameşii din lume ar fi putut deschide coşciugele fără să descopere nimic. Agentul le examină şi descoperi că o porţiune din sicriu fusese dată la rindea. Chiar şi în situaţia în care toate şuruburile erau strânse, fanta creată permitea trecerea unui uşor curent de aer. În ciuda stării lor cataleptice, chinezii aveau nevoie să respire.

— Bun! Închide-l. Ordonă Malko.

El ar fi plătit scump pentru a şti dacă gemenele erau într-unui din coşciuge. Va afla acest lucru foarte repede. În momentul în care aparatul C.156 va ateriza pe una din bazele discrete ale C.I.A. Şi specialiştii vor fi recepţionat corpurile, amiralul îl va preveni.

Trebuia acţionat repede. Desigur, armata dorea să dea C.I.A.-ului o mână de ajutor, dar nu-i plăcea să fie amestecată în istorii ciudate.

Corpurile erau deja încărcate. Echipajul îşi ocupase locurile în carlingă. Colonelul necunoscut se apropie de agent, cu mâna întinsă.

— La revedere. Nu vă semnez de primire, pentru c-ar fi inutil. Eu nu exist, dumneavoastră nu existaţi şi acest avion nu există.

Restul se pierdu în mugetul asurzitor al motoarelor. Porţile hangarelor se deschiseră şi uriaşul aparat începu să ruleze spre pistă.

Ce mutre urmau să facă cei patrusprezece chinezi ai celui de-al 5-lea Tsu, atunci când se vor trezi într-o bază specială a C.I.A… Amiralul avea de ce să-şi frece mâinile. Nu mai rămânea decât să fie rezolvată enigma „Persuasiunii Invizibile”. Apoi, Malko putea pleca să-şi petreacă un concediu binemeritat în Austria şi să-ncerce s-o uite pe frumoasa Lili Hua.

— Să ne grăbim! le spuse lui Chris şi Milton. Richard Hood ne aşteaptă pentru a declanşa operaţiunea.

Fordul traversă în plină viteză baza Edwards şi luă drumul de-ntoarcere spre San Francisco.

*

* *

Alături de Malko, Richard Hood îşi mesteca ţigara. Chris şi Milton erau înghesuiţi în faţă, lângă şoferul în uniformă, în marea limuzină Lincoln de culoare neagră, cadoul municipalităţii recunoscătoare. În faţa lor, se afla o maşină de patrulare cu patru poliţişti care deschideau drumul. Doi motociclişti făceau asfaltul să scârţâie în spatele Lincolnului, precedând o maşină a F.B.I.-ului.

În jurul cimitirului mai era încă vreo duzină de maşini ale poliţiei gata să intervină. Richard Hood avea un mandat de percheziţie semnat de guvernatorul statului.

— Să sperăm că vom găsi ceva, spuse Hood. Altfel o să iau o papară serioasă şi nu voi mai fi reales. Dumneavoastră nici nu vă pasă. De altfel nici măcar nu existaţi din punct de vedere legal.

Malko îl linişti:

— Ştim unde se află laboratorul clandestin, datorită mărturiilor unuia dintre chinezi.

Hood avu bunul simţ să nu întrebe cum obţinuse această mărturie şi unde se afla prizonierul. Oricum, de la masacrul din Fairmont, el era dispus să treacă peste multe lucruri…

Cele trei maşini opriră în faţa clădirii centrale. Motocicliştii descălecară şi se depărtară de motociclete, cu mâinile pe crosele pistoalelor. Cei patru poliţişti din prima maşină se desfăşurară pentru a-i acoperi pe Malko şi Hood.

„Grădina Multiplelor Ferictri" îşi merita cu prisosinţă numele. Aerul era parfumat şi nişte grădinari îşi făceau de lucru pe peluze.

Chinezul pe care Malko îl văzuse deja de dimineaţă, înaintă spre ei. Richard Hood îi arătă mandatul de percheziţie.

— Am ordin să vizitez stabilimentul dumneavoastră, la cererea F.B.I-ului care vă suspectează că adăpostiţi o organizaţie subversivă, spuse el.

Chinezul luă mandatul. Îl citi cu atenţie şi spuse cu o voce ascuţită:

— Este absolut ridicol. Noi suntem nişte comercianţi oneşti şi este o atingere a drepturilor noastre. Noi nu facem aici nimic ilegal.

— Dacă este adevărat, ne vom cere scuze.

Precedat de cei doi motociclişti, Hood pătrunse în clădirea albă. Cei patru agenţi F.B.I. îi urmau. Malko şi cele două gorile stăteau în apropierea lui Hood.

Timp de o jumătate de oră, grupul se plimbă pe la parter şi subsol. Totul părea normal. Nu existau decât nişte birouri somptuoase, săli de expoziţie, de îmbălsămare şi o mică morgă unde erau câteva corpuri a căror provenienţă chinezul putea s-o explice. Hood mesteca ţigara din ce în ce mai nervos. Alături de el, asiaticul care se prezentase ca administrator, abia-şi putea reţine un zâmbet de triumf.

În final, şeful poliţiei se opri în mijlocul holului. În faţa biroului unde se găseau două funcţionare încântătoare, îmbrăcate în ciudatul neglijeu pe jumătate transparent pe care Malko îl cunoştea deja.

— Ei bine? îl întrebă pe Malko.

Acesta, fără să spună nimic, încadrat de Chris şi Milton se îndreptă spre piedestalul din marmură neagră care susţinea coşciugul de expoziţie. Cele două gorile luară capacul cu ambele mâini şi-l puseră jos. Acesta fu semnalul încăierării.

Malko se-ntoarse la timp. Chinezul ducea deja mâna sub vestă. Agentul fu mai rapid. Pistoletul său făcu „pluff” de două ori. Lovit în piept, administratorul se clătină şi scăpă din mână un pistol mare, negru.

Dintr-un birou de sticlă se ridicase un al doilea chinez înarmat cu un pistol mitralieră scurt. Acesta mătură holul cu o rafală. Toată lumea se aruncă la pământ, Jones şi Milton lăsară capacul de acaju şi deschiseră foc, dar adăpostit în spatele biroului lui, chinezul continua să tragă. Unul dintre motociclişti îngenunchiat în spatele unei coloane, căzu lovit de-un glonţ în gât şi un jet puternic de sânge stropi marmura. Omul avea carotida secţionată. Nimeni nu se ocupa de cele două funcţionare, fapt care era cât pe ce să-l coste viaţa pe Richard Hood. Una dintre ele scoase dintr-o dată un mic revolver şi trase asupra şefului poliţiei. Glonţul trecu pe la un centimetru de faţa lui şi se-nfipse în umărul unuia dintre cei patru poliţişti.

Vecinul lui ripostă cu Winchesterul 30/30. O pată enormă de sânge apăru pe bluza chinezoaicei, împinsă în perete de puterea impactului. Ea scăpă arma din mână, căzând moartă peste biroul ei.

Chris Jones se rostogoli pe podea, trecând prin faţa biroului la care se găsea chinezul cu pistolul mitralieră. Magnum-ul său 357 trase două focuri. Omul se prăbuşi cu un glonţ în mijlocul frunţii.

Câteva minute mai târziu, orice rezistenţă fusese înfrântă. La solicitările prin radio, soseau întăriri. Chinezii supravieţuitori ieşiră cu mâinile pe cap, încadraţi de oamenii F.B.I-ului. Pe hol era un miros acru de cordită. Motociclistul, în agonie, fu transportat pe o targă la o ambulanţă sosită la cerere.

Malko se ridică şi se repezi spre coşciugul de expoziţie.

— Repede, la subsol! Acolo trebuie să mai fie şi alţii.

Se aplecă în interiorul sicriului. Acolo se afla o cuvertură mov. O bucată de postav festonată şi o pernă, de asemenea festonată, care te-mbia să te culci înăuntru.

Malko apucă tot acest aranjament macabru şi îl aruncă pe jos.

Dedesubt era bucata de scândură de care vorbise Lim. O împinse înainte. Se auzi un tors imperceptibil ca cel al unei pisici şi sub ochii uimiţi ai poliţiştilor, coşciugul începu să se-nvârtă lent spre dreapta.

Se opri la nouăzeci de grade faţă de poziţia sa iniţială, lăsând să se vadă un puţ dotat cu o scară metalică, întocmai ca la un submarin. De jos urca un aer glacial, care-i produse lui Malko un frison. Trecu peste pervaz şi le făcu semn gorilelor.

— Să coborâm!

— Aşteptaţi! spuse Jones.

Luând o grenadă fumigenă, de la centura unuia dintre poliţişti. Îi trase cârligul şi o aruncă în puţ. Explodă când ajunse jos, cu un zgomot surd şi emană un fum galben dens, care începu să urce spre ei.

Când Malko simţi că ajunge în dreptul plafonului unei camere, sări jos de pe trepte. Chris venea după el şi ateriză zece secunde mai târziu. Din cauza obscurităţii din cameră şi a fumului nu se vedea nici la zece centimetri. Brabeck sosi după Jones. Acesta ţinea în mână o torţă electrică. O aprinse şi o aruncă cu putere departe de el.

Din fericire, cei trei bărbaţi se aruncaseră cu faţa la pământ imediat, căci o grindină de gloanţe lovi torţa care fu făcută ţăndări. Deja Malko şi cele două gorile ripostau.

Se auzi un strigăt urmat de o tăcere deplină. În urma celor trei, poliţiştii coborâră rând pe rând.

Agentul, urmat de gorile înainta târându-se. Se aflau pe un culoar lung. Aproape de capăt, Chris lovi un corp întins pe jos, care era cald. Uitându-se mai atent, văzu că este o femeie îmbrăcată în haine bărbăteşti. Nu departe de aceasta dădu peste o uşă grea din fier.

Un poliţist aprinse o torţă. Nu se mişcă nimic. Un altul găsi un comutator şi aprinse lumina. Cu tot fumul produs de explozia grenadei, se putea vedea destul de vag. Culoarul avea trei porţi: una din fier. La început încuiată şi alte două cu vitralii pe-o parte. Malko se apropie de corpul întins şi-l lumină. Era una dintre gemene. Ea fusese lovită de un glonţ în ochi şi unul în piept. O pată de sânge se lăţea pe combinezonul alb. Fata strângea încă în mâna dreaptă un pistol-mitralieră cu ţeava scurtă şi cu încărcător curbat.

Lăsându-i pe poliţişti să deschidă poarta metalică, agentul deschise una din uşile cu vitralii. Era o sală de operaţii goală. El o deschise pe cealaltă. Era o cameră de douăzeci de metri lungime, luminată de nişte becuri mate. În fund se afla un dulap metalic mare şi singurele mobile erau zece mese ciudate. Malko se apropie şi recunoscu mese de montaj aidoma celor de la studiourile cinematografice, care permiteau să montezi filmele şi în paralel să le vezi. Era acolo o mică avere.

Jones care intrase după el întrebă:

— Ce-i asta? Un studio porno?

Pe una dintre mese erau două cutii cu filme. Malko o deschise şi derulă o bucată de peliculă. Rămase impresionat, după care o rebobina gânditor. În aceste secvenţe se găsea tot secretul operaţiunii „Persuasiunea Invizibilă”. Era grăbit să destrame misterul. Pe culoar se ciocni de poliţişti care explorau ceea ce se găsea în spatele porţii metalice: un tunel care printr-un puţ ducea în fundul cimitirului, într-un mausoleu. A doua chinezoaică dispăruse pe-acolo. Ea se ascunsese probabil, sperând până în ultimul moment că laboratorul lor nu va fi descoperit. Privi cu răceală cadavrul gemenei. Lili Hua murise, dar printr-un mijloc cu mult mai lent.

Milton şi Jones care cărau cutiile cu filme împreună cu Malko urcară la suprafaţă. Richard Hood telefona la cartierul general al poliţiei din Lincoln.

— Găsiţi-mi imediat o sală de proiecţie! îl solicită agentul. Cred că suntem la finalul cercetărilor.

— De-acord! spuse Hood. Sper să aveţi dreptate.

Doi oameni ai F.B.I. însoţeau micul alai.

O dată mai mult, ei se regăsiră într-un subsol mirosind a tutun şi transpiraţie. Acolo se proiectau pentru şefii poliţiei filmele suspectate de pornografie, confiscate în cinematografele clandestine. Un maşinist în uniformă veni să ia prima bobină şi o instală. Lumina se stinse.

Pe ecran apăru o faţă plăcută, un bărbat de vreo patruzeci de ani care spunea:

„Bună ziua doamnelor, domnişoarelor şi domnilor! Astăzi este frumos în golf şi am să vă fac cunoscut pronosticul pentru zilele următoare… La Oakland, dimpotrivă, este ceaţă…”

Un puternic hohot de râs întrerupse proiecţia. Richard Hood era cât pe ce să-şi înghită ţigara:

— Pentru acest buletin meteo v-aţi pus viaţa în pericol?

Malko nu mai înţelegea nimic. După buletinul meteorologic, urmară mai multe filmuleţe publicitare şi pasaje dintr-un foileton, apoi se aprinse lumina.

— Încercaţi o altă bobină! propuse Malko.

Mica sală se cufundă din nou în beznă. De astă dată văzură un scurt film western, The Avengers.

— Asta a fost prezentat pe K.T.V.U, canalul 2, remarcă Wood. Ori eu sunt prost, ori nu văd ce caracter subversiv au astea.

De comun acord. Întrerupseră westernul şi se reaprinse lumina. Lui Malko îi căzu deodată fisa. El se-ntoarse spre Hood şi spuse:

— K.T.V.U este un post local de televiziune, aşa-i?

— Da! răspunse Hood. El emite nu departe de-aici. Poate fi prins până la Oakland, dar un pic mai la nord, din cauza colinelor, se pierde. Emiţătorul nu-i prea puternic.

Agentul avea încă în minte harta zonei în care se produceau tulburările produse de misterioasa spălare a creierelor. El o suprapuse pe aceea a zonei în care emitea K.T.V.U.

— Dumneavoastră n-aţi remarcat, spuse el cu voce suavă, că zona acoperită de K.T.V.U acoperă aproape exact pe cea în care au loc tulburările?

După un moment de gândire, Hood zise:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Aveţi dreptate! Trebuie să examinăm aceste filme mai îndeaproape.

Se repeziră cu toţii spre cabina de proiecţie. Malko luă prima bobină şi începu s-o cerceteze imagine cu imagine, la lumina proiectorului. Nu trebui să meargă prea departe. După aproximativ patruzeci de centimetri, găsi o imagine care nu concorda cu toate celelalte. Era scrisă o frază pe care o citi cu voce tare.

„Comuniştii au dreptate.”

Hood smulse filmul din mâna lui Malko şi citi el însuşi iar ochii îi ieşiră din orbite. Agentul luă filmul şi începu să-l examineze în continuare. Douăzeci de imagini mai încolo, revenea acelaşi slogan şi aşa până la sfârşitul bobinei.

— Ei, drăcia dracului, spuse Hood. Asta ţine de magie. Nu s-a văzut nimic când filmul a fost proiectat.

Malko negă din cap. Pentru el lucrurile erau de acum foarte clare.

— Nu este nici o vrăjitorie, spuse el. Este ceea ce se numeşte „Publicitatea Invizibilă” – un procedeu care s-a încercat şi care este interzis, iată în ce constă! Dumneavoastră ştiţi că filmul se proiectează cu o viteză de 24 de imagini pe secundă, la care se creează iluzia mişcării imaginii. Dacă se proiectează, ca în cazul acesta, o imagine la viteza de doar 1/25 dintr-o secundă, ochiul nu are timp s-o înregistreze, deci nu veţi vedea imaginea, aşa cum urechea nu aude ultrasunetele care totuşi pătrund în creier putând distruge celulele. Dar dacă ochiul nu vede această imagine, creierul o înregistrează, căci ea revine în fiecare secundă. Ce se întâmplă atunci? Subconştientul dumneavoastră este cel care asimilează această imagine şi ceea ce reprezintă ea. O mare firmă de băuturi a făcut experienţa. Intercala în nişte filme cu imagini ca cele pe care le-am văzut noi recomandarea de a consuma produsele lor. Oamenii care vedeau aceste filme nu-şi dădeau seama că se uitau la publicitate, dar subconştientul lor influenţat îi determina să prefere această marcă de băuturi, în detrimentul altora. Acelaşi fenomen se petrece aici, numai că sloganul publicitar a fost înlocuit cu unul politic. Fără voia lor, oamenii care priveau adesea la K.T.V.U. S-au pomenit intoxicaţi.

Unul din tipii de la F.B.I. îl întrerupse:

— Totuşi, numai prin sloganuri i-au îndemnat la aceste tulburări?

— Nu! Toată treaba este mult mai complexă. Într-o zonă de „contaminare”, un anumit număr de oameni care privesc cu regularitate la T.V. îşi descoperă reciproc idei politice comune. Au vorbit între ei şi-au aprofundat ideile şi, împinşi de subconştient, au exprimat şi pus în practică ideile. Este puţin cam la fel ca în cazul când doi necunoscuţi care s-ar întâlni, ar descoperi că adoră iahtingul şi s-ar decide să înfiinţeze un club în care să adune cât mai mulţi simpatizanţi ai acestui sport. În acest caz însă, toţi ignorau faptul că germenele ideii le era impus fără voia lor.

Funcţionarul de la F.B.I. Nu era convins încă.

— Şi dumneavoastră credeţi că sunt suficiente simple sloganuri pentru a schimba mentalitatea unui individ? întrebă el.

— Amintiţi-vă despre prizonierii războiului din Coreea! spuse Malko. Câţi dintre ei nu s-au întors cu idei comuniste? Nu i-au brutalizat niciodată dar li s-a spălat creierul. Li s-au repetat la infinit sloganuri simple, în aparenţă inofensive dar care, pe timp îndelungat, au penetrat subconştientul lor. Ruşii au procedat la fel în multe situaţii. Eu sunt convins că pe multe din filmele K.T.V.U. Se vor găsi sloganuri diferite, dar axate pe aceeaşi idee. Să trecem de altfel să examinăm celălalt film.

Derulară filmul din a doua cutie. Imediat, Malko găsi după cea de-a douăzeci şi cincea imagine fraza: Johnson este un instigator la război. În fond, tot ce fac aceste filme, este să creeze gustul pentru comunism. Restul vine de la sine.

Ceilalţi păreau a fi convinşi, dar agentul voia să-şi desăvârşească demonstraţia.

— În laboratorul pe care noi l-am descoperit, nişte specialişti decupau filmele normale cu o răbdare de furnică şi inserau „mesajele invizibile”. Aceasta nu reprezintă nici o dificultate tehnică, ci doar o simplă problemă de colaj. Aveau, desigur, complici în K.T.V.U. Pentru a sustrage filmele şi a le pune rapid la loc. Treaba asta o veţi descoperi uşor cu ceea ce avem deja. Pot să vă mai spun ceva: aceste „mesaje” soseau de la Praga ascunse în nişte planşete de lemn livrate cimitirului. Treaba asta poate părea idioată. Dar este, după părerea mea. O dovadă a excesivei centralizări a sistemului comunist. Totul este perfect jalonat. Aici nu sunt decât executanţi, deci nu aceştia au fabricat materialul.

Richard Hood pleca deja pe culoar urmat de tipii de la F.B.I. K.T.V.U-ul urma să primească vizita lor. Malko rămase cu Milton şi Jones.

— I-aţi lăsat fără replică! Sunteţi tare! spuse Chris. Eu nu m-aş fi gândit la aşa ceva niciodată.

— Nu-i meritul meu. Am impresia că dacă, Doamne fereşte, această cameră trucată n-ar fi fost descoperită, aceşti chinezi ar fi obţinut rezultate terifiante. Fiţi sinceri! Nu-i grozav să provoci asemenea răzmeriţe cu nişte bucăţi de celuloid?

— Mă doare capul din cauza asta! spuse Milton. Eu am spus totdeauna că tipii ăştia sunt periculoşi şi că ar trebui lichidaţi înainte de a ne face ei felul.

Conversaţia se opri aici. Urmat de gorile, Malko ieşi din clădirea poliţiei. Imobilul era vechi şi murdar, construit pe la-nceputul secolului, acum îmbâcsit de praf şi fum. De-aici, din partea joasă a oraşului nu se vedea nici Golden Gate, nici golful, ceea ce îi cauză lui Malko o stare de indispoziţie. Ar fi dat orice să fie la castelul său din străfundul Austriei, înconjurat de femei frumoase şi oameni de bună credinţă. Îşi jură sieşi să ajungă cât mai repede posibil acolo.

Capitolul XVI

Malko se plimba alene prin mulţimea animată de trecători de pe Market Street. Plecase din imobilul Californian Trust Investment şi-i mai stăruia în urechi vocea amiralului Mills:

— Spuneţi-mi! Exista un cadavru adevărat printre prietenii dumneavoastră, cel al unei tinere. Fusese îmbălsămată. Este cea despre care mi-aţi vorbit?

Îi răspunsese afirmativ şi-i ceruse lui Mills s-o înmormânteze la Washington pe cheltuiala C.I.A. Era o nimica toată pentru ei. El nu-i spusese însă ce sentiment încercase.

Pentru restul, amiralul nu-şi precupeţea elogiile. Cei treisprezece chinezi începuseră să facă declaraţii. Trei dintre ei lucrau la K.T.V.U şi dispăruseră din ordinul gemenelor. Ei erau cei care operau substituirea filmelor. Lucrând la cinematecă, această treabă era foarte uşoară. Toate filmele care ajungeau la K.T.V.U.. Dispăreau în acest mod în fiecare seară. Urmau să fie tratate în laboratorul subteran de la „Grădina Multiplelor Fericiri” şi reintroduse în circuit a doua zi. Agentul află de asemenea că operaţiunea „Persuasiunea Invizibilă” nu era decât un test, chinezii având de gând să atace apoi toate marile oraşe simultan.

În ceea ce o priveşte pe Yang-si. Geamăna supravieţuitoare, aceasta dispăruse, fapt care nu-l nelinişte a pe amiral. Chiar şi dispărută, era deja inofensivă.

Nimic nu-l mai reţinea pe Malko la San Francisco, dar simţea un dor nebun să evite New York-ul şi să se ducă direct în Austria pentru a petrece, în sfârşit, o binemeritată vacanţă la castelul său. Pentru a ajunge la Mark Hopkins, luă un mic tramvai pe cablu pentru care taxa era de 15 cenţi. Era delicios de perimat. Ajuns la hotel, urcă în cameră. Soarele pătrundea din belşug prin fereastră, cernut prin perdea.

Malko era indispus. Contactul cu moartea, după surescitarea cauzată de acţiune, îl deprima. Se simţea în starea de spirit a unui om care a ajuns pe o culme şi care-şi aminteşte că trebuie să coboare din nou. Sufletul lui trist nu reuşea să gonească amintirea lui Lili Hua.

Sună telefonul.

Se gândi să nu răspundă. În afara servitorilor lui. Nimeni nu ştia că se găsea la San Francisco şi nu avea poftă să se mai adâncească în detaliile acestei istorii. Ea aparţinea deja trecutului.

Soneria insista şi. Cu regret, ridică receptorul.

— Prinţul Malko?

Era în vocea feminină de la aparat o imperceptibilă nuanţă de batjocură. O recunoscu imediat, ca fiind vocea lui Laureen, geamăna supravieţuitoare.

— Eu sunt, spuse Malko.

Simţi o uşoară furnicătură pe şira spinării. Era ultimul lucru la care se aştepta.

— Eu ştiam că sunteţi dumneavoastră. Dar ştiţi cine sunt eu?

— Bineînţeles! spuse Malko cu voce gravă.

— Dumneavoastră aţi omorât-o pe sora mea, Yang-nam. Eu sunt Yang-si, sau Laureen dacă vă place mai mult.

— De ce îmi telefonaţi?

Se lăsă un moment de linişte, după care femeia spuse foarte calmă:

— Doresc să ne întâlnim.

— Noi? De ce?

— Cea mai mare dorinţă a mea este aceea de a vă ucide. Dumneavoastră aţi omorât-o pe sora mea, mi-aţi distrus organizaţia şi mi-aţi omorât colaboratorii. Nu voi mai îndrăzni niciodată să mă prezint în faţa tovarăşilor din partid, după un asemenea eşec şi, în afară de asta. Consider că sunteţi periculos pentru cauza noastră.

Malko deveni deosebit de interesat:

— Dumneavoastră eraţi, deci, adevăratul şef al celui de-al 5-lea Tsu din San Francisco?

— Şi rămân în continuare, spuse ea.

— Dacă tot vreţi să mă omorâţi, de ce, în loc să treceţi la treabă, mă preveniţi?

Chinezoaica oftă:

— Pentru că, din cauza dumneavoastră, nu mai pot să ies pe stradă fără să fiu arestată. Toată poliţia statului şi F.B.I.-ul sunt pe urmele mele şi nu am pe nimeni care să mă ajute. Trebuie, deci, s-o fac eu însămi. În locul unde mă aflu.

Siguranţa cu care vorbea, îi produse frisoane lui Malko.

— De ce credeţi c-aş accepta un asemenea rendez-vous? Nu am nici o poftă să mor.

— Poate, pentru a vă lua revanşa pentru prima noastră întâlnire „sabotată”. V-am studiat. Dumneavoastră nu sunteţi maşină. Sunteţi un om şi eu vă plac.

— Dumneavoastră îmi plăceaţi, rectifică Malko. Ţin prea mult la viaţă pentru a o schimba pe nişte momente agreabile petrecute în compania dumneavoastră. Apropo! Cum vreţi să mă ucideţi?

Ea râse.

— Lăsaţi-mi plăcerea să vă fac o surpriză. Fiţi liniştit, nu am intenţia să murim împreună. Şi eu iubesc viaţa şi, după ce vă voi elimina, voi putea să dau ochii cu şefii mei.

Aţâţa candoare era emoţionantă.

— În sfârşit, spuse agentul agasat de siguranţa ei. N-am poftă să mă întâlnesc cu dumneavoastră. Pentru ce aş face-o?

— Dacă nu reuşesc să vă omor, mă veţi captura vie, fapt pentru care vi se vor plăti mulţi dolari. În afară de asta, ar putea fi un final strălucitor pentru acţiunea dumneavoastră. Oare asta nu merită să vă asumaţi nişte riscuri? La urma urmei, eu nu sunt decât o femeie slabă.

— Dacă accept, spuse Malko, cine vă spune că n-o să mă mulţumesc să dau adresa poliţiei ca să vă aresteze?

— Faptul că sunteţi un om orgolios şi nu sunteţi un adevărat profesionist. Ar fi foarte uşor să mă denunţaţi la poliţie, dar în primul rând ei nu m-ar prinde în viaţă şi, pe urmă, care ar fi satisfacţia dumneavoastră?

Malko asculta aproape distrat. În mintea lui se derula imaginea feţei blânde şi a ochilor castanii ai lui Lili Hua.

Desigur, se simţea irezistibil atras de această întâlnire cu moartea. Sângele lui slav îl împingea către acest gen de nebunie. Odată, la Istanbul, îl pălmuise pe un ofiţer cu riscul de a fi omorât pe loc, ca urmare a unei promisiuni făcute unui mort. Nu era totul raţional şi măsurat în lumea lui Malko. Câteodată, se gândea cu nostalgie la ofiţerii ţarişti care jucau o femeie la ruleta rusă, pentru a face dovada că nu le era frică de moarte.

De data asta, era un motiv suplimentar pentru a o înfrunta pe Laureen. Din cauza lui. Murise Lili Hua iar Laureen era răspunzătoare de acest lucru. Capturând-o el însuşi, cu riscul propriei vieţi, căpăta impresia că-şi plăteşte datoria.

În ceea ce o priveşte pe femeie, o înţelegea perfect. Laureen nu mai avea nimic de pierdut. Urma să-şi găsească sfârşitul ori de mâna F.B.I.-ului, ori executată de propriii săi şefi, căci dialectica comunistă nu admite eşecuri. Deci nu mai avea nici o importanţă dacă Malko o trăda. Prevenită, ea înlătura riscul de a cădea vie în mâinile poliţiei.

— La ce oră trebuie să vă aştept?

Malko tresări.

— Veţi fi singură?

— Bineînţeles!

— Daţi-mi adresa dumneavoastră, spuse agentul. Voi fi acolo în jurul orei opt.

— Este destul de departe, 1850 Irving Street, aproape de Golden Gate Park. Dar nu aveţi cum să vă rătăciţi.

— N-am să uit. Pe diseară.

— Să veniţi! Am oroare să mă machiez degeaba.

Ea închise telefonul.

Malko îşi turnă în pahar trei degete de vodcă şi se aşeză pentru a reflecta. Laureen era un amestec de judecată ascuţită, de răceală calculată şi de farmec. Oricine a dorit măcar o dată să fie torero sau automobilist de formula unu, de a sfida moartea pentru ca apoi să savureze gustul victoriei şi să simtă că trăieşte. Cam aşa ceva îi oferea ea, nu o aventură galantă, banală. Era convins că oricare ar fi metoda prin care gândea să-l omoare, mai întâi urma să-şi folosească farmecul pentru a-i adormi vigilenţa şi ea era conştientă că agentul simţea acest lucru. Malko, însă. Nu dorea s-o omoare, ci numai s-o prindă vie.

Se auziră bătăi în uşă. Erau Chris şi Milton îmbrăcaţi la patru ace, în costume gri şi pălării asortate, gata să meargă să servească masa.

Îi urmă fără entuziasm, dar nu le putea refuza această bucurie, de data asta, când ei erau avizi de poezie…

Conducând încet de-a lungul lui Doyle Drive, le povesti despre convorbirea telefonică, fără să le spună că ştie şi adresa. Gorilele săriră până în tavan.

— Lăsaţi-ne pe noi să ne ducem acolo, spuseră ei în cor. V-o aducem legată fedeleş şi pe urmă vă veţi putea amuza cu ea.

Malko dădu din cap.

— Nu! Mi-am dat cuvântul. Când va telefona din nou, o să-i spun că nu mai merg la întâlnire.

Gorilele îşi plecară capetele îmbufnate.

— Dumneavoastră nu aveţi stofă, şefu'! zise Jones.

*

* *

Malko se-mbracă tacticos. Costumul său de alpaca de culoare închisă era impecabil călcat. El alese o cravată fular şi o batistă asortată, îşi trecu pieptenul prin păr şi se uită în oglindă.

Era tip bine Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge şi nu S.A.S., agent de elită. Zece ani de servicii speciale, nu-i ştirbiseră distincţia sa naturală. Ar fi putut fi luat drept un tânăr prinţ care se pregăteşte să se ducă să ceară mâna femeii pe care o iubeşte. Vai! Din păcate situaţia nu se prezenta chiar aşa.

Strecurat la cingătoare, pistolul său extraplat nu se vedea. Aceasta fusese singura concesie făcută instinctului de conservare.

Privi pentru ultima oară Insula Alcatraz, în întregime albă în lumina soarelui care se pregătea să apună. Golden Gate îşi merita numele cu prisosinţă. Lumina roşie a soarelui de asfinţit învăluia podul imens cu o tunică de purpură de o frumuseţe ireală.

Malko se smulse din contemplarea acestui spectacol, deschise uşa şi se strecură spre ascensor, cu paşi de lup. El nu le spuse nimic gorilelor, pentru că acestea nu ar fi putut înţelege.

Trecu prin hol şi ceru să i se cheme un taxi de către portarul galonat ca un amiral de Nicaragua. Acum se simţea minunat de uşor, cu toate simţurile în stare de veghe. Taxiul porni pe strada care mărginea hotelul în pantă de aproximativ 40 de grade şi nu se mai gândi la nimic.

Irving Street era o stradă mică, liniştită care pornea dinspre mare spre Ocean Beach şi se căţăra de-a lungul Lincoln Park unde se termina printr-o fundătură. Taxiul opri chiar în dreptul numărului M850 şi Malko se dădu jos. Aerul mirosea plăcut a verdeaţă. În spate se vedea întregul oraş puternic luminat.

La numărul 1850 era o casă veche, din lemn care avea mai mult de treizeci de ani, aşezată în mijlocul unei grădini părăginite. O cutie de scrisori strâmbă indica numărul. Tencuiala roz era jupuită în plăci şi clădirea părea abandonată.

Merse pe o mică alee şerpuind între trei palmieri desfrunziţi şi urcă pe peron. Puţin crispat, apăsă pe butonul soneriei. Pentru orice eventualitate, el se depărtă puţin de uşă.

Uşa se deschise încet.

Laureen apăru în cadru, surâzând. Părul lung îi curgea pe umeri, dar Malko nu văzu decât ochii ei verzi, umbriţi de sprâncene imense. Corpul îi era mulat într-o rochie chinezească de un roşu aprins care accentua curbura coapselor. Mâna sprijinită de uşă îi era lungă, fină, îngrijită, cu interminabile unghii stacojii.

Malko se-nclină tulburat. Laureen îi întinse mâna pentru a i-o săruta şi spuse:

— Nu vă aşteptam atât de devreme… Intraţi!

Femeia părea foarte sigură pe sine. Prinzându-i mâna, el simţi un parfum delicat, necunoscut. Era atât de frumoasă, încât agentul fu tentat s-o cuprindă-n braţe, pentru nimic altceva decât să se convingă de realitatea existenţei sale. Ca şi când i-ar fi citit gândurile. Îl atrase uşor cu mâna şi spuse:

— Înainte să flirtăm, haideţi să faceţi vizita proprietăţii ca să fiţi liniştit.

Ce situaţie ciudată! Văzându-i coapsele unduindu-se în faţa lui, Malko nu se mai gândea deloc la caracterul acestei întâlniri. Ea se-ntoarse brusc şi-i aruncă o privire nedefinită.

— Sper că nu mă veţi viola în fundul pivniţei. Pot să cobor…

— Pentru că, desigur, va trebui să vă violez, oftă Malko.

— Nu! N-ar servi la nimic.

Începu să se-ntrebe dacă nu cumva chiar asta căuta femeia. Înainte de orice.

Terminară repede vizitarea casei. Pivniţa era goală. La parter era un salon mare, o sufragerie şi un living – Laureen îl conduse la primul etaj unde erau vreo şase camere. Una singură era mobilată – cea a chinezoaicei. Ea avea o terasă care dădea spre mare.

După acest tur la etaj, coborâră.

În living era o masă cu două candelabre mari, roşii pe care Laureen le aprinse cu graţie.

— Ne vom mulţumi cu gustări reci, se scuză ea. Nu am bucătar.

Se aşeză pe un divan foarte jos din piele neagră încrucişând foarte sus gambele, dezvelind puţin din coapse, după care-i spuse cu simplitate:

— Nu-i aşa că mă găsiţi frumoasă?

El răspunse:

— Da!

— Dumneavoastră, de asemenea, m-aţi fi putut atrage mult.

Văzând o lumină în ochii ei, agentul ştiu că femeia nu minţea. El plutea în plină visare. În loc de asasini, găsea o făptură divină care flirta cu el şi i se oferea fără doar şi poate. Vrând să capete o certitudine, o privi în faţă spunându-i:

— Apropo! M-aţi adus aici ca să mă omorâţi?

Femeia îi susţinu privirea fără să clipească.

— Bineînţeles! De ce?

— Atunci ce mai aşteptaţi?

O luminiţă batjocoritoare apăru în ochii lui Laureen.

— Nimic nu ne grăbeşte. Nu ar fi prea galant să vă refuz… tete a tete-ul cu mine. Să ştiţi că foarte puţini bărbaţi au avut această… bucurie.

— Sunteţi foarte sigură de dumneavoastră. Dacă v-aş aresta acum cu forţa?

Ea râse uşor; toată atitudinea sa respira senzualitate. Era diabolic de frumoasă şi dezirabilă. Malko se gândi la condamnaţii la moarte care cereau o femeie ca ultimă dorinţă.

— Este puţin primejdios, domnule S.A.S. Întocmai ca la vânătoarea de tigri, câteodată tigrul este câştigător.

Malko era din ce în ce mai intrigat de siguranţa ei. La urma urmei, era suficient să scoată pistoletul şi s-o omoare, sau s-o ţină la respect în timp ce ar chema ajutoare. De-a lungul timpului a avut de mai multe ori ocazia să facă acest lucru.

— Aveţi intenţia să mă omorâţi chiar dumneavoastră? o întrebă el.

— Evident, zise ea cu un ton foarte monden. V-am spus doar că sunt singură, nu-i aşa?

Acum era sigur de un lucru: Laureen era decisă să i se dăruiască înainte să îl omoare. Prin experienţă erotică? Pentru a respecta un soi de rit? Din plăcere? Şi totuşi nu părea a fi nimic din toate astea… Trebuia să fie altceva la mijloc.

Femeia îi puse o mână foarte moale pe mâna lui.

— Nu vă gândiţi prea mult. Profitaţi de clipa aceasta. Să bem!

O sticlă de Moet & Chardon era pusă la gheaţă. O deschise cu îndemânare şi turnă în două cupe. După care se ridică şi se duse la un magnetofon pe care-l puse în funcţiune. Era o muzică de jazz foarte domoală şi antrenantă. Ea ridică paharul său:

— Pentru acela dintre noi care va prinde ziua de mâine.

Malko o imită. În ciuda situaţiei, era emoţionat. Era cea mai neobişnuită seară din întreaga sa existenţă aventuroasă.

Ea puse pe masă cupa goală.

— Ştiţi pentru ce vreau să vă omor?

— Aş fi încântat s-o aflu.

— Pentru că sunteţi inteligent şi sunteţi contra noastră. Dumneavoastră ne-aţi putea face foarte mult rău. De altfel, n-aş fi putut ajunge atât de departe în această afacere cu cineva atât de inteligent. Ea luă un aer visător. Voi spune lucruri foarte frumoase despre dumneavoastră la Pekin mai târziu.

— Cu alte cuvinte, m-aţi reabilita postum, spuse Malko. De ce nu încercaţi să mă convingeţi să trec de partea dumneavoastră în loc să mă omorâţi?

— Nu aş avea încredere. Oameni ca dumneavoastră nu trădează.

— Aş dori să ştiu ceva, spuse Malko. De ce Fu-Chaw, care beneficia de o atât de confortabilă sinecură, vi s-a raliat?

Femeia surâse cu dispreţ.

— De frică! Noi l-am găsit. El nu era la adăpost nici măcar la Los Angeles. A avut de ales între a fi omorât şi a trăda. Oricum, noi ne-am fi debarasat de el.

Chinezoaica mai turnă şampanie. Nu avea totuşi intenţia să-l drogheze. Malko îi supraveghea mâinile, dar rochia ei avea mâneci scurte şi nu putea ascunde nimic. De altfel, era atât de destinsă, încât îşi spuse că primejdia va veni mai târziu. El nu-şi dădea seama dacă ea observase pistoletul. Femeia nu părea să poarte nici o armă şi de altfel rochia sa mulată pe corp nu permitea să ascundă nimic.

Cu capul răsturnat pe divan, Laureen cânta încet. Malko îi respira parfumul şi se bucura de căldura ei. Chinezoaica îşi înclină capul spre el şi-l sărută. O limbă suplă se introduse printre dinţii lui, căutând-o pe a lui. Avea buzele cărnoase şi calde ca nişte fructe tropicale.

Puţin câte puţin, se lipi de el, atrăgându-l peste ea. Laureen se mişca imperceptibil şi, deodată, abdomenele lor se lipiră. El o simţea arcuită spre el. Ea iradia nişte mici unde de şoc care-i făceau poftă să strige de plăcere. Una dintre mâinile ei părăsi ceafa lui Malko şi alunecă cu o încetineală calculată de-a lungul corpului său descheindu-i în trecere haina. Ea se imobiliză pe una dintre coapse şi începu să urce încet.

Atunci când Malko îi puse mâna pe coapsă, femeia se mişcă puţin pentru ca el să poată atinge răscroiala rochiei.

Ea îi trecu mâna prin păr şi îi ridică capul. Ochii lui verzi erau de nepătruns.

— Dumneavoastră doriţi întotdeauna femeile cu atâta intensitate? îl întrebă.

— Dumneavoastră vă încingeţi la fel de repede după toţi necunoscuţii? replică el.

— Nu mai sunteţi un necunoscut. Ceea ce ştiu despre dumneavoastră mă excită. Oamenii proşti fac totdeauna sex de proastă calitate.

Nu spuse încă nimic despre pistolul a cărui prezenţă trebuie să o fi remarcat.

Malko era atât de încordat de dorinţă, încât îl durea abdomenul. Ori era o comediană extraordinară, Ori şi ea îl dorea. La urma urmei, putea fi genul de femeie care se excită făcând amor cu un condamnat la moarte. Asta trebuia să fie o senzaţie tulburătoare.

Laureen mai bău o cupă de Moet & Chardon şi se lipi de el.

— Nu mi-e foame, oftă ea. Vom cina după…

Îl sărută lipindu-se de el cu tot corpul. Malko simţea mâinile ei dezbrăcându-l cu îndemânare. Apucă pistoletul şi-l aruncă pe jos. Malko avu un gest de recul.

— Nu aveţi nevoie de el în acest moment, gâfâi ea. Iubiţi-mă şi poate că nu voi mai avea poftă să vă omor.

Era un nou aspect al problemei, dar Malko nu avu timp să-l aprofundeze.

Laureen se dezlipi brusc de el. Dintr-un salt, fu în picioare. Cu mâinile pe coapse, cocoţată pe tocurile înalte, îl privea, cu pieptul ridicat de mişcări bruşte.

— Dezbracă-mă! ordonă ea.

Malko desfăcu încet fermoarul care se găsea la spate. Dintr-o mişcare, Laureen se dezbracă şi cu un picior trimise rochia la trei metri distanţă. Aceasta rămase ca o pată de sânge pe mocheta întunecată.

Era dezbrăcată, cu excepţia unui slip negru şi a pantofilor, din care cauză părea şi mai înaltă. Nu avea corpul un pic adus, ca toate chinezoaicele ci o siluetă înaltă de manechin cu pieptul ţuguiat şi rotund, cu largi aureole brune.

Retrăgându-se un pas. Îl măsură pe Malko.

— M-am făcut frumoasă pentru dumneavoastră. Priviţimă!

Era adevărat. Ochii erau machiaţi ca pentru un Kabuki, sfârcurile sânilor erau uşor subliniaţi cu ruj, întreg corpul îi strălucea ca şi când ar fi fost frecat cu ulei de migdale dulci.

— Mi-am uns tot corpul cu ulei pentru a fi mai neted, continuă ea. Am să vă iubesc cu toată răbdarea din ţara mea.

S-ar fi spus că era Lilith în faţa Sfântului Anton, dar asta nu era o fantomă. Malko nu avea decât să-ntindă mâna pentru a atinge pielea ei satinată şi moale.

— Dezbrăcaţi-vă şi dumneavoastră, spuse ea. Dacă doriţi, puteţi păstra revolverul.

Cu mâinile puse pe coapse, diabolic de frumoasă, femeia aştepta. Malko începu să-şi desfacă cravata. Aproape că dorinţa învinsese instinctul de conservare. „Ar fi prea idiot să ratez clipa asta, îşi spuse el. Vom relua lupta după aceea”.

Îşi descheia primul nasture la cămaşă, când o idee îi veni în minte ca o lovitură de pumn.

Unghiile roşii şi lungi ieşeau în evidenţă pe pielea ei, ca nişte pete de sânge. Fiecare dintre ele avea probabil doi centimetri lungime. Chiar de departe, păreau oţelite şi dure, ca nişte adevărate gheare de fiară.

Lui Malko îi veni în minte moartea lui Jack Links, ca şi atentatul împotriva lui. Totul, inclusiv dezlănţuirea sexuală a lui Laureen, căpăta acum o explicaţie. Pentru el n-ar fi fost de mirare ca o femelă atât de vulcanică să-i deşire spinarea, în toiul partidei de sex…

Un mare val de tristeţe îi reprimă dorinţa. Acesta era jocul, încet, luă pistolul de jos şi-l îndreptă spre chinezoaică. Ea înmărmurise iar ochii verzi urmăreau fiecare gest.

— Ce se-ntâmplă? îl întrebă.

— Aţi pierdut partida, la scor foarte strâns! Dacă mi-aţi fi arătat mai puţin ghearele, poate… Noi nu vom mai face dragoste şi nu voi muri, aşa cum era prevăzut. Era un plan foarte bun.

Laureen făcu un pas spre el.

— Ce ziceţi?

Malko ridică arma.

— Nu vă apropiaţi.

Femeia încremeni. Faţa ei devenise dură ca o mască. Aproape că se urâţise… Cu ochi răi. Şuieră:

— Este vina mea. Ar fi trebuit să vă omor imediat. N-aţi fi bănuit nimic…

— Este adevărat, îi dădu Malko dreptate, înnodându-şi cravata cu o mână. Militanta din dumneavoastră ar fi făcut-o poate, dar pentru femeie, era peste putinţă să omoare un bărbat în timp ce făcea dragoste. Aceasta comporta, de altfel, destule riscuri.

Chinezoaica nu răspunse.

— Îmbrăcaţi-vă! spuse Malko. Jocul s-a terminat. Vă iau cu mine.

Mâinile ei căzură lent pe lângă corp. Îl privea cu ură. Timp de o secundă, acestuia îi fu frică. Simţea că femeia este gata să se năpustească asupra lui. În ciuda pistoletului ei se duse rapid în spatele divanului.

Timp de o secundă, ea rămase încordată, gata parcă de orice. Apoi, lăsând rochia pe jos, se-ndreptă spre fundul camerei, în faţa unei toalete, deschise un sertar şi începu să-şi pieptene părul în coc. Timp de cinci minute, nu pronunţă nici un cuvânt, apoi se-ntoarse şi ceru cu o voce tăioasă:

— Vreţi să-mi daţi unul dintre sfeşnice? Nu văd nimic aici.

— Prefer să îl luaţi dumneavoastră, personal, zise Malko.

Ea se apropie de masă cu un spray şi luă sfeşnicul.

Malko îşi dădu seama o secundă mai târziu. Laureen apăsă pe declanşatorul pulverizatorului. Sprayul pe bază de alcool se aprinse instantaneu la contactul cu flacăra. Cu dinţii strânşi, îndreptă aruncătorul de flăcări improvizat spre mâna care ţinea arma. Malko simţi o arsură violentă şi scăpă pistolul cu un ţipăt de durere.

Laureen se năpusti spre uşă, tăindu-i retragerea şi îndepărtă arma cu piciorul, apoi reveni spre victimă cu ochii arzând de furie. De data asta, ea îi ţintea obrazul.

Jetul de foc trecu pe lângă ochii lui Malko şi-i arse sprâncenele. Se eschivă în ultimul moment, dar femeia reluă atacul. Agentul îi văzu ochii necruţători. De data asta, ea n-avea cum să rateze.

Un zgomot neaşteptat îi imobiliză pe amândoi. Uşa sări în ţăndări. Chris Jones traversă camera şi se proţăpi în faţa lui Laureen, cu arma la treizeci de centimetri de nasul ei frumos.

— Termină cu astea domnişoară! spuse el cu degetul gata să apese pe trăgaci.

Milton intra în cameră în momentul în care Malko îşi ridica de jos pistoletul cu mâna stângă. Toţi trei bărbaţii o înconjurară pe chinezoaica demnă şi plină de ură. Sprayul era aruncat jos.

— De unde aţi apărut? întrebă Malko.

— Noi ştiam că nu sunteţi rezonabil şi cum cunoşteam care-s urmările întâlnirilor cu această frumoasă, am preferat să vă urmărim. Trebuie să recunoaşteţi că am intuit bine de data asta, chiar dacă ne certam care din noi să ne uităm pe gaura cheii.

— Aţi ajuns tocmai la ţanc, spuse Malko.

El se întoarse spre Laureen:

— Ne lăsaţi să vă punem cătuşele sau preferaţi să chemăm poliţia?

Chinezoaica îl privi într-un fel de nedefinit. Din momentul intrării celor două gorile, ea-şi încrucişase braţele la piept cu ochii în ochii lui Malko şi cu un uşor surâs pe buze. Îşi plimbă cele zece unghii pe sâni, apoi lăsă să-i cadă mâinile de-a lungul pieptului cu un uşor oftat.

— Nu mai merită osteneala.

De-acum, zece dâre roşii îi striau pielea şi curgeau deja câteva picături de sânge. Chris şi Milton o priveau fără sănţeleagă nimic.

— Ea s-a otrăvit cu unghiile sale, zise Malko. Acestea sunt impregnate cu curara, întocmai ca ghearele pisicii.

Cu gesturi mecanice; Laureen Yang-si îşi îmbrăcă rochia.

— Nu ştiu în cât timp acţionează otrava, spuse Malko. Ar mai fi poate o şansă să vă salvăm. Laureen. Lăsaţi-ne săncercăm, dar trebuie să ne luăm nişte măsuri de precauţie, înţelegeţi…

Jones scoase o pereche de cătuşe şi le aruncă la picioarele chinezoaicei care. După o scurtă ezitare, le luă şi le prinse în jurul încheieturilor.

— Dumneavoastră aveţi mănuşi? le-ntrebă Malko pe gorile. Milton ieşi şi reveni cu o pereche pe care i-o aruncă lui Laureen. Femeia şi le puse şi doar atunci ei se apropiară. Cu o bucată de fir electric smuls de la a lampă, Jones strânse mănuşile la încheieturi pentru ca ea să nu le poată scoate.

Ochii strălucitori ai lui Malko se opriră în ochii verzi ai lui Laureen, care nu mai exprimau altceva decât o imensă indiferenţă şi un pic de dispreţ.

— Dumneavoastră aţi trişat, remarcă ea. Eu eram singură. Malko nu răspunse. Era adevărat, dar deja Jones o ducea pe chinezoaică spre maşină.

Până la Golden Gate Bridge, nimeni nu scoase o vorbă. Jones conducea, Malko aflându-se lângă el, pe bancheta din faţă. Milton o supraveghea pe Laureen. Datorită circulaţiei reduse, puteau rula cu viteză.

Chiar înainte de a ajunge la punctul unde trebuia făcută plata. Jones frână brusc. Cineva lăsase maşina pe pod. Surprins, Milton fu aruncat înainte.

Laureen se aruncă asupra mânerului. Portiera se deschise şi chinezoaica se năpusti cu capul înainte. Malko se repezi în urma ei. Laureen nu putea ajunge prea departe.

Ea avea zece metri avans. Având mâinile încătuşate, femeia alerga ca o raţă. Ajunse lângă parapetul lat de aproape un metru, făcut din grinzi metalice. Malko o văzu cum se strecoară cu greutate, târându-se pe burtă. Picioarele ei erau deja în vid, de partea cealaltă.

Malko, la doi metri distanţă, zări pentru ultima oară ochii verzi în momentul în care femeia basculă în partea cealaltă. Mâna sa nu mai prinse decât o mănuşă groasă.

Se aplecă în gol şi zări un corp care se răsucea în întuneric. La o sută de metri mai jos, erau valurile Pacificului. Nu se auzi nici măcar zgomotul căderii. Deodată, nu se mai văzu altceva decât întunericul. Lângă el, cele două gorile se priviră îngrozite.

— N-o vom mai vedea niciodată, spuse Jones, într-adevăr, nimeni nu reuşise să traverseze golful înotând.

Nişte curenţi îngheţaţi şi invizibili duc totul spre larg. Toţi evadaţii de la Alcatraz o ştiau. Corpul lui Laureen urma să plutească în derivă spre vest şi elicele vapoarelor urmau s-o taie, iar rechinii să facă restul. Ghearele sale otrăvite nu mai serveau acum la nimic.

Malko avu un frison. Nici chiar muribundă, nu dorise să rămână prizoniera lor. Moartea ei nu-i putea şterge din minte agonia atroce a lui Lili Hua.

Încet, încet, se-ndreptă spre maşină, strângând în mână mânuşa din piele. Ar fi jurat că înainte să cadă. Laureen îi adresase un surâs ironic.

Sfârşit.

Redactor: Ani Sângeorzan.
Tehnoredactare computerizată: Cătălina Andrei.